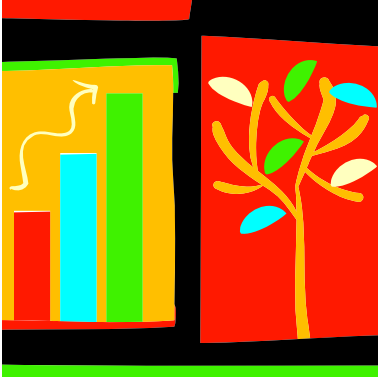

Minh Hà

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 1

Đến bây giờ thì Phương Tâm vẫn chưa hiểu sự Chọn lựa của mình là đúng hay sai . Điều duy nhất mà nàng cảm nhận được lúc này là sự Cô đơn, lẻ Loi đang vây quanh lấy mình.

Đêm nay là đêm giao thừa !

Một đêm giao thừa không có tết !

Sáng hôm qua, Kim Liên bảo :

- Hay là Tâm về nhà mình chơi luôn một thể ? Tết nhất mà ở một mình thì buồn bỏ Cha !

Phương Tâm lưỡng lự Rồi lắc đầu :

- Chị Với anh Thanh cứ về đi, em giữ nhà cho.

- Nhà thì cứ đóng cửa lại rồi bỏ Đó, mấy ngày Tết, bọn ăn trộm cung phải “xả Hơi” chứ ?

- Nhưng mà ...em sợ Lúc anh Bữa lên, không có em anh ay buồn - Phương Tâm đành thú thật

Kim Liên vui vẻ Gật đầu:

- Thôi, vay cung được .Mình về chắc mồng 7 sẽ lên.

- Gì mà lâu vậy ? - Phương Tâm chau mày.

- Cả năm mới vet ham nhà một lần nên phải ở chơi cho đã , mình có mua một ít bánh mứt để Trong tủ Chén , Tâm nhớ lấy ra đãi khách nghen.

Dặn dò Phương Tâm như vậy rồi họ Đi . Từ sáng hôm qua tới giờ , nàng không hề bước chân ra khỏi nhà . Một phần vì buồn chán, một phần lại sợ Có người quen trông thấy mình . Tuy không thành văn bản hẳn hoi, nhưng Phương Tâm biết có một “lệnh truy nã” đang ngày đêm săn đuổi mình. Bất giác nàng đưa tay sờ lên mái tóc đã dài chấm vai và mỉm cười chua thât !

Giá mà có cạo trọc thì nhưng người đang truy lùng Phương Tâm vẫn dễ dàng nhận ra đây là đứa con gái đã trốn chồng cách nay vừa đúng hai tháng.

Tiếng pháo giao thừa từ ngôi nhà bên cạnh đột ngột vang lên khiến Phương Tâm giật thót người . Mãi một lúc sau nàng mới thôi không nghĩ rằng đó là tiếng pháo đón đầu hôm nào.

Khi người ta không có chuyện gì để Làm thì lay hay nghĩ vẩn vơ và thương`g thì nhớ đến những chuyện đau buồn ...

Hè năm ngoái, lúc Phương Tâm vừa học xong năm thứ i của trường Cao đẳng Sư Phạm thì bà Nga, mẹ Nuôi của nàng bỗng hỏi:

- Con có nhớ thằng Chiêu con bác Hai Khai không?

Tưởng bà sắp sửa kể Một chuyện tiểu lâm nào ve hấn, Phương Tâm vui vẻ Hưởng ứng:

- Cái thằng biết buôn lậu từ thời còn cỡi truồng đó, ai mà không biết

- Nói tầm bậy! - Bà Nga nạt con.

- That^ . Mà mẹ! - Phương Tâm cãi- Người ta kể Rang lúc đó vợ Chồng ông Hai Khai buôn lau đá quý qua biên giới, họ Đem thằng con mới hai, ba tuổi gì đó theo ghe Cứ hể moil an tới trạm kiểm soát thì thằng nhỏ Lai tè tùm lum khiến chẳng có ai dám lai gần mà khám xét. Hóa ra họ giấu đồ lậu trong mình` thằng nhỏ.

Đó là chuyện xưa lắm rồi con. Bây giờ người ta đã là một ông chủ có thân có thể. Thử hỏi, cả cái vùng ba xã cù lao này, có ai qua được g/d Hai Khai? Có ai cất được cái nhà mấy trăm triệu như họ? Nè, một tay thằng Chiêu làm ra đó con.

- Hấn chỉ giỏi buôn lậu! - Phương Tâm nhún vai

Đó là người ta thức thời, biết nương theo gió mà chạy buồm. Mà đừng có cái kiểu khinh miệt như vay con à! Cả làng này bao nhiêu đứa con gái ước ao được nó để mắt tới mà nó có thèm đâu.

- Ai nói voi mẹ như vậy? Xi! Có họa nó mê hết con gái làng này mà chẳng ai thèm để ý tới cái mặt heo hàm của nó! - Phương Tâm bĩu môi.

Tuy chẳng học chung lớp nhưng cô biết Chiêu rất rõ, bởi hấn học chung lớp với anh trai Thanh Thúy, nhỏ bạn thân nhất của Phương Tâm.

Năm lớp 9, thằng Chiêu bị đuổi học vì một cái tội mà ít ai dám nêu đích danh tên gọi. Ngay cả thầy hiệu phó phụ trách kỷ luật của trường, khi đọc quyết định đuổi học cũng phải nói tránh đi: "Em Chiêu bị đuổi học vì đã có hành vi khả ố đối với bạn nữ trong trường".

Nghe vậy, Thanh Thúy huých cùi chỏ vào sườn bạn:

- Chẳng biết... mập béo gì mà hấn ham dữ vậy?

Phương Tâm đỏ mặt:

- Mà đi mà hỏi anh ta thì khác biết!

Hôm đó, có lẽ do xui xẻo mà cơ mưu của hấn bị bại lộ, một bác nông dân đang ngồi làm cỏ lúa gần đó đột nhiên nghe tiếng la chí chóc ngoài bờ ruộng. Đây là con đường độc đạo từ trường về xóm. Mới. Học trò đã về hết rồi, có sao lai có đứa nào đùa giỡn ở đây?

Nghĩ vậy, bác vệt lúa nhìn ra. Trời ạ! Cái thằng con lớn của "cha" hai Khai đang chặn đường con gái người ta để làm bậy! Con nhỏ mới chừng 15, 16 gì đó, đang cố sức vùng vẫy. Bác vừa giận vừa thấy tức cười.

- Thằng Chiêu! Mày chết! - Bác gầm lên như sấm sét.

Hắn ù té chạy, nhưng chỉ 10 thước đã bị tóm cổ.

- Con lạy bác... tha cho con... con lỡ dại lần đầu.

Con bé kia mếu máo:

- Nó nói dốt... mấy bữa con phải ở lại phụ đạo cho các bạn học yếu, về trễ là bị nó...

- Thằng chết bầm! Đi theo tao.

Mặc cho nó van lạy, bác van điều. cổ nó lên trường gặp thầy hiệu phó. Mấy hôm sau ngày nào ban giám hiệu cũng nhận được đơn tố cáo của phụ huynh học sinh. Vậy là nó bị đuổi học. Bị ban bè trêu chọc, nó lại gân cổ lên: "Nhỏ mà không học lớn làm đại úy!"

Nhưng nó không đi lính mà lại sắm ghe máy lớn đi buôn lậu, nổi nghiệp nhà. Xem ra cái chuyện làm "đại úy" đối với nó là xoàng xĩnh lắm. "Thằng Chiêu giờ đã thành tỷ phú!"

- Bên nhà Hai Khai muốn cưới con cho thằng Chiêu đó!

Chẳng đá động gì đến sự dè bĩu của Phương Tâm, bà Nga thân nhiên nói tiếp.

- Mẹ hết chuyện để nói đùa rồi hay sao - Phương Tâm nhăn nhó.

- Ai bảo mày là mẹ nói đùa? Họ đã cậy người xuống nói mấy lần rồi.

- Thì mẹ cứ trả lời là con đang học - Phương Tâm dậm chân

- Hừ! Học hành mà làm gì? Thằng Chiêu nó có học đâu mà cũng thành tỷ phú? Lấy nó là phúc ba đời rồi con à! - Bà Nga ngọt nhạt.

- Nếu mẹ còn nhắc tới chuyện này, con sẽ ở luôn trên trường không về nữa.

- Mẹ không nghĩ mày trả ơn tao với cha mày như vay đâu^ con! - Mặt bà Nga hầm hầm.

Phương Tâm giật mình im lặng. Mỗi lần nghe cha mẹ nuôi nhắc đến công ơn dưỡng dục thì lập tức nàng nín thinh. Nàng đã từng nghe, không phải chỉ

một lần, từ miệng bà Nga cái câu:

- Tao biết mà! Cái thứ con nuôi thì sớm muộn gì nó cũng phản. Ai không tin thì chống mắt lên mà coi!

Phương Tâm không muốn trở thành một người như thế, ngay từ khi biết mình không phải là con ruột, nàng đã luôn dặn lòng là phải hiếu đễ, thủy chung, phải chứng tỏ cho mẹ nuôi thấy điều bà lo sợ là hoàn toàn không có cơ sở.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện thằng Chiêu, Phương Tâm đã bat đầu lo lắng. Nàng cầu mong rằng đó là những suy nghĩ nhất thời của hắn.

Mấy hôm sau, vua mới tảng sáng đã thấy hắn xuất hiện. Đứng ở trong bếp mà Phương Tâm nghe tiếng mẹ đơn đả:

- Qua sớm vậy con?

- Con đem ghe qua chở em Tâm đi một vòng cù lao chơi.

Nói rồi hắn đi thẳng xuống bếp. Trông thấy Phương Tâm, cái mặt đen sì mụn nhọt của hắn như sáng lên:

- Bỏ đó cho tụi nhỏ lo, em đi chơi với anh

Nghe giọng điệu của hắn, Phương Tâm nổi nóng:

- Này, cút cha anh đi! Mới sáng sớm đừng có ám người ta.

- Hứ! - Thằng Chiêu sừng sờ- Cha mẹ không nói cho em biết là bây giờ em đã trở thành vợ sắp cưới của anh rồi sao?

Có lẽ ngạc nhiên của Phương Tâm đã lên đến tột cùng nên mặt nàng méo xệch. hai mắt mở trừng trừng nhìn đối phương. Rồi dường như sự ngạc nhiên đó đã biến thành nỗi giận dữ, Phương Tâm hất tung cả thau cám đang chuẩn bị cho heo ăn vào người Chiêu khiến hắn tá hỏa? la làng:

- Trời... trời...

- Câm họng anh đi! Bằng không thì đừng có trách - Phương Tâm hậm hực rít lên

Hôm đó là ngày đại hạn của Phương Tâm, bởi vì ngay lúc đó bà Nga đã lao xuống túm lấy đầu cô... Phương Tâm nghe bà nghiêng răng

- Con khốn! Mày không xin lỗi người ta thì ta không để cho mày sống thêm một phút nào nữa.

Cô cảm giác như tung mảng da đầu mình đang bị lột ra, nàng đau đớn... cắn chặt răng. Mấy đứa nhỏ vừa ngủ dậy nghe ồn ào voi chạy xuống.

Thấy mẹ túm tóc chị, chúng nó mếu máo:

- Mẹ đừng đánh chị Hai

- Mẹ thả tóc chị Hai ra đi, tội nghiệp chị...

Bà Nga quát trưởng lên:

- Chúng mày cầm họng! Không đánh nó để nó bôi tro trát trấu lên mặt cha mẹ à?

Từng nắm tóc Phương Tâm vẫn bị xoắn chặt. Nàng nhìn thẳng Chiêu bằng cặp mắt đỏ lửa. Nó sợ quá, kéo tay bà Nga.

- Mẹ cho con xin, đừng đánh vợ con nữa.

Đôi môi nay gio van mím chặt của Phương Tâm vụt mở ra:

- Thằng chó! Ai là vợ mày?

Ngay lập tức, bà Nga hất tay hấn ra, rít lên qua kẽ răng:

Đang ra đi! Không trị tội nó, mai một nó leo lên đầu mày mà ngồi con à!

Từ nhỏ đen gio Phương Tâm chưa bị trận đòn nào như thế. Một tay nắm tóc, tay còn lại bà Nga cứ dang thẳng cánh mà tát vào mặt, vào đầu, vào lưng cô con gái nuôi. Mãi đến khi một dòng máu tươi rỉ ra bên mép Phương Tâm, bà ta mới chiu dừng tay.

Đòn trừng trị của bà ta quả là có đẳng cấp, Phương Tâm đã nằm liệt giường gần 1/2 tháng trời. Khi Thanh Thủy hay tin sang thăm thì thấy bạn đã ngồi dậy được.

- Trời ơi! Tao sao bác lại đánh mày đến nông nỗi này? - Thanh Thủy (TT)

hạ giọng, mắt nhìn dáo dác.

Biết là mẹ nuôi không rời mắt khỏi mình, Phương Tâm lắc đầu:

- Mày hỏi để làm gì?

- Nè, hôm qua anh Bửu có về nhưng nghe tin mày bị "cắm cung", anh ay không dám sang thăm.

- Mày bảo anh ấy đừng qua - giọng Phương Tâm thật nhỏ - Cha mẹ tao mà biết được chắc tao chết.

- Chùng nào mày tự trường?

- Còn 2 tuần nữa.

- Thôi, ráng chờ tới chùng đó thì thoát nạn! - TT an ủi bạn.

- Chùng nào anh Bửu đi?

- Sáng mai, mày có nhắn gì không?

- Bảo anh ấy đừng lo gì cho tao. Không sao đâu, chùng lên trường sẽ gặp... Điều tưởng chùng như hiển nhiên ấy, không ngờ Phương Tâm lại không thực hiện được.

Đến ngày tuu trường, vua thay cô con gái chuẩn bị đồ đạc, bà Nga đã phán một câu khiến Phương Tâm lòng bùng nổ tai và hoa cả mắt.

Đến ngày tuu trường, vua thay cô con gái chuẩn bị đồ đạc, bà Nga đã phán một câu khiến Phương Tâm lòng bùng nổ tai và hoa cả mắt

- Không học hành gì nữa, nghỉ ở nhà lấy chồng.

Cái túi xách trên tay Phương Tâm rơi phịch xuống đất. Nàng nhìn mẹ nuôi bằng cặp mắt thất thần rồi bỗng quỳ xuống:

- Con lạy mẹ... Đừng bắt con nghỉ học...

- Học... học... ! Con gái học nhiều chỉ tổ cứng đầu khó dạy, khó bảo. Tao nói nghỉ là nghỉ ! Học bấy nhiêu đó là quá đủ rồi.

- Mẹ Ơi! Con chỉ còn có một năm nữa... con lạy mẹ - Phương Tâm vẫn van nài thống thiết.

Chính lúc đó, thằng Chiêu bỗng lù lù xuất hiện . Bà Nga hất hàm bảo con gái:

- Nó tới rồi kìa. Mày đi mà hỏi xin nó.
- Thằng Chiêu cất giọng bẽ trên:
- Học bao nhiêu đó dư để làm vợ anh rồi em à! Đây là còn để chữa nữa chứ ở đó mà học.

Hắn vừa dứt lời thì đã lãnh trọn hai cái tát tai như trời giáng vào giữa mặt> Chưa hết, Phương Tâm còn lăn xả vào hắn mà cắn xé, cào cấu như một kẻ mất trí.

- Bớ làng xóm... trời ơi! Nó cắn tui - Thằng Chiêu la thất thanh...

Bao giờ cũng vậy, khi nhớ tới nhưng điều này, Phương Tâm lại đưa tay sờ lên tóc mình. Ngày hôm đó, mái tóc đen dài óng mượt như nhung của nàng, mái tóc mà may có bạn học cùng lớp hay nghịch phá, bôi chải đủ kiểu... đã bị "xõn" nham nhở và ngắn cùn cởn...

Có lẽ, đó chính là ngày bị kích của đời nàng bắt đầu...

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 2

Không riêng gì lớp Toán - Lý, mà dường như cả năm thứ 2 của trường đều biết chuyện Phương Tâm bỏ trốn khỏi nhà chồng ngay khi đêm tân hôn chưa kịp bắt đầu. Chính vì vậy mà, mặc dù ở ngay bên cạnh, Phương Tâm cũng

chưa bao giờ dám bén mảng tới trường.

Ấy vậy mà tối nay, chẳng hiểu vì sao đôi chân cứ đưa nàng đi về hướng đó. Vượt qua được chiec cầu duy nhất trên đường tới trường. Phương Tâm biết rằng mình không còn muốn quay trở lại nữa. Những gương mặt bạn bè cũ lần lượt hiện về trong trí nhớ : Hồng Thủy, Kim Oanh, Diêu Phương, Bích Thủy... mấy nhà xa phải ở ký túc xá, nhỏ nào cũng hồn nhiên, vui nhộn và nghịch ngợm. Nhìn thấy chúng đùa giỡn với nhau, ai mà biết được rằng chỉ may tháng nua "bọn nghịch ngợm" ấy sẽ trở thành những nhà mô phạm khả kính!

Phương Tâm tới đứng trước cửa phòng. Lưỡng lự một chút... nàng đưa tay gõ cửa. Một cái đầu lạ hoa* c thò ra:

- Chị tìm ai?

Phương Tâm lúng túng:

- Xin lỗi... chị cứ tưởng đây là phòng của mấy chị lớp Toán - Lý năm thứ 2.

Cô bé vui vẻ hướng dẫn:

- g cuối cùng của dãy này. Ở đây tui em là năm thứ I.

Các chị ấy dọn về phòn

- Cám ơn em! - Phương Tâm đã lấy lại bình tĩnh.

Nàng đi thêm mười bước và lại gõ cửa. Lần này cửa không mở ngay mà có tiếng hỏi:

- Ai đó? Ai đó?

Phương Tâm đã biết tổng tông ton là các cô bạn mình sợ bạn trai viếng vào giờ này nên mới hỏi vọng ra như vậy. Nàng đáp nhanh:

- Tâm đây!

- Hả! Tâm nào? Tâm nào? - Lại có tiếng xôn xao.

Nhưng lập tức của phòng đã được kéo chốt. Phương Tâm bước vào nhanh trước nhưng cap mat sững sờ của các cô gạn . Cả sáu chủ nhân của căn

phòng gần như nhảy xổ về phía Phương Tâm một lượt.

- Trời ơi! Tụi tao có nằm mơ không vậy? - Hồng Thúy chup lay tay bạn lắc mạnh

Kim Oanh meo máo:

- Tụi tao tưởng là hết được gap lai mặt mày rồi

- Mấy tháng qua mày ở đâu?

Các cô tíu tít hỏi chỉ để được hỏi chứ không cần nghe trả lời. Phương Tâm ngồi xuống một chiếc giường, lau nước mắt nhìn khắp lượt bạn bè.

- Tụi mày... có vui không?

- Vui gì mà vui Diệu Phương mau mấn nói - Bữa nào xuống nhà ăn tụi tao cùng để dành một phút mặc niệm mày.

Bích Thủy véo vào hông bạn:

- Cái mieng mày ăn mắm ăn muối rồi nói vậy. Tui mình chỉ nhắc nhở

Phương Tâm thôi chứ mac niệm hồi nào?

Các cô tranh nhau nói, tranh nhau kể về mình. Chỉ có một điều duy nhất họ không hề đá động tới: Đó là chuyện Phương Tâm đã bỏ trốn như thế nào?

Lát sau, Bảo Trân, cô gái ít nói nhất trong bọn mới đánh bạo hỏi:

- Bây giờ mày ở đâu?

- Phải đó! Chi*? chỗ mày ở để tui tao tới chơi - có tiếng hưởng ứng.

Phương Tâm lắc đầu:

- Tao ở nhờ một người quen... suốt ngày không lộ mặt ra ngoài cửa.

Chợt Kim Oanh la lên:

- À, phải rồi! Tối mai là sinh nhật nhỏ Bích Huyền, mày đi dự với tụi tao cho vui.

- Đi đi! Ở nhà làm gì cho thêm buồn Diệu Phương ủng hộ đề nghị của bạn.

- Nhỏ Bích Huyền gặp mày chắc là "mừng" lắm - Cúc Anh, thành viên thứ 6 của phòn'g, gật gù.

- Năm học này, không có mày, nhỏ Bích Huyền nhảy lên đứng đầu lớp, coi bộ cô nàng sướng trong bụng lắm!

Trước đây, tuy Phương Tâm chơi với Bích Huyền khá thân, nhưng bên trong hai người lại luôn ganh đua với nhau, chẳng ai chịu nhường ai...

nghe mọi người nói mãi, cuối cùng Phương Tâm cũng xieu lòng:

- Được rồi! Tối mai tao sẽ tới đây, có gì thì tính tiếp.

- Hoặc là đi hoặc là không để người ta còn biết đường mà chờ Diệu Phương nhẩn mặt

- Ừ thì đi! - Phương Tâm bật cười

- Tới trước 7 giờ nghen!

- Nhớ rồi! Bay giờ tao về.

Kim Oanh (Kim Oanh) nhanh nhẩu:

- Để tao mượn xe đạp đưa mày về.

Nhưng Phương Tâm lắc đầu:

- Không cần! Tao đi bộ được mà - nàng lại mỉm cười - Bộ tính "khám phá bí mật" chỗ ở của tao hay sao, mà đòi đưa về?

- Xì! Sớm muộn gì bọn tao cũng biết - Bích Thuy (Bích Thủy) dài giọng.

Mọi người nói một câu khiến Phương Tâm bịn rịn mãi. nàng cam thay thật thoải mái, vui vẻ khi đang ở bên bạn bè... Nhưng có lẽ không có cuộc vui nào mà chẳng đến lúc phải tàn.

Khi Phương Tâm về đến nhà Kim Liên thì đã thấy Bửu ngồi đợi. Về mặt chàng khó dăm dăm:

- Em đi đâu vậy?

Không dám nói thật nên Phương Tâm bịa ra một lý do khác:

- Em đi vòng vòng ngoài bờ sông.

- Em ngồi ngoài bờ sông suốt mấy tiếng đồng hồ à? - Bửu nhìn người yêu dăm dăm.

Phương Tâm gật đầu:

- Em ngồi dưới gốc cây tùng ở quán anh Ba Địa.
- Lại còn ngồi quán một mình nua - Buu nhăn mặt - Em chủ quan vừa vừa chứ!

Nghĩ rằng mình có lỗi nên Phương Tâm nói như năn nỉ.

- Em biết làm như vậy anh sẽ buồn... nhưng cứ ở nhà mai, em cảm thấy tù túng quá... anh đừng giận em ghen anh!
- Em phải hứa là từ nay không được đi như vậy nua - Mat Buu dịu xuống - Em ra bờ sông ngồi như vậy, lỡ bị cảm lạnh thì sao? Lại thêm biết đâu có người nhận mặt được em thì hau quả không biết đâu mà lường.

Phương Tâm gật đầu:

- Em hứa sẽ không ra bờ sông nữa. À, tối mai anh có rảnh không E thấy ở rạp mini có phim hay lắm.

Có lẽ Phương Tâm định chuộc tội bằng cách ngày mai sẽ không đi sinh nhật Bích Huyền mà thay vào đó là đi xem phim với người yêu.

Nhưng Bửu lắc đầu, vẻ thất vọng:

- Rất tiếc là ngày mai anh bận nên không tới đây được Hôm nay anh báo trước cho em biết kéo em mong.

Đã được, anh bận thì khỏi tới, em không buồn đâu! - Phương Tâm vui vẻ tán thành.

Bửu đứng dậy, cho tay vào túi quần lấy ra mấy tờ giấy bạc.

- Em cầm cái này xài đi... cuối tháng anh hết tiền rồi.

Phương Tâm đẩy trả lại chàng:

- Anh cất mà xài. Em không cần đâu - Rồi như sợ người yêu không chịu, tay nàng cam may tờ giấy bạc nhét vào túi áo cho chàng. Xong đâu vào đó, nàng chìa má ra:

- Em chỉ cần cái này thôi!

Bữa cưới xong hôn len khắp mặt người yêu, và dừng lại rất lâu trên môi nàng. Phương Tâm run rẩy ôm chặt lấy chàng, bởi nàng biết sau nhưng nụ hôn sẽ là cuộc chia tay.

- Anh về nhen! Chúc em ngủ ngon - Bữa vuốt nhẹ má nàng.

Phương Tâm mỉm cười, mắt chớp nhanh:

- Em sẽ nhớ anh đến lúc nào ngủ quên đi.

Đưa người yêu ra cổng, lúc quay trở vào Phương Tâm thay chị chủ nhà ngồi ở phòng khách có ý dõi mình. Nàng lo lắng vì cam thay sự có mặt của mình trong nhà khiến Kim Liên khó chịu

- Ngồi xuống đây chơi! Mình có chút chuyện muốn nói với Tâm - Kim Liên nói ngay

Phương Tâm ngập ngừng:

- Chắc là... em làm phiền anh chi?

- Không phải chuyện đó - Kim Liên lắc đầu - Tâm này! Mình muốn hỏi chuyện của Tam và Bữa gai quyết thế nào đây! Chẳng lẽ Tâm cứ trốn tránh như vậy mai?

Phương Tâm cuối đầu:

- Em cũng đã nghĩ đến chuyện này... nhưng em hoàn toàn bế tắc.

- Em cũng đã nghĩ đến chuyện này... nhưng em hoàn toàn bế tắc.

- Hai người có yêu nhau thật lòng hay không? Kim Liên nhìn chăm chú người đối diện.

- Chúng em biết nhau ở quê lúc còn nhỏ, Bữa là anh trai của nhỏ bạn em và học trên ba lớp. Khi em học lớp 12 thì anh ấy đã đi làm và viết thư về bảo là... yêu em - Phương Tâm kể không được mạch lạc lắm.

- Chị không biết nhiều về Bữa - giọng Kim Liên thân mật - chị biết cậu ấy là lính của anh Thanh. Lúc xảy ra chuyện em, Bữa có nhờ chị giúp đỡ... Thật tình chị rất thương em nên muốn mọi chuyện được giải quyết êm xuôi, tốt

đẹp.

- Em không biết tính thế nào bây giờ. Từ đây về nhà cha mẹ em có xa xôi gì đâu ? Sợ suýt một chút thì họ bắt được em ngay. Lúc đó chắc em chỉ còn có nước nhảy xuống sông mà chết. - Giọng Phương Tâm sững nước.

- Thôi nín đi ! Hôm nào cậu Bửu đến em thử hỏi xem cậu ấy có hướng giải quyết nào chưa ? Từ từ rồi liệu, bây giờ thì ngủ đi.

Nhưng xem ra chuyện ngủ bây giờ đối với Phương Tâm lại rất khó. Những điều Kim Liên nói khiến nàng không khỏi bận tâm. Chị có lý. Chẳng lẽ cứ trốn chui, trốn nhủi và sống bám vào người khác như thế này hoài sao ? Phải hành động thôi. Bửu ơi ! Sống như vậy thì có khác nào kiếp tù đầy ?...

Cả ngày hôm sau, Phương Tâm cứ thấy trong người bần thần, khó chịu.

Nàng tưởng mình bệnh nên uống vào mấy viên thuốc cảm. Nhưng xem ra thể trạng của nàng cũng chẳng khá lên được tí nào. Cảm giác nặng nề càng lúc càng tăng lên. Khi màn chiều buông xuống, nàng sợ hãi với sự cô đơn và bóng tối sắp sửa bủa giăng xung quanh mình.

Không kèm được, nàng vùng dậy thay quần áo, trang điểm qua loa để cho mình lạ đi chút ít rồi leo lên xe xuống chỗ các bạn mình.

Cả phòng đã chuẩn bị xong đang chờ Phương Tâm. Trông thấy nàng, mấy cái loa phóng thanh bắt đầu mở máy:

- Ui cha ! Lão Chiêu mà thấy nhỏ Tâm thì chắc là té xỉu - Bích Thủy xuýt xoa.

Diệu Phương đá vào chân bạn.

- Đừng nói chuyện xui xẻo. Khỉ ạ !

Kim Oanh giục:

- Thôi đi ! Mấy ông tướng nhà mình đã vọt hết rồi.

- Nhỏ Bích Huyền sẽ lác con mắt cho mà xem.

Bảy cô gái rùng rần nối đuôi nhau rời ký túc xá. Chẳng ai nhận ra Phương

Tâm trong số đó.

Khi họ đến nơi thì khách khứa đã tới đông đủ. Bích Huyền không trông thấy Phương Tâm ngay nên lú lo.

- Rề rà nhất là sáu "thằng" mày !

Kim Oanh đẩy Phương Tâm ra phía trước

- Bữa nay tới bảy "thằng" nên mới lâu như vậy.

Suýt chút nữa thì Bích Huyền đã hét ầm lên. May mà nhỏ Cúc Anh kịp bịt miệng cô nàng.

- Bớt cái "loa" của mày lại chút nhỏ Huyền.

- Trời ơi ! Tao không tin vào mắt mình nữa - Bích Huyền hớn hờ kéo tay bạn.

- Chúc sinh nhật vui vẻ, Bích Huyền nhé ! - Phương Tâm dịu dàng nắm lấy tay bạn.

Các đấng mày râu đã nhận ra vị khách mới, nhưng họ không ồn ào, náo nhiệt như bọn "nữ nhi thường tình". Mỗi người chào nàng một câu rồi lại tiếp tục câu chuyện của mình. Phương Tâm thầm cảm ơn bạn bè đã tránh cho mình sự khó xử. Nàng mỉm cười cố giữ vẻ tự nhiên ngồi vào chỗ của mình.

- Chị Bích Nhung đâu, sao tao không thấy ? - Kim Oanh kéo áo Bích Huyền.

- Hai anh chị đi lấy bánh sinh nhật cho tao, chắc cũng sắp về tới - Bích Huyền trả lời với vẻ hãnh diện.

- Hai anh chị nào ? - Bích Thủy tròn mắt - Anh rể của mày hả ?

- Ủ ! Anh ấy là người yêu của chị Nhung tao.

- Chừng nào cưới ? - Hồng Thúy xen vào.

Bích Huyền nhăn mặt lắc đầu:

- Ai mà biết gì họ... chắc là "ra giêng".

- Xì ! - Hai ba cái mỏ cùng trề ra một lượt.

Bích Huyền trợn mắt:

- Cái gì mà "xì" ! Họ mới quen nhau mấy tháng nay thì cũng phải cho người ta có thời gian để tìm hiểu chứ ?

Chưa ai kịp trả lời thì đã nghe tiếng còi xe inh ỏi vang lên trước sân. Chủ nhân của bữa tiệc đứng bật dậy.

- Chắc là chị Nhung với anh Bửu về.

Cái thông báo của Bích Huyền vô tình khiến Phương Tâm giật mình. Nhưng ngay sau đó nàng lại tự giấu cái tật "có tật thì rục rịch" của mình. Tên trùng tên thiếu gì...

Chị Bích Nhung của nhỏ Huyền vào trước. Theo sau lưng chị là... một cái bánh sinh nhật cao ba tầng mà mãi khi nó được đặt xuống thì người ta mới trông thấy kẻ vừa mang nó trên tay.

Lúc mọi người thôi không chú ý vào tán dương cái bánh sinh nhật nữa thì Phương Tâm đã biến mất khỏi tiệc sinh nhật. Không ai trong số mấy chục vị khách hiểu được nguyên nhân của sự... tàng hình này. Trừ một người...

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 3

Đêm ấy cả làng bị "báo động" vì chuyện cô dâu mới cưới của nhà Hai Khai đột nhiên biến mất.

Bà Sáu Hưng, mẹ của Thanh Thúy, nhìn con dò xét:

- Lúc nãy con đi đâu vậy ?

Cô con gái đang ngồi hong tóc bên cửa sổ, không quay lại, trả lời mẹ:

- Con đau bụng quá nên đi ra ngoài xã mua thuốc uống.

- Mà biết chuyện con Tâm bỏ trốn chưa ? - Bà Sáu vẫn không rời mắt khỏi con.

- Vậy hả mẹ ? Và... ai nói vậy ? Nó trốn hồi nào ? Thanh Thúy hỏi một hơi mà không quay lại.

- Mới tức thời đây thôi. Thằng Chiêu v... đèn pin lục soát tùm lum.

- Cái thằng... dở ẹt ! Vợ mới cưới... ai biểu thả rong cho nó trốn làm gì ! - Thanh Thúy cố nín cười.

Tuy nhỏ hơn Chiêu đến mấy tuổi nhưng nàng không bao giờ gọi hắn bằng anh. Bà Sáu đã mắng con mấy lần nhưng rồi cũng đành chịu, vì cô con gái của bà cứ khăng khăng:

- Sau này hắn 100 tuổi, con vẫn cứ kêu bằng thằng ! Đồ... cái thằng mất nết !

Bà chẳng biết con gái có dự mưu gì vào cuộc bỏ trốn của con dâu nhà Hai Khai không dù bà biết hai đứa chơi thân với nhau từ lúc bé. Nghe đâu thằng Bửu của bà cũng mê Phương Tâm, nhưng nhà vợ chồng Hai Nga ngó lên những đám giàu sụ, cỡ "thường thường bậc trung" như gia đình bà thì chẳng phải đối tượng để họ kết thân, Phương Tâm lấy chồng chắc thằng Bửu buồn lắm.

Hai mẹ con đang nhỏ to trò chuyện, thì bỗng một ánh đèn pin sáng quắc quét vào nhà. Ngay sau đó có tiếng thằng Chiêu:

- Con Thúy về chưa bác ?

- Nó về rồi ! - Bà Sáu nói vọng ra.

Chú rể mới buổi sáng mặt mày còn hơn hở, lúc nào cũng cố tình vòng tay ôm ngang eo cô dâu đi tiếp đãi khách khứa, bạn bè, giờ trong như con gà mắc nước.

Thanh Thúy hỏi tỉnh bơ:

- Tìm tao chi vậy ?

Ánh đèn pin lia thẳng vào mặt Thanh Thúy, khiến cô chói mắt la lên, trong khi thằng Chiêu ghé sát gần cô.

- Thúy giấu Phương Tâm ở đâu ?

- Cha này vô duyên chưa ? - Thanh Thúy sùng sộ - Vợ mình mắc mớ gì đi hỏi người ta ?

- Nhưng nó đã bỏ trốn mất rồi - Chiêu rít lên - Máy người thông đồng với nhau đưa nó đi trốn.

- Nè, nói năng cẩn thận nghe ! Sao bảo các người giữ con Phương Tâm nghiêm ngặt lắm mà ! Máy tháng qua nó có chạy trốn được đâu. Dở ẹc !

- Tao mà kiếm được nó về thì chúng mày biết tay - Thằng Chiêu hậm hực.

- Ê, trong nhà này còn có mẹ tao nữa nghe, mày nói năng lạng quạng tao tổng cổ mày ra khỏi nhà bây giờ ! Thảo nào, Phương Tâm nó chẳng nói...

- Phương Tâm nói gì ? - Thằng Chiêu cướp lời Thanh Thúy.

Cô nàng tủm tỉm cười:

- Nó bảo bản mặt mày giống mặt... hằm quá ! Mày mà hôn nó một cái chắc phải rửa mặt bằng một tạ xà bông.

- Đồ... đồ... - thằng Chiêu hằm hằm bỏ đi.

Bà Sáu rầy con gái:

- Con chọc nó làm chi vậy ?

Thanh Thúy cười ngật nghêu.

- Thấy cái mặt nó, con tức cười không chịu được.

- Nhưng mà... nghĩ cũng may cho con Tâm. Vái trời cho nó đừng bị bắt lại.

Thanh Thúy bá lấy cánh tay mẹ trên bà:

- Để vài năm cho tình hình êm êm , mẹ cưới nhỏ Tâm cho anh Hai hén ?

- Nói chơi thôi, chứ chúng nó mà có lấy nhau thì chắc là phải bỏ xứ đi luôn... mà mẹ thì chỉ có mình anh hai con là con trai.

- Còn con gái là đồ bỏ hả mẹ ? - Thanh Thúy phụng phịu.

Nhưng bà Sáu không trả lời. Dường như bà còn mãi nghĩ về một chuyện gì đó rất mơ hồ.

Một tuần lễ sau, Thanh Thúy nói dối mẹ để ra thị xã gặp anh Hai. Vừa trông thấy Bữu, cô đã hỏi ngay:

- Mấy bữa nay, "êm" hả anh Hai ?

Bữu kéo tay em:

- Về nhà rồi hãy nói.

Đây là nhà người cô ruột của chàng. Cô không có chồng con gì nên đem cháu về ở chung. Năm ngoái, cô qua đời. Từ đó, Bữu ở trong căn nhà rộng thênh thang chỉ có một mình.

Không thấy Phương Tâm ở nhà, Thanh Thúy ngạc nhiên hỏi:

- Nhỏ Tâm đâu rồi anh Hai ?

Bữu cốc nhẹ vào đầu em:

- Mày ngu quá ! Làm sao tao dám chứa Phương Tâm ở đây ? Lơ mơ là lộ hết.

- Nhưng... anh để nó ở đâu ? - Thanh Thúy sốt ruột.

- Anh gửi cô nàng ở một nơi an toàn và tuyệt đối bí mật.

- Dẫn em tới đó liền đi.

- Không được đâu ! Đợi đến tối anh đưa Phương Tâm về gặp em. Ngay cả em cũng không nên biết chỗ ở của Phương Tâm.

- Anh không tin em sao ?

- Tin chứ ! Nhưng lỡ mày vui miệng nói toạc ra thì chết chùm cả đám.

Thanh Thúy miễn cưỡng nghe theo lời anh. Cô còn chưa kịp hỏi xem tối đó, Phương Tâm đến nơi thế nào, rồi ông anh mình tiếp đón người yêu ra sao... thì Bữu đã đến giờ đi làm.

Trời tối một lát thì Phương Tâm được Bữu chở đến. Trông thấy nhau, cả hai

cô gái đều sụt sịt giọt ngắn, giọt dài:

- Tao đợi dài cả cổ từ trưa đến giờ - Thanh Thúy than thở.

- Sao không bảo anh Bửu dẫn tới chỗ tao ? - Phương Tâm ngạc nhiên.

Thanh Thúy chun mũi:

- Ông ấy bảo phải giữ bí mật.

Nghe vậy, Phương Tâm phì cười an ủi:

- Thôi, đừng buồn nữa. Bây giờ thì gặp rồi - chợt nàng nghiêm mặt - tối hôm đó, lúc mày bơi xuống quay về, tao cứ thấp thỏm trong bụng, tới chừng thấy đèn phụt tắt, tao mới đi.

Thanh Thúy ôm ngang người cô bạn mình tỉ tê kể lại chuyện chú rể Bùi Ân Chiêu mất vợ đêm tân hôn, vừa kể vừa cười khúc khích.

- Hình như hẳn có nghi tao thông đồng đưa mày đi trốn nên tới nhà hai, ba lần để dò xét. Nè, hôm đó mà trễ một chút dám bị thọt cổ lại lắm à.

- Sao vậy ?

- Nhà Hai Khai huy động gần chục chiếc tắc răng, trang bị đèn pin rực sáng đi lùng sục khắp bãi cồn. Hú hồn hú vía tao với mày.

- Bữa đó, tao đi bộ một quãng, may sao gặp một chiếc xe lôi người ta bao đi Măng Thít trở về... Vậy là tao leo lên... Tới nơi, anh Bửu trông thấy hết hồn...

- Rồi ông ấy đem "gỏi" mày ngay tối đó à ? - Ánh mắt Thanh Thúy sáng lên một tia ranh mãnh.

Phương Tâm gật đầu:

- Ủ, đi liền.

- Ủa, vậy chứ... không có ôm nhau khóc lóc, kể lể hả ? - Thanh Thúy trêu bạn.

- Sợ muốn chết, lo mà trốn cho thoát - Phương Tâm đỏ mặt.

Cho đến tận lúc sắp sửa rước dâu, "vòng dây phong tỏa" Phương Tâm mới

được nói lỏng đôi chút. Nghĩa là cô dâu được gặp mặt bè bạn lần cuối cùng trong phòng của mình. Thừa lúc mọi người xôn xao vì tin đám trai sắp đến, Thanh Thúy mới lên vào gặp riêng bạn:

- Mà có cách gì chưa ?

Phương Tâm mấp máy môi:

- Tối nay.

- Lúc nào ? - Thanh Thúy hạ thật thấp dù chẳng ai nghe thấy.

- Chưa biết - Phương Tâm lắc đầu - Nhà bên ấy đèn đuốc sáng trưng nhưng lại kín cổng cao tường.

Thanh Thúy kể tai bạn:

- Mà giả vờ đi tắm hoặc là đi... vệ sinh gì đó ? Tao sẽ chờ ngoài còn bàn để đưa mày qua sông.

Ngay lúc đó, có tiếng ai đó sang sang cất lên khiến cả hai cô gái cùng giật mình:

- Cô dâu đâu rồi, ra đi !

- Bình tĩnh nhen, tao sẽ đợi - Thanh Thúy xiết chặt tay bạn.

Tối đó, theo đúng kế hoạch, lúc cùng mấy cô em gái của thằng Chiêu dọn dẹp, Phương Tâm bỗng nhẫn mặt ôm lấy bụng. Cử chỉ này không thoát khỏi cặp mắt của các cô "em chồng".

- Chị sao vậy ? - Đứa em gái lớn của thằng Chiêu ân cần hỏi "chị dâu".

Phương Tâm gượng cười:

- Chị thấy đau bụng... làm ơn chỉ giùm chị nhà vệ sinh...

Cô em chồng lấy đưa chị dâu cuộn giấy rồi tận tình dẫn ra đến tận nơi.

Phương Tâm bảo cô:

- Được rồi, em vô đi !

- Chừng nào xong chị kêu một tiếng để em rọi đèn cho chị thấy đường vô

Con nhỏ căn dặn rồi đi vào nhà.

Chờ cho ánh đèn pin của nó tắt ngấm trong nhà, Phương Tâm mới định thần nhìn quanh. Cái ao cá vồ nằm tiếp giáp với một bên là tường rào kẽm gai cao quá đầu, bên kia là bờ lau sậy. Nếu muốn thoát, nàng chỉ có mỗi một cách là... lội qua ao cá vồ.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, Phương Tâm bước nhanh về phía mé ruộng và nhẹ nhàng đặt chân xuống mặt nước lạnh giá. Lúc đó, nàng hoàn toàn tỉnh táo. Ra đến giữa hồ thì nước ngập tới cổ. Chẳng hiểu sao lúc đó, tự dưng Tâm bỗng nhớ tới lúc nhỏ thường nghe người ta bảo, nếu ai bị té xuống cầu tiêu thì phải chịu mất một tuổi và còn mất cả trí khôn. Thì cứ đi mà mất ! Nghĩ vậy, Phương Tâm nhắm mắt lại lặn một hơi qua tới bờ sậy. Rồi sau đó cầm đầu cầm cổ chạy tắt qua khu vườn hoang đầy mả lạn (đọc hồng được) để ra còn bần. Thanh Thúy đã chực sẵn ở đây. Phương Tâm vừa nhảy xuống xuống là cô nàng nhắm mắt nhắm mũi bơi miết.

Ra đến giữa sông, Thanh Thúy ngừng lại, thở khi khi:

- Tao có đem quần áo cho mày kia, thay ra đi.

Phương Tâm lấy cái gáo dừa múc nước sông dội lên người trong lúc Thanh Thúy cố đùa:

- Tao biết thế nào mày cũng phải lội xuống hầm cá nhà họ Bùi mà ! Coi như mình chấp nhận khổ nhục kế mày hén !

Phương Tâm thay đồ xong, ngồi co ro vì lạnh.

- Tao vẫn chưa tin đây là sự thật ! Chẳng lẽ tao đã được tự do rồi hay sao ?

- Cũng chưa chắc đâu ! Lên trên đó cũng phải cẩn thận. Coi chừng họ tóm lại được thì chắc mày bị gọt đầu bôi vôi quá !

Chiếc xuống đã cập bến, thấy Phương Tâm còn bịn rịn, Thanh Thúy giục:

- Lên mau đi mày, trong giỏ quần áo có tiền trong đó, giữ lấy để phòng khi có chuyện thì xài.

Phương Tâm bước lên bờ nghen ngào:

- Mày về đi, mai mới gặp lại.

Không chần chừ, Thanh Thúy quay xuống đi liền. Sông Cổ Chiên mênh mông đen thẳm nuốt chửng cô gái và chiếc xuồng vào trong đêm tối.

Phương Tâm nhìn mãi theo bạn một lúc lâu rồi mới chịu bước đi.

- Mấy hôm nay, mày có gặp cha mẹ tao không ? - Phương Tâm bỗng hỏi.

- Tao có gặp mẹ mày. Bà ấy liếc tao có một phần tư con mắt - Thanh Thúy lại cười hì hì.

Có tiếng Bửu ở phòng ngoài vọng vào:

- Tới giờ về rồi nghen !

Thanh Thúy ngồi bật dậy:

- Còn sớm mà anh Hai ? Mới có... 6 giờ...

- Mình ở nhờ nhà người ta, về trễ sợ phiền họ. Khi nào rảnh mày lại thăm Phương Tâm chứ có gì đâu mà sợ ! - Bửu nói như động viên em.

- Thôi, tao đi - Phương Tâm rơm rớm nước mắt.

Thanh Thúy về nhà, thỉnh thoảng lên thăm bạn và không quên mang theo thông tin mới nhất về cuộc truy lùng kẻ chạy trốn của Bùi gia. Cho đến hôm tết này, Thanh Thúy báo lại rằng mọi chuyện vẫn còn căng thẳng. Chiều vẫn huỳnh hoang rằng hắn có thể cưới cùng lúc mười cô vợ trẻ đẹp hơn Phương Tâm, nhưng hắn vẫn nhất quyết tìm cho bằng được kẻ đã hại "knock- Out" hắn trong lần đo sức thứ nhì ấy.

Có một điều mà Chiều cố tình không nhớ là hắn từng đánh gục Phương Tâm trong lần đối mặt đầu tiên. Đã cướp mất của nàng mái tóc và cầm tù nàng suốt mấy tháng trời thông qua bà mẹ nuôi của nàng.

Bây giờ giữa họ là tỉ số hòa !

Điều bất ngờ lớn nhất là giờ đây, Phương Tâm lại "thúc thủ" trước đòn sát thương trực diện của chính người mình yêu !

Ai mà biết được nàng có nhảy xuống sông để uống no nước hay không ?

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 4

Tối hôm đó, vợ chồng Kim Liên có khách. Họ đang chén thù chén tạc thì Phương Tâm về tới. Trông thấy nàng cả bàn tiệc đều nhồm lên, tròn tròn mắt. Trước mặt họ, hình như có một bệnh nhân vừa trốn khỏi bệnh viện Chợ Quán hay Biên Hòa gì đó. Cô ta ướt lướt khướt từ đầu tới chân, mặt ngơ ngơ như kẻ tâm thần.

Kim Liên đứng vụt dậy:

- Kìa, Phương Tâm ! Em làm sao vậy ? Sao bảo em đi sinh nhật bạn ?

"Người bệnh" lắc đầu ngất ngưỡng đi thẳng ra sau bếp. Chị chủ nhà cũng bước theo.

- Để chị pha nước ấm cho em tắm - Kim Liên nhanh nhẩu lấy bình thủy nước - Tắm xong, em sẽ khỏe lại ngay thôi.

Trong lúc Phương Tâm tắm, Kim Liên vẫn đứng chờ bên ngoài, nàng hiểu rằng đã có một chuyện gì đó rất nghiêm trọng vừa xảy đến cho cô gái này. Chuyện gì vậy ?

Chờ Phương Tâm tắm xong, Kim Liên kéo cho nàng ra phòng khách, ấn xuống một chiếc ghế trống.

- Em ngồi xuống đi, đây là các anh ở công ty Thương nghiệp hỗn hợp Trường Toàn trên thành phố xuống bàn chuyện làm ăn với anh chị. - Kim

Liên vốn đã giới thiệu.

Phương Tâm gật đầu chào chung tất cả. Họ có cả thầy bốn người, đều hẳn còn rất trẻ.

Hữu Thanh rót một ly rượu đưa cho Phương Tâm.

- Em uống một chút cho ấm ! Có phải em ra cầu tàu ngồi chơi rồi sợ ý rút xuống sông không ?

Phương Tâm nhìn anh không nói gì. Sau đó uống cạn ly rượu và... đòi thêm ly nữa.

Kim Liên ngăn chừa:

- Đủ rồi ! Đừng cho nó uống nữa.

Phương Tâm đột ngột giận dữ:

- Em muốn uống. Chị đừng ngăn vô ích.

Mấy vị khách đưa mắt nhìn kẻ mới tới kỳ quặc này rồi nhìn nhau. Nhưng họ chưa kịp nói gì thì Phương Tâm đã đứng dậy. Điều lạ lùng là trông nàng đã hoàn toàn bình thường.

- Xin lỗi tất cả... em cảm thấy không được khỏe trong người.

Kim Liên cũng đứng lên theo:

- Các anh cứ tự nhiên với nhau. Em đưa con bé lên lầu đã.

Vừa lên tới căn phòng vẫn dành cho mình mấy tháng nay, Phương Tâm đột ngột khóc.

- Nào, kể cho chị nghe xem có chuyện gì xảy ra với em vậy ? Tại sao lại ướn loi ngoi thế kia ?

Phải đến một hồi lâu Phương Tâm mới nín được

- Em muốn chết... nhưng rồi lại thấy thật điên rồ. Chị Ơi ! Chị có thương em không ?

Kim Liên vòng tay ôm ngang người Phương Tâm dỗ dành:

- Thú thật là lúc đầu chị có hơi nghi ngờ em là một người không tốt, nhưng

dần dần chị biết rằng mình đã lầm. Em thật đáng thương.

Phương Tâm nhìn thẳng mắt chị.

- Chị có hạnh phúc không ?

Kim Liên ngạc nhiên:

- Sao hôm nay em lại hỏi chị như vậy ?

- Bởi vì em muốn biết hạnh phúc có hình dáng như thế nào ! - Giọng

Phương Tâm như...

Kim Liên trầm ngâm:

- Em đã biết rồi đấy. Chị với anh Thanh lấy nhau gần mười năm rồi và chẳng có cưới hỏi giấy tờ gì cả. Anh ấy góa vợ thì lấy chị là hợp lý rồi.

Nhưng còn những đứa con của anh ấy, còn cái chức phó giám đốc nữa... Còn chị... Anh ấy đã đem chị ra từ một quán cà phê ôm... Mấy năm qua, chị đã đóng tròn vai trò một người vợ hiền... Thế đấy... và chị cảm thấy không có gì để phàn nàn.

- Chị có yêu anh Thanh không ? - Phương Tâm lại hỏi.

- Thoạt đầu thì không... nhưng bây giờ... hình như là có.

- À... ra vậy... Thế, nếu anh ấy phản bội thì chị sẽ ra sao ?

- Em nói cái gì vậy ? Hay là chính em... - Kim Liên sững sốt.

Phương Tâm không trả lời câu hỏi của chị. Nàng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc chấm vai của mình. Có lần Tâm đã nói với người yêu:

- Khi bị mẹ em cắt trụi mái tóc, em chỉ uất ức mỗi một điều.

- Điều gì ?

- Anh sẽ không còn gì để vuốt - Nàng nói nhanh.

- Rồi tóc sẽ dài ra thôi em à ! Mỗi ngày anh sẽ vuốt tóc em hai lần cho nó mau mau dài ra.

Bữa chỉ nói cho Tâm vui thôi, bởi vì có khi cả tuần lễ chàng mới đến một lần.

- Anh phải tránh đi lại thường xuyên để người ta không chú ý. Chàng giải thích.

Phương Tâm có buồn nhưng chẳng may... gì nghi ngờ. Có một lần buồn quá, nàng ra sông ngồi chơi thì thấy có một người giống hệt Bửu chở một cô gái phóng vụt qua đó. Chỉ là người giống người thôi ! Nàng trấn an mình.

Khi đem chuyện đó kể với Bửu thì chàng phá ra cười:

- May quá ! Suýt chút nữa thì anh bị hàm oan. Nên nhớ là người yêu của em chỉ có xe đạp thôi.

Phương Tâm vụt kêu lên:

- Em nhớ ra rồi ! Xin lỗi anh ghen.

Thường thì Bửu đến thăm nàng... nhưng có một lần, chàng lại đưa Phương Tâm đến chỗ mình.

Đó là một tối thứ bảy, họ ngồi với nhau một lúc lâu rồi Bửu đột ngột nói:

- Em ngủ lại đây với anh ghen ?

Phương Tâm cảm thấy sờ sợ khi nhìn ánh mắt lạ lùng của người yêu.

- Em không có nói với chị Liên, sợ chị đờn cửa - Nàng tìm cách thoái thác.

Bửu làm mặt giận:

- Em không nhớ anh phải không ?

- Sao anh lại nói vậy ? Suốt ngày em còn có việc gì làm ngoài chuyện ngồi nhớ anh ?

- Thật không ? - Chàng áp mặt vào má nàng thì thầm.

Phương Tâm bỗng nhận ra đôi tay chàng đang mơn man trên ngực mình... và những núc áo bị mở tung.

- Anh yêu em - Chàng lại thì thầm.

Và... chiếc áo lót của nàng cũng bị dứt ra. Ngay lúc đó, vượt lên trên cả tình yêu và nỗi đam mê là sự sợ hãi. Phương Tâm luống cuống ôm lấy ngực:

- Đứng anh ! Em phải về thôi.

Rồi nàng đứng vụt dậy lao thẳng vô nhà tắm, đóng sập cửa lại...

Lúc quay trở ra thì thấy Bửu đang ngồi trầm ngâm hút thuốc. Về mặt chàng... Phương Tâm nhẹ nhàng bước đến bên chàng:

- Anh đừng giận em !

Bửu lắc đầu:

- Anh không giận em đâu. Thôi, anh đưa em về.

Lần đó, phải một tuần lễ sau chàng mới đến thăm nàng. Trong ý nghĩ của Phương Tâm nàng thấy dường như mình có lỗi với người yêu song một mặt lại cho rằng đó là cách xử sự đúng nhất.

Tuy nhiên, kể từ lần này, Bửu không bao giờ chủ động mơn trớn, vuốt ve hay ôm người yêu như trước đây chàng vẫn làm. Phương Tâm buồn rĩ như một chiếc lá héo. Và sự lo lắng cứ ngày càng lớn thêm trong lòng...

Không chịu nổi thái độ của Bửu, cuối cùng nàng đã quyết định. Nàng bảo chàng:

- Mấy ngày tết, anh Thanh và chị Liên cũng về quê, em ở... có một mình.

Anh lên... sớm sớm...

Bửu nhìn chằm chằm vào mắt người yêu, sau đó lắc đầu:

- Anh không hứa trước với em được vì sợ... mẹ không cho đi.

Tưởng chàng chỉ nói vậy cho nàng đừng trông ngóng. Nào ngờ mãi đến hôm mùng 7, tức là ngày hạ nêu mới thấy chàng xuất hiện.

- Sao... em nghe chị Liên nói cơ quan chỉ được nghỉ tết đến mùng ba ? -

Phương Tâm hỏi mà nước mắt lưng tròng.

Nàng đã trải qua một cái tết vô vị, buồn tẻ nhất trong cuộc đời mà chẳng được ai chia sẻ.

- Đó là người khác, chứ còn anh thì muốn nghỉ bao lâu mà chẳng được ?

Ông phó giám đốc còn chưa lên nữa kìa.

Thật ra thì Thanh đã đi họp ở Bà Rịa từ hôm mùng 3 Tết, nhưng nghe Bửu

nói, Tâm tin là thật.

Nàng sẽ còn mãi mãi tin Bửu nếu như không có cái ngày sinh nhật đáng nguyên rủa của Bích Huyền hôm nay.

- Tại sao em lại ướm hết tron vậy ? - Kim Liên lại hỏi.

- Em định tự tử - Đột nhiên Phương Tâm bật cười - Nhưng rồi khi ra đến chỗ nước sâu em lại nhớ đến cái lần... cách đây mấy tháng em đã lội xuống hầm cá nhà thằng Chiêu.

- Bộ hết chuyện nhớ rồi hay sao ? - Kim Liên nhăn mặt.

Phương Tâm vẫn thản nhiên:

- Buồn cười thật ! Mỗi lần em lội xuống nước thì lại xảy ra một sự đổi thay của số kiếp. Có lẽ lần này cũng vậy.

Thình lình nàng bật khóc:

- Em hận... em hận... tất cả bọn đàn ông, tất cả bọn chúng đều giả dối. Trời ơi !

- Bình tĩnh lại nào, Phương Tâm - Kim Liên vỗ về - Em còn chưa biết được đích thực mối quan hệ giữa Ngọc Bửu và cái cô Bích Nhung kia mà ? Có thể họ chỉ là bạn.

- Em không hề có một chút ảo tưởng nào về điều đó. Em đã nghe, em đã thấy tận mắt... - Phương Tâm vẫn sứt sứt - tối qua anh ấy bảo em rằng tối nay bận công việc nên không thể đi chơi với em được. Vậy mà... trời ơi ! Anh ấy đã lừa dối em !

Quả lừa này đối với Phương Tâm còn đau đớn gấp mấy lần cái chuyện bị gọt đầu ép duyên ! Niềm tin của nàng đã sụp đổ hoàn toàn.

Tối đó, giấc ngủ của Phương Tâm chập chờn và đầy ác mộng. Nàng mơ thấy mình bị nhấn chìm dưới một dòng nước đục ngầu, hôi hám. Cố sức vẫy vùng nhưng nàng vẫn không tài nào thoát được cơn thác lũ tanh hôi ấy. Nàng kinh hoàng muốn kêu thét lên cầu cứu nhưng cổ họng lại tắc nghẹn.

Giật mình thức dậy, Phương Tâm thấy cổ mình khô khốc và đau rát. Nàng với lấy chai nước mà tu ừng ực rồi lần dò lên sân thượng. Nàng có cảm giác như không khí trong phòng chẳng đủ để cho mình thở.

Thị xã về đêm yên tĩnh như một thánh đường trong ngày vắng Chúa ! Chẳng có lấy một tiếng xe, một bóng người. Đường phố im ỉm ! Phương Tâm đến bên lan can nhìn xuống...

Bỗng dưng nàng muốn hét lên một tiếng thật to để xé toạc cái màn đêm bí ẩn quanh mình. Nàng chưa bao giờ được thấy tận mắt phố ngủ như thế này. Tại sao mọi người lại ngủ trong lúc nàng thức cơ chứ ! Tại sao lại bất công với nàng đến vậy ? Tại sao ? Tại sao ?

Chẳng có ai trả lời cho nàng cả !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 5

Khi nghe đám con gái ngồi ở cuối bàn tiệc lao xao nhón nháo "Phương Tâm đâu rồi ? Nó mới vừa ngồi đây mà ? Sao lạ vậy ?... " thì Bữu thất kinh hồn vía.

Chàng kẻ tai Bích Nhung, run giọng:

- Phương Tâm nào vậy ?

Cô gái lắc đầu:

- Em cũng không biết... À, chắc là nhỏ bạn cũ của Bích Huyền, lúc nãy em

cũng chưa kịp trông thấy nó. Con nhỏ lạ thiệt, tự dưng lại bỏ đi.

Điều xui rủi của Bữu nằm ở chỗ: Phương Tâm chưa bao giờ "khoe" với bạn bè trong lớp về tình yêu của mình. Nàng rất sợ lũ bạn bắt chẹt này nọ...

Trong lớp, đứa nào "lỡ" có bồ thì thật là khó sống với lũ "đuôi uoi cái" của lớp. Cứ nghe cái giọng cười "hô hô, ha há" của chúng suốt ngày thì chỉ đến nước... nghỉ yêu cho khỏe tấm thân !

Chính vì vậy mà Phương Tâm không bao giờ dám hó hé chuyện yêu đương của mình, điều đó đối với Bữu thật là tai họa.

- Anh làm sao vậy ? Mệt à ? - Bích Huyền hỏi.

Bữu giật mình:

- À, không.

- Em thấy anh cứ như người mất hồn - Bích Huyền cần nắn.

Nụ cười gượng gạo vụt nở trên môi Bữu:

- Tự dưng anh có cảm giác như là mình quên khóa cửa, cho nên cứ thấy lo trong bụng.

Tưởng thật, Bích Huyền mau miệng:

- Hay là tụi mình chạy về xem sao ?

- Thôi, khỏi cần. Lát nữa anh về sớm một chút cũng được.

Bích Huyền chẳng ngờ vực gì nên khi các cô cậu học trò bắt đầu cuộc chơi vui nhộn của mình thì nàng nhắc Bữu ra về. Lập tức anh chàng đi ngay.

Nhưng... biết đi đâu bây giờ ? Về nhà hay đến chỗ Phương Tâm ? Do dự một hồi chàng rẽ sang đường dẫn đến nhà Kim Liên. Đến nơi, chàng lại thêm một lần tần ngần do dự... trong nhà đang có khách, vào lúc này thật bất tiện... Lại thêm, chẳng biết có đúng là Phương Tâm đã ở chỗ Bích Huyền lúc nãy hay không ? Hấp tấp là hư việc...

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Bữu quay lui về nhà mình.

Sáng hôm sau, vừa vào tới cơ quan thì đụng ngay "sếp" phó giám đốc.

Thanh nhìn thuộc cấp khẽ chau mày:

- Lên phòng, tôi có chuyện hỏi cậu.

Bữu cảm thấy sờ sợ bởi gương mặt của thủ trưởng trông nghiêm khắc quá.

Từ trước tới giờ, họ là một cặp lính... quan làm việc ăn ý nhất của cơ quan.

Chính vì vậy mà trong quan hệ thường nhật, họ rất thân nhau.

- Có chuyện gì vậy anh Thanh ? - Bữu e ngại hỏi.

- Tối qua, Phương Tâm đã nhảy xuống sông tự tử - Thanh chậm rãi nói.

Mặt Bữu tái mét:

- Hà ? Ai nói với anh như vậy ?

- Cậu không cần biết ai nói - giọng Thanh nghiêm trang - Có phải cậu đã bỏ rơi cô ấy rồi hay không ?

- Nhưng Phương Tâm bây giờ ra sao ? Anh hãy nói mau đi ! - Giọng Bữu thật khẩn khoản.

- Cô ấy không sao cả, còn người bị chết đuối thì lại chính là cậu đó ! Tôi cảnh cáo cậu.

- Anh Thanh ! Tôi... tôi... có những điều mà tôi rất khó nói ra, nhưng hoàn toàn không phải là lỗi của tôi.

- Sao ? Cậu lừa dối người ta mà bảo không có lỗi à ? - Giọng Thanh giận dữ.

- Tôi không lừa dối... tôi chỉ cảm thấy khó xử. Nhưng chính Phương Tâm mới là người gây ra mọi chuyện.

- Cậu nói lại đi - Vị phó giám đốc nhếch mép - Cậu còn nhớ đã nói gì khi mang Phương Tâm gởi cho vợ chồng tôi không ? Nếu cậu quên thì tôi nhắc: cậu bảo rằng Phương Tâm là người yêu của cậu, vì bị gia đình ép duyên nên phải bỏ trốn, sống vất vưởng, nhờ vợ chồng tôi cứu mang giùm ít lâu.

- Tôi không hề chối cãi điều đó.

- Thế thì cái cô hời tôi mà cậu tới nhà dự sinh nhật đó là gì ? Cũng người yêu nữa à ? Hay là vị hôn thê ? - Thanh gắt giọng.

- Đơn giản là... tôi quen Bích Huyền khi biết tin Phương Tâm lấy chồng. Tôi không nghĩ là Phương Tâm sẽ bỏ trốn như vậy.

- Vậy sao cậu không nói với con nhỏ ngay khi nó vừa chân ướt chân ráo đến gặp cậu ?

- Tôi sợ cô ấy không chịu đựng nổi.

Khuôn mặt vị phó giám đốc đầy nộ khí:

- Đến hôm nay tôi mới thật sự hiểu được cậu. Thôi, về chỗ làm đi.

- Anh Thanh ạ ! Tôi muốn biết bây giờ Phương Tâm ra sao ? Tôi muốn gặp cô ấy.

- Vấn đề là nó không muốn trông thấy cậu một lần nào nữa cả - Nói rồi Thanh với tay lấy tập hồ sơ mở ra xem.

Biết thượng cấp muốn chấm dứt câu chuyện, Bữu đành phải đi ra.

Suốt buổi sáng hôm ấy, không tài nào chàng tập trung vào công việc được.

Trong đầu chàng khi thì là Phương Tâm, lúc lại là Bích Huyền cứ thay nhau ám ảnh. Thật sự Bữu không xác định được là mình yêu người nào ! Gia đình Bích Huyền giàu có, nàng lại xinh đẹp và có học thức. Tương lai của nàng bằng phẳng, thênh thang và vững chắc... Trong khi Phương Tâm thì hoàn toàn chẳng có thứ gì, lại đang bị truy lùng ráo riết, chưa biết bị tóm cổ vào lúc nào. Và... điều khiến Bữu luôn bị ám ảnh là việc tối hôm đó, nàng đã ở nhà người ta Ai mà biết được nàng còn con gái hay đã là đàn bà ? Thăng Chiếu không dễ gì mà chịu lời lộng việc canh phòng Phương Tâm. Có thể hẳn chỉ xồng nàng sau khi đã no nê tình ái.

Trong khi Bữu còn đang cân đong đo đếm thì ở nhà Kim Liên đã xảy ra một chuyện rất lạ. Khoảng 10 giờ sáng hôm đó, có người đến kêu cửa. Nàng ngạc nhiên nhìn vị khách lạ.

- Anh muốn tìm ai ?

Khách là một chàng thanh niên khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặt

đầy mụn nhám thâm sì. Anh ta nhìn chủ nhà lom lom:

- Tôi muốn biết đây là nhà của ai ?

Kim Liên bực mình:

- Anh đang nói chuyện với ai thì là nhà của người đó.

- Tôi vào nhà được không ?

- Nhưng tôi không quen anh, làm sao dám cho vô nhà ? - Kim Liên nhăn mặt

- Thời buổi này biết đâu là thật, giả, ngay, gian ? Tôi còn chưa biết anh tới đây với mục đích gì nữa kia mà !

- Tôi đi kiếm một cô gái khoảng hai mươi tuổi, tóc ngắn ngang vai. Có người thấy cô ta trong này.

- Vậy thì người đó đã trông lắm rồi - Kim Liên giật thót người - Trong nhà này không có ai như vậy cả.

Từ nãy giờ nàng vẫn chưa chịu mở cửa, hy vọng rằng Phương Tâm trông thấy, sẽ biết cách lẩn trốn...

- Nè, tôi nói cho chị biết - khách cao giọng - nếu chị không cho tôi vào nhà khám xét, thì chị sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm nếu có chuyện gì xảy ra.

Kim Liên đã bực bội lắm rồi nên xẵng giọng:

- Anh mới ở nhà thương điên ra hả ? Đi chỗ khác chơi đi.

Nói rồi nàng bỏ vào trong. Lúc ấy Phương Tâm vừa mới ngủ dậy, đang đánh răng rửa mặt dưới bếp nên không hay biết gì. Vừa bước xuống bếp, Kim Liên đã hấp tấp nói:

- Không xong rồi Tâm à ! Có người tới tìm em. - Nàng tả lại nhận dạng của người khách - Hắn có vẻ quyết liệt lắm !

- Hắn chính là thằng Chiêu đấy chị ạ ! - Giọng Phương Tâm bình thản.

- Làm sao bây giờ ?

- Hay là... em theo hắn trở về quách cho rồi - Phương Tâm vẫn không tỏ vẻ gì lo sợ.

- Chuyện nghiêm trọng lắm, em đừng đùa nữa - Kim Liên nhăn mặt

Phương Tâm nở một nụ cười méo xẹo:

- Chị nghĩ xem, em phải làm gì bây giờ ? Mọi ngã đường em đi đều bị bịt kín... Chẳng lẽ lại nhảy xuống sông lần nữa sao ?

- Đừng có nói điên ! Thôi, để từ từ rồi liệu - Kim Liên bồng thờ dài - Đêm qua em không ngủ được phải không ?

- Gần sáng em mới thiếp đi.

- Có bánh canh giò heo chị để trong tủ chén. Em ăn điểm tâm đi.

Phương Tâm ngoan ngoãn làm theo. Khi nàng ăn xong bữa điểm tâm thì đồng hồ chỉ 11 giờ ! Nàng uể oải trở lên phòng, khóa trái cửa lại. Bức thư viết cho Bữu đêm qua vẫn dang dở trên bàn. Nàng không viết tiếp mà cứ nhìn trần trời vào đó, y như thể đầu đó giữa những dòng chữ là bóng dáng thân quen của người bạn trai thuở nào. Tất cả đã mất hết rồi sao ?

Có tiếng gõ cửa phòng. Lúc đầu còn nhẹ nhẹ, sau đó cứ mạnh dần và liên tục.

Phương Tâm vẫn ngồi im một chỗ, hỏi vọng ra:

- Chị Liên phải không ?

Không có tiếng trả lời.

Đôi mày Phương Tâm khẽ chau lại. Trong đầu nàng một ý nghĩ bỗng vụt qua và nàng đã hiểu được ai đang đứng đợi bên ngoài. Đúng như điều suy nghĩ của Phương Tâm. Ngay lúc đó, có tiếng Bữu cất lên:

- Mở cửa cho anh đi, Tâm ơi ! Anh có chuyện này muốn nói với em.

Tim Phương Tâm chột thất lại. Một nỗi đau không có hình thù đang kéo căng những sợi dây thần kinh cảm giác của nàng. Có cảm tưởng như chúng sắp sửa bị đứt tung.

- Em có nghe không vậy ? Mở cửa đi ! - Bên ngoài giọng Bữu thúc giục.

"Không", một tiếng đáp cộc lốc vang lên trong đầu Tâm. Anh ta còn đến đây

để làm gì kia chứ ?

Tiếng đập cửa lại vang lên thình thình:

- Phương Tâm ! Phương Tâm ! Mở cửa ra đi !

Phương Tâm ngẹn ngào:

- Em không nhìn nổi mặt anh trong lúc này đâu. Về đi !

- Anh không về ! Em cần phải nghe anh nói.

- Nếu anh muốn giải thích về chuyện giữa anh với Bích Huyền thì vô ích -

Phương Tâm có cảm giác như mình sắp sửa hụt hơi - Em đã nghe, đã thấy tất cả rồi.

- Đó không phải là tất cả - Bữu nói lớn.

- Nhưng với em, nó đã quá đủ. Anh về đi, về đi ! - Những tiếng sau cùng

Phương Tâm nói như hét.

Rồi để không còn nghe gì nữa, nàng nhảy lên giường, kéo mền trùm lại -

Nhưng tiếng nói ngoài kia vẫn xuyên thủng không gian tiếp tục tra tấn nàng.

Phương Tâm không trả lời nữa. Sau đó, nàng nghe tiếng bước chân xa dần, xa dần.

Vợ chồng Kim Liên đang chờ Bữu ở phòng khách. Thấy chàng nhanh xuống, họ đã đoán được phần nào những việc vừa xảy ra.

- Cô ấy không chịu mở cửa phòng - Bữu ngồi phịch xuống ghế - Tôi phải làm sao bây giờ ?

Vợ chồng chủ nhà đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn vị khách. Kim Liên lên tiếng:

- Bây giờ nó không muốn nghe giải thích đâu... nhưng tôi nghĩ chuyện đã rõ ràng rồi, chẳng cần phải nói thêm gì nữa.

Hữu Thanh bác ngay lời vợ:

- Anh không nghĩ như vậy. Dù sao thì đôi bên cũng cần phải nói rõ với nhau về quan điểm của mình.

- Quan điểm gì ? - Kim Liên vặn lại - Phương Tâm hiểu rõ những suy nghĩ

và hành động của mình.

Bữu ôm đầu:

- Tôi không biết phải làm sao bây giờ.

Kim Liên chợt nhớ ra:

- Lúc này thằng Chiêu có tới đây.

Điều vừa được nghe thấy khiến Bữu giật thót người:

- Thật không ?

- Nó bảo có người đã trông thấy Phương Tâm ở đây - Kim Liên kể tiếp.

- Vậy là sắp sửa có chuyện với cái thằng khốn đó rồi - Bữu nói như rên.

Điều dự đoán của Bữu quả không sai. Thằng Chiêu đã có cách trả thù riêng của nó như một thám tử lành nghề, hắn "thuê" một chỗ trong quán cà phê đối diện "mục tiêu" và ngồi lì ở đó để... theo dõi "con mồi". Khi thấy Bữu tìm đến đây, thì điều nghi ngờ của hắn trở thành khẳng định.

Thế là một kế hoạch "giăng bẫy" được hắn soạn thảo thật tỉ mỉ trong đầu.

Không biết rồi đây, có ai "sập" cái "bẫy" này không.

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 6

Lá thư mà Bích Huyền vừa nhận được của Phương Tâm chỉ vón vện mấy dòng: " Tới đó tao cảm thấy trong người khó chịu quá nên không ở lại cho tàn cuộc vui với mày. Hãy tha lỗi cho tao. Phương Tâm."

Đọc xong cô nàng ném bức thư lên bàn.

- Có vậy mà cũng thư với từ.

- Có chuyện gì vậy ? - Bích Huyền hỏi em.

Miệng hỏi, tay nàng cầm lấy bức thư Những dòng chữ trên phong bì khiến mặt nàng cau lại. Sao trông quen quá !

- Của nhỏ Phương Tâm, bạn em. Chị xem thì biết - Bích Huyền thờ ơ trả lời.

Lá thư chỉ vồn vện mấy dòng, nhưng nó đã phơi bày một sự thật mà mấy hôm nay Bích Huyền cố công tìm kiếm.

Ba hôm trước, nàng đã bắt gặp một lá thư với lời lẽ rất lạ lùng ở chỗ Bữu:

"Xin cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã cho em suốt những năm tháng qua Em đã tự lượng sức mình nên không dám đua tranh trong việc chiếm giữ trái tim anh. Không hờn giận, không oán trách anh, nhưng em không thể nói là mình không đau buồn khi biết được sự thật. Cảm ơn bữa tiệc sinh nhật đã giúp em nhận ra chỗ đứng của mình. Từ nay, em sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa. Vĩnh biệt anh. Vĩnh biệt tình yêu đầu đời của em !... "

- Thế này là thế nào ? - Đọc xong lá thư Bích Huyền chạy xuống bếp tìm Bữu.

Về mặt chàng biến sắc:

- Em muốn nói điều gì vậy ?

Lúc đó, Bữu đang làm cơm. Chàng mời Bích Huyền ở lại để thưởng thức tài nấu bếp của mình. Không ngờ, trong lúc ngồi đợi, Bích Huyền chỉ táy máy, lục lọi và phát hiện ra lá thư giấu trong hộc bàn.

- Anh hãy giải thích cho em về những gì được viết trong này... nàng đưa lá thư cho Bữu.

Không cần đọc, Bữu ta bật cười:

- Nè, chuyện này chỉ có hai đứa mình biết thôi ghen - Chàng kéo Bích

Huyền lại gần, giả bộ như sợ có người nghe được - Không phải của anh đâu.

Thủ trưởng Thanh nhờ cất giùm vì sợ vợ Ông ấy bắt được.

- Thật à ?

- Em không tin thì cứ đi mà hỏi anh ấy. Bữu nói cứng.

Nét mặt Bích Huyền dịu lại.

- Thôi, hỏi làm gì. Đây là bí mật của người ta mà.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Bích Huyền cảm thấy có điều gì đó chưa thật yên tâm. Nàng tự nhủ sẽ từ từ tìm hiểu.

Thế mà hôm nay, vô tình trông thấy những dòng chữ trong bức thư của Phương Tâm gửi cho em gái Bích Huyền đã liên kết các vấn đề lại với nhau và tìm ra đáp số cho bài toán của mình. Đúng là Bữu với Phương Tâm rồi.

Nếu

Thiếu 2 trang...

Ân Chiêu đã khệnh khạng xuất hiện. Hấn hắt hàm bảo bọn kia:

- Đợi đó đi. Khi nào tao "lệnh" thì tụi bây mới được ra tay.

- Dạ ! Tụi em chờ lệnh đại ca - Bọn kia đồng thanh một lượt.

- Mày định giở trò gì với tao vậy Chiêu ? - Bữu lờm lờm nhìn đôi phương.

Chiêu cười nhạt:

- Tao đòi mày món nợ danh dự mà mày đã vay của tao trước đây mấy tháng.

Tại sao mày lại phá đám tao vậy Bữu ?

- Tao phá gì mày ? - Bữu vờ không hiểu.

- Hừ ! Mày không biết thật à ? Vậy thì tao nói cho mày biết. Nếu mày không dụ dỗ Phương Tâm thì đám cưới của tao đã không thành đám tang, thành trò cười cho thiên hạ.

- Tao không can dự gì vào việc Phương Tâm bỏ trốn.

- Chuyện đó tao không cần biết. Chuyện hiện tại, tao đã biết vợ tao ở đâu.

- Thì mày cứ đến đó mà rước về - Bữu móc thẳng Chiêu.

- Mày đừng nói móc họng tao. Một khi tao đã biết chỗ Phương Tâm ở thì sớm muộn gì tao cũng tới đó bắt về. Nhưng trước mắt, tao cần phải thanh toán nợ nần với mày trước đã.

Dứt lời, Chiêu búng ngón tay ra hiệu cho bọn tay chân. Lập tức hai thằng trong bọn chúng nhảy xổ vào con mồi mà đấm đá túi bụi.

Mãi đến khi có người can thiệp thì Bửu đã ném một trận đòn thù đến tởm. Chàng vừa vào được nhà vợ chồng Kim Liên một lát thì thấy Bích Huyền tới.

- Sao em biết anh ở đây mà tìm ? - Bửu hỏi Bích Huyền mà mắt nhìn lên thang lầu.

- Anh quên là hôm trước anh có chỉ nhà anh Thanh cho em rồi hay sao ?

Bửu vỗ nhẹ vào trán mình lắc đầu:

- Anh không nhớ.

Đến lúc này, chủ nhà mới lên tiếng:

- Đây có phải là người mà cậu đã nói với tôi hôm trước không ? - Thanh nghiêm giọng hỏi.

Khuôn mặt của Bửu lộ rõ vẻ ngượng ngùng:

- Dạ... đúng vậy.

Vị thủ trưởng rời mắt khỏi nhân viên của mình nhìn sang cô gái:

- Cô đưa cậu ấy về nhà giùm. Cần phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng cho những vết đen trên mặt mất đi.

Bửu tái mặt trước câu nói đầy hàm ý của ông phó giám đốc. Chàng nhìn Kim Liên cầu cứu nhưng ánh mắt của nàng cũng khó chịu, lạnh lùng:

- Anh Thanh nói đúng đấy ! Cả những gì anh ấy nói trước đó đều là sự thật ! Cậu đừng nhọc sức làm gì.

Bửu uể oải đứng lên chào chủ nhà rồi chậm chạp theo sau Bích Huyền.

Chàng biết điều gì đang chờ đợi mình ở nhà.

Nhưng thật lạ lùng ! Bích Huyền chẳng nói gì ! Nàng lẳng lặng lau rửa vết thương trên mặt và mũi cho người bị nạn rồi đi giặt chiếc áo loang máu cho chàng. Lúc này bị chúng đâm trúng sống mũi Bửu nên mới chảy nhiều máu như vậy.

- Lúc này em tưởng anh bị đâm giữa ngực - Xong việc Bích Huyền đến ngồi cạnh Bửu lo lắng bảo.

- Em lo cho anh lắm à ?

Bích Huyền gật đầu:

- Tất nhiên rồi.

- Tại sao vậy ? - Bửu lại hỏi.

- Vì em yêu anh - Giọng Bích Huyền thật dứt khoát.

- Có nghĩa là khi nào hết yêu anh thì em sẽ không còn lo cho anh nữa ?

- Em nghĩ chưa đến lúc chúng ta nói chuyện ấy với nhau đâu - Bích Huyền lắc đầu - Anh nằm nghỉ đi.

- Anh muốn nói chuyện với em - Giọng Bửu là lạ.

Bích Huyền gật phăng:

- Em đã bảo là chưa đến lúc mà. Bây giờ anh nằm nghỉ, em phải về kéo ba mẹ mong vì lúc này em không có báo cho mọi người - Bích Huyền thoái thác.

- Thôi được ! Em về đi.

Nhưng Bích Huyền đâu có về, nàng lại đến nhà vị phó giám đốc của Bửu để tiếp tục cuộc điều tra của mình.

- Cô nghi ngờ điều gì vậy ? - Kim Liên tiếp khách một mình, vô đề ngay.

Giọng Bích Huyền thật khẩn khoản:

- Xin chị đừng giấu em. Có phải... anh Bửu đã có người yêu rồi không ?

- Nếu cô hỏi tôi câu đó trước đây vài hôm thì câu trả lời sẽ không giống như bây giờ. Trong cơ quan anh Thanh bảo cậu ấy là một trong những người

chuyên "bài xích" phụ nữ.

- Nghĩa là sao ?

- Cậu ấy rất ghét đàn bà con gái... và không yêu ai ở đó, dù có rất nhiều cô theo đuổi.

- Xin chị trả lời cho em câu này. Chị có biết một người con gái nào tên...

Phương Tâm không ? - Về căng thẳng trên mặt Bích Huyền lên đến tột độ.

Kim Liên thông thả gật đầu:

- Tôi có biết.

Bích Huyền hấp tấp:

- Có phải đó là người yêu của anh Bữu ?

Nàng chờ một câu trả lời khẳng định và sẵn sàng chấp nhận điều xấu nhất xảy đến cho mình.

Nhưng Kim Liên lắc đầu:

- Cô có thể yên tâm rằng bây giờ Phương Tâm không còn ảnh hưởng gì tới mối quan hệ của hai người.

- Chị hãy nói rõ hơn.

- Phương Tâm đã đi xa rồi.

- Đi đâu ? Tại sao cô ấy phải đi ? - Bích Huyền hỏi nhanh.

- Chuyện đó thì tôi nghĩ chẳng cần phải giải thích - Kim Liên tỏ vẻ khó chịu

- Nếu cô còn thắc mắc điều gì thì hãy đi hỏi cậu Bữu.

Bích Huyền cương quyết đánh đòn quyết định. Nàng chìa bức thư ra:

- Theo chị đây có phải là thư của Phương Tâm không ?

Kim Liên đọc xong, dè dặt hỏi:

- Ở đâu cô có bức thư này ?

- Em bắt gặp ở chỗ anh Bữu.

- Đúng là của Phương Tâm.

Bích Huyền thở hắt ra:

- Cám ơn chị. Xin phép chị, em về.

Chưa khuya lắm nhưng đường phố đã vắng người. Bích Huyền cho xe chạy chậm chậm dọc con lộ mới mở nằm cạnh bờ sông. Gió đêm mát rượi khiến lòng nàng như nhẹ nhõm hẳn đi. Nếu đúng như những gì người ta vừa nói với nàng thì cuộc tranh giành xem như chấm dứt. Mặc dù nó chưa kịp xảy ra.

Vấn đề là niềm tin còn lại trong mỗi con người. Đó chính là cái mà người ta có thể đánh mất dễ dàng nhưng tìm lại thì khó biết bao.

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 7

Anh tên là Phương, Nguyễn Đức Phương. Cái tên nghe cũng hiền như chính con người anh vậy. Đó là một trong bốn vị khách có mặt ở nhà vợ chồng Kim Liên hôm Phương Tâm nhảy xuống sông định kết thúc cuộc sống buồn tẻ của mình.

- Em ăn đi, sao cứ ngẩn ngơ như người mất hồn vậy ?

Nghe anh nhắc, Phương Tâm ngượng ngùng cúi xuống tô phở đang ăn dở của mình. Nàng đang nhớ đến những chuyện dồn dập xảy ra cách đây hơn một tháng đã khiến mình bị đẩy dạt lên tận cái đất Sài Gòn này.

Cách mấy bữa, sau cái hôm thẳng Chiều đến đòi "khám nhà" thì Kim Liên gặp hẳn trong quán cà phê trước cửa nhà mình.

- Chị làm cho em nắm cái cà phê đá. Mang qua liền, nhà đang có khách.
Vừa nói dứt lời với chị chủ quán, Kim Liên giật mình khi trông thấy bộ mặt thâm sì của thằng Chiều ngồi sát trong góc nhà. Hấn cũng đã nhớ ra nàng nên nhăn răng cười.

- Mời chị uống nước.

- Cám ơn. Tôi không có thời giờ... - Nói rồi nàng quày quả bỏ ra khỏi quán.
Về đến nhà, thấy Phương Tâm đã nai nịch chỉnh tề, Kim Liên hốt hoảng hỏi:

- Em định đi đâu vậy ?

Phương Tâm khai thật:

- Em tới chỗ anh Bữu một chút.

- Không được ! Chị mới vừa gặp thằng Chiều ở quán cà phê ngay trước cửa nhà mình.

- Hấn làm gì ở đó ? - Phương Tâm hỏi như người ngớ ngẩn.

- Hấn rình để bắt em chứ còn làm gì nữa - Kim Liên bực dọc - Thôi, lên lầu giùm chị đi.

Phương Tâm ngoan ngoãn nghe theo lời chị. Chuyện tưởng chỉ có vậy.

Không ngờ mấy hôm sau, đang đêm có người đột nhập vào nhà. Lúc đó vợ chồng Kim Liên đã ngủ. Kẻ lạ mặt trèo tường lên được trên lầu. Hấn đến trước cửa căn phòng có ánh sáng đèn ngủ le lói hắt ra, nhẹ nhàng xoay quả nắm cửa. Thấy không ăn thua vì cửa đã bị chốt bên trong. Hấn bèn móc trong túi quần ra một xâu chìa khóa và bắt đầu "tấn công" căn phòng.

Kẻ lạ mặt chính là tên "tí phú buôn lậu". Hấn không ngờ Phương Tâm còn thức. Từ hôm xảy ra chuyện, chưa bao giờ nàng ngủ trước 3 giờ sáng. Mà lúc này thì mới có 12 giờ khuya.

Nghe tiếng động lạ, Phương Tâm lồm cồm bò dậy. Nàng nhẹ nhàng đến bên cánh cửa đưa tay lần tìm quả nắm. Cái nút khóa vẫn còn nguyên. Yên trí, nàng quỳ xuống áp tai vào đấy. Tiếng leng reng của xâu chìa khóa vọng vào

tai nàng rõ mồn một. Ăn trộm ư ? Sao chúng không xuống dưới nhà vì tivi, đầu máy video, radio cassette đều để cả ở dưới kia mà ? Hay là... thằng Chiêu ? Thôi, đích thị là hắn rồi ! Chị Kim Liên bảo mấy bữa nay, ngày nào hắn cũng có mặt bên quán cà phê Làm gì bây giờ ?

Không còn cách nào khác, Phương Tâm đành phải bật đèn lên và kêu to:

- Ăn trộm ! Bớ người ta... ăn trộm.

Con chó mực này giờ được kẻ trộm ném cho một cục xương tổ bố đang mãi mê gặm, đến giờ nghe tiếng la nó mới bắt đầu học mũi lên sủa.

Khi vợ chồng Kim Liên chạy lên tới nơi thì chỉ còn thấy cái bóng đen thoăn thoắt leo qua tường rào. Phương Tâm kéo tay Kim Liên đặt lên ngực mình.

- Em run quá, trống ngực cứ đập thình thình.

- Sao em phát hiện được mà kêu lên ? - Kim Liên nắm chặt tay cô gái.

- Lúc đó em còn thức, nghe tiếng động lạ em lắng tai nghe và nhận ra tiếng xâu chìa khóa chạm vào nhau.

Đội chồng đi xem lại cửa nẻo xong xuôi, Kim Liên mới bảo anh:

- Anh xuống ngủ đi. Em ở lại với Phương Tâm.

- Chắc là nó không dám trở lại nữa đâu. Hai người cứ ngủ đi, nhớ chốt cửa lại.

Căn dặn xong, Thanh đi xuống dưới nhà. Hai người phụ nữ cũng leo lên giường. Họ để đèn sáng suốt đêm.

- Em có nghi ngờ điều gì không ? - Kim Liên đột ngột hỏi.

Phương Tâm nằm nghiêng người, xoay mặt về phía chị.

- Em nghi đó chính là thằng Chiêu.

Kim Liên gật đầu:

- Chị cũng mới vừa đoán ra. Chỉ có hắn mới dám làm như vậy.

Phương Tâm thở dài:

- Cứ như vậy hoài em làm sao sống nổi hả chị ?

- Phương Tâm này ! Chị muốn đề nghị với em một chuyện.

- Chuyện gì vậy chị ?

Kim Liên bỗng chống tay ngồi dậy nhìn thẳng vào mặt Phương Tâm.

- Chị muốn em rời khỏi nơi đây.

Phương Tâm cũng ngồi bật dậy.

- Chị giận em phải không ? - Mắt nàng cay xè, em biết là em đã làm phiền anh chị rất nhiều.

- Không phải vậy đâu em ! - Kim Liên kêu khẽ lắc đầu - Chị thương và quý em như một đứa em của chị. Chính vì vậy mà phải tìm cách để em thoát khỏi cuộc sống khốn khổ này. Chị và anh Thanh đã bàn với nhau. Nè, em có nghe chị nói không vậy ?

Thấy Phương Tâm có vẻ lo ra, nàng cau mày hỏi. Kẻ bị hỏi giật mình.

- Dạ, em nghe đây !

Kim Liên tiếp tục:

- Hiện tại mấy đứa con của anh Thanh đang sống ở Sài Gòn cùng bà nội và chú út của chúng. Anh ấy muốn đưa em lên trên đó.

- Em lại phải sống giữa những người xa lạ sao ? - Phương Tâm thẳng thốt.

Kim Liên dịu dàng nắm lấy tay nàng:

- Chị nói ra điều này, không phải là muốn đụng chạm đến nỗi đau của em.

Em chẳng đã từng sống giữa những người xa lạ từ tấm bé là gì ?

Có lần Phương Tâm đã kể cho chị nghe về cuộc đời mình. Chính vì vậy mà giữa họ đã nảy sinh một sự cảm thông thật sâu sắc:

- Khi nào mấy anh trên Trường Toàn trở lên Sài Gòn, anh Thanh sẽ tháp tùng theo họ để đưa em đi. Từ đây đến lúc đó, em đừng ra khỏi nhà. Sợ rằng sẽ có chuyện không hay...

Như vậy là Phương Tâm chỉ còn kịp viết cho Bửu lá thư khác thay cho lá thư cũ đã bị xé đi. Và một lá cho Bích Huyền để xin lỗi chuyện tối sinh nhật.

Nàng cũng định viết cho Thanh Thủy nhưng rồi lại thôi.

Ngày hôm sau bình yên, chiều tối đi làm về, Hữu Thanh bảo Phương Tâm:

- Em chuẩn bị đồ đạc đi. Sáng mai mình đi sớm.

- Đi thật sao ? - Phương Tâm lẩm bẩm.

Tuy nàng nói rất nhỏ nhưng Hoàng Thúy cũng đã kịp nghe thấy. Anh nhìn cô, gật đầu:

- Anh đã gọi điện thoại báo về nhà cho mẹ anh biết, nếu bà cụ có hỏi em cứ bảo em là em họ của chị Liên.

Phương Tâm ứa nước mắt:

- Anh chị tốt với em quá... em biết làm gì để đền đáp.

Nàng chưa nói dứt lời, Thanh đã chặn ngang:

- Em không phải làm gì hết. Nếu được thì hãy làm bạn với hai con của anh cho chúng đỡ buồn.

Hai anh em trò chuyện rất lâu. Cũng giống như vợ, Thanh đặc biệt quý mến cô gái này. Anh ngậm ngùi kể:

- Ngày vợ trước của anh mất, gia đình đã ép anh phải cưới con gái một ông Tổng giám đốc giàu sụ. Anh nhất định không chịu nên xin chuyển về dưới này... Hoàn cảnh của em cũng giống anh hồi xưa, chỉ có điều là sau đó, mẹ anh đã tha thứ và đi tìm anh về...

Kim Liên cũng vui vẻ góp chuyện:

- Hồi anh ấy mới thương chị, cả nhà đều phản đối, nhưng dần dần mọi người cũng hiểu ra. Bây giờ họ quý chị lắm.

- Anh đã bàn với cậu Phương, cái cậu trắng trắng cao cao đã tới đây mấy lần đó, sẽ sắp xếp cho em vào làm ở Trường Toàn. Cậu ấy là kỹ sư điện toán học ở Pháp về, gọi mẹ anh bằng cô họ.

- Em làm phiền anh chị đã nhiều lần rồi, bây giờ lại phiền thêm người khác nữa thật là bất tiện - Phương Tâm có vẻ bứt rứt, khó chịu.

- Mong sao mọi chuyện sẽ tốt đẹp đối với em là được rồi - Thanh trầm ngâm
- còn chuyện em với Bửu, thậm chí ở chuyện trước kia nữa thì hãy quên đi.
- Anh chị đừng cho ai biết chỗ ở của em.
- Được rồi ! Em hãy yên tâm mà lo cho tương lai của mình, anh nghĩ đây là một cơ hội tốt cho em đấy, Phương Tâm ạ !
- Thỉnh thoảng chị có rảnh thì lên thăm em - Phương Tâm nắm lấy tay Kim Liên lắc nhẹ.

Chị không nói, chỉ khẽ gật đầu.

Tối đó, khi thấy Phương Tâm sửa soạn đồ đạc, chị xuống mở tủ của mình lấy cho nàng mấy bộ đồ mới.

- Chị cho em ! Đem theo để có mà mặc.

Phương Tâm không cảm được nước mắt.

- Em cảm ơn chị !

Lúc bỏ trốn, nàng chỉ có duy nhất một bộ đồ trên người. May mà Thanh Thúy đã đoán trước nên mang theo cho bạn thân một bộ nữa. Tất cả chỉ có vậy. Khi ở với Kim Liên, thấy Phương Tâm không có áo quần gì nên chị có cho thêm mấy bộ đồ cũ thành ra mớ hành trang của nàng mới đầy đầy một chút. Bây giờ trước lúc đi, chị lại chắt thêm cho nó đầy, còn căn dặn:

- Bé Hoàng Thúy, con gái lớn của anh Thanh biết may, nếu mặc không vừa, em nhờ nó sửa lại một chút.

Ôi thâm tình của chị, biết đến bao giờ Phương Tâm mới có dịp báo đền.

- Em ở chỗ cô Tư có thoải mái không ? - Một lần nữa, Đức Phương phải lên tiếng để kéo Phương Tâm trở về với thực tại.

Nàng gật đầu như một cái máy:

- Dạ, có !

Phương kêu tính tiền rồi hỏi:

- Em có muốn đi một vòng không ?

Phương Tâm lưỡng lự:

- Em sợ làm mất thì giờ của anh.
- Chuyện đó thì anh sẽ lo giùm em - Phương nói đùa.

Anh chở nàng đi một vòng qua các đường phố lớn và nhắc nàng tên gọi của từng đường một. Cuối cùng, họ dừng lại ở một công viên nằm cạnh bờ sông:

- Em biết được những đâu rồi, kể anh nghe thử ? - Vừa ngồi xuống, Diệu Phương đã hỏi ngay.

Phương Tâm ngượng nghịu:

- Em chịu, không nhớ nổi.

Mặc dù Hoàng Thủy đã cất công chở nàng đi khắp nơi bằng chiếc xe đạp của cô bé, nhưng Phương Tâm vẫn không nhớ hết những tên phố, tên đường.

- Từ từ rồi em sẽ quen dần thôi. Hôm nay anh muốn báo cho em một tin vui. Như để tăng thêm phần trang trọng của cái điều mà mình sắp sửa nói ra nên Diệu Phương ngừng giữa chừng. Chờ cho đôi mắt của Phương Tâm tròn xoe, anh mới nói tiếp:

- Anh đã sắp xếp xong công việc cho em ở công ty !
- Thật không ? - Phương Tâm reo lên - Em sẽ làm gì ?
- Cô kế toán kho vừa nghỉ hộ sản. Em sẽ thay chỗ của cô ấy.
- Nhưng... em đâu có biết làm công việc đó ? - Phương Tâm ngập ngừng.
- Có ai tự dưng mà biết làm mọi chuyện đâu ? Phải học chứ !
- Bây giờ mà đi học thì biết tới chừng nào em mới làm việc được ? - Phương Tâm trở mắt.
- Bao giờ làm được thì làm - Phương nói nửa đùa nửa thật.

Đột nhiên Phương Tâm lắc đầu:

- Thôi, em không làm được đâu.
- Tại sao vậy ? - Phương chau mày.
- Hoàng Thúy đã tìm được chỗ dạy kèm cho em. Công việc dạy học sẽ phù

hợp với em hơn.

- Anh đã hứa với anh Thanh sẽ nhận em vào Trường Toàn kia mà ?

- Nhưng vào đó em không làm việc được thì vào làm gì ?

- Em chưa làm, sao biết không được ? - Diệu Phương vẫn không nhân nhượng.

- Thì tại vì... em không có chuyên môn nghiệp vụ.

- Thế này, Phương Tâm ạ ! Em cứ vào làm đi. Thử xem công việc như thế nào. Sau đó sẽ tính tiếp.

- Vậy thì... bao giờ em mới bắt đầu ?

- Hôm nay là thứ tự Em cứ nghỉ ngơi thoải mái đến hết tuần này. Thứ hai sẽ bắt đầu vào làm.

Phương Tâm gật đầu:

- Được rồi ! Em sẽ chuẩn bị tinh thần.

- Về thôi ! - Diệu Phương đứng lên - Ngày mai anh còn phải chủ trì một cuộc họp ở công ty.

- Biết vậy, lúc này em không thềm đi chơi với anh. Phương Tâm bật cười.

- Chứ không phải em buồn ngủ đến díp mắt rồi sao ? Nào thì về.

Họ về đến nhà khi chưa đến 10 giờ. Đèn trong phòng khách vẫn còn sáng.

Phương Tâm bấm chuông, nàng đã dặn Hoàng Thúy chờ cửa mình...

Thật bất ngờ, vì người ra mở cửa lại là chú út của Hoàng Thúy. Trong nhà, Phương Tâm "gờm" con người này nhất. Anh ta lăm lì, ít nói, vẻ mặt lúc nào cũng như sắp sửa gây gổ với kẻ đối diện.

Trông thấy anh ta, Phương Tâm lí nhí:

- Xin lỗi... đã để anh phải chờ cửa !

Minh Khoa - tên anh chàng - liếc cô gái một cái rồi lăm lũi quay vào. Trên vầng trán phẳng phiu của anh ta, phút chốc gợn lên những gợn sóng. Phương Tâm liú riu theo sau, lòng tự nhủ sẽ không bao giờ về trễ nữa. Trông bộ dạng

Minh Khoa thế kia thì chắc chắn có ngày anh ta sẽ kiếm chuyện để tổng cổ nường ra khỏi nhà.

Thôi thì "tránh voi chẳng xấu mặt nào". Ông bà mình chẳng đã dạy như thế là gì ?

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 8

Cái tin Phương Tâm đã bỏ đi khiến Thanh Thúy rụng rời. Cô nhìn ông anh mình lom lom rồi cật vắn.

- Tại sao nó lại phải đi ? Anh làm gì cho nó buồn phải không ?

Về mặt Bữu trông thật thảm nảo

- Phương Tâm đi hồi nào anh cũng không biết... Còn điều em hỏi anh thì... rất là khó trả lời

- Anh không cần phải giữ kè đối với em. - Giọng Thanh Thúy bực tức - Nói đi, em muốn biết sự thật

Không còn cách nào khác, Bữu đành phải đưa cho em gái xem bức thư của Phương Tâm gửi cho mình. Đọc xong, mặt Thanh Thúy tái đi.

- Ra là vậy ! Anh Hai, em không ngờ anh lại hành động như một tên sở Khanh !

Bị em gái mắng mỏ, Bữu tức tối:

- Em không được phép nói năng như thế với anh. Chuyện anh quen với Bích

Huyền hoàn toàn do lỗi của Phương Tâm.

- Lỗi của Phương Tâm ? - Thanh Thúy trợn tròn mắt - Anh lại còn dám nói như vậy nữa sao ? Trong khi nó đã dám bỏ tất cả để chạy đến với anh, vậy mà anh nỡ đối xử với nó như vậy đó.

Dứt lời, cô nàng bật khóc hu hu y như là chính mình bị bỏ rơi !

- Thôi im đi ! Phương Tâm đã làm tao thất điên bát đảo rồi, mày đừng có ngồi đó mà trù ẻo ! Bữa bực bội quát lên:

- Anh nói như vậy mà nghe được hả ? Phương Tâm bị ép gả cho cái thằng mắc dịch đó chứ có phải nó ham giàu mà phụ bỏ anh đâu ?

- Ai mà biết được cô ấy tính toán chuyện gì ? Bữa lạnh lùng. Nếu Phương Tâm không chịu thì ai mà ép được ?

Thanh Thúy không ngờ ông anh mình lại ăn nói bạc bẽo như vậy nên ầm ức nhìn anh.

- Anh đã biết chuyện Phương Tâm bị nhốt trong phòng mấy tháng trời, biết chuyện nó bị mẹ "sơn" tóc trụi lủi, bà ấy còn dọa sẽ tự tử nếu nó không ưng thằng Chiểu... Anh biết tất cả vậy mà còn kết án Phương Tâm nghĩa là sao ?

- Mày đừng có hạch hỏi nữa được không ? Tao muốn bẻ cái đầu rồi đây nè !

- Bữa quát trưởng lên.

Thanh Thúy đứng dậy:

- Xì ! Cái mặt sáng sủa như vậy mà vô thủy vô chung.

Nói rồi cô nàng quay lại bỏ đi. Thấy trời đã tối nên Bữa gọi em gái lại.

- Mày định đi đâu vậy ? Khuya rồi sao không chịu ở nhà ngủ ?

- "Tui" không cần ngủ ở nhà anh ! Còn đi đâu thì kệ cha tui ! - Thanh Thúy giận dỗi nói.

Bữa kéo tay cô nàng :

- Mày muốn đi đâu anh Hai đưa đi.

- Không cần ! - Thúy vùng mạnh tay ra.

Nhưng bàn tay ông anh của cô còn mạnh hơn. Anh ta lôi cô em gái sềnh sệch vào nhà rồi đóng chặt cửa lại.

- Bây giờ mày muốn anh phải làm gì ?

- Non nước này mà còn muốn cái nổi gì nữa ? - Thanh Thúy thở dài. Phải chi em biết chỗ ở của Phương Tâm. Mấy ngày nay chẳng biết có chuyện gì mà thằng Chiêu hậm hực lắm.

- Em gặp nó hồi nào ?

- Mới sáng hôm qua Mẹ bảo nó đi rêu rao khắp làng rằng Phương Tâm đã ôm theo tất cả nữ trang nhà nó đi cưới... Phen này nó đi thưa ra chính quyền để tổng lệnh truy nã Phương Tâm.

- Có đúng là Phương Tâm đã lấy hết đồ sính lễ của đàn trai đem theo không ? - Bữu tròn mắt.

Thanh Thúy nhún vai:

- Lấy đâu mà lấy ! Lúc đó lo mà chạy thoát thân... Với lại, em biết tính Phương Tâm, nó không thèm lấy dù chỉ một hạt bụi vàng của nhà thằng Chiêu.

- Thế lỡ... người ta truy nã cô ấy thật thì sao ?

- Làm gì có chuyện đó ? Ai mà không biết mấy cái miệng hay đơm đặt của nhà Hai Khai ? Ngày mai, anh dẫn em tới chỗ chị Kim Liên nghe ? - Thanh Thúy đột ngột đề nghị.

Bữu nhăn mặt:

- Tới đó chi vậy ?

Giọng cô em gái thật hiền lành:

- Em muốn hỏi xem nó có nhắn gì cho em không ?

Biết không có cách nào làm trái ý em nên Bữu phải đồng ý. Sáng sớm hôm sau, trên đường đi làm, chàng chờ Thanh Thúy đến nhà ông phó giám đốc của mình.

Vừa trông thấy chủ nhà Thanh Thúy đã tự giới thiệu:

- Em là em gái của anh Bửu.

- Thanh Thúy đây phải không ? Kim Liên vui vẻ kêu lên - Chị nghe Phương Tâm nhắc em hoài. Vô đi em.

Thanh Thúy vô đề ngay:

- Em đến để hỏi chị chỗ ở mới của Phương Tâm. Chị đừng giấu em tội nghiệp.

Kim Liên lắc đầu. Nàng nhớ tới lời căn dặn của Phương Tâm bữa trước nên thoái thác.

- Thật tình chị không biết. Phương Tâm lén trốn đi, không nhắn gởi lại gì.

- Em muốn tin chị lắm, nhưng em vẫn nghi ngờ - Thanh Thúy ranh mãnh nhìn Kim Liên - Chẳng lẽ chị không biết thật sao ?

- Chị không biết thật mà.

Rồi như để đánh lạc hướng cô nàng, Kim Liên hóm hỉnh kể:

- Hôm trước, thằng Chiêu tới đây "quây" anh chị một trận tung bùng.

- Sao nó biết ở đây mà tới ? - Thanh Thúy chăm chú.

- Chị không biết. Nghe nó bảo có người trông thấy Phương Tâm ở đây nên báo cho nó biết.

Hôm đó, hai ngày sau khi Phương Tâm đã ra đi, vào lúc tờ mờ sáng có tiếng chuông gọi cửa. Kim Liên lo lắng bảo chồng:

- Ai đến tìm vào giờ này hả anh ?

- Để anh ra xem thử. Hữu Thanh bước xuống đất với vẻ còn ngái ngủ.

Kim Liên cũng ra theo. Trước mặt họ là "người quen cũ" Bùi Ân Chiêu.

Cùng với hắn ta, còn có thêm một đám đông lớ nhỏ bốn, năm người...

Vừa thấy chủ nhà ra đến, Chiêu đã nói ngay:

- Tôi đến để bắt vợ tôi về. Mấy người mau dẫn Phương Tâm ra đây.

Hoàng Thúy từ tốn:

- Trong nhà của tôi không có tên ai giống như vậy hết. Chắc là cậu lầm rồi.
- Này, tôi nói cho anh biết, tôi đã rình ở đây cả tuần lễ nay rồi. Chiều hôm hực - Tôi còn lên tận phòng của Phương Tâm trên lầu nữa.
- Ở đây không có Phương Tâm nào hết. Các người đi chỗ khác mà tìm - Hoàng Thúy kéo tay vợ quay vào.

Ngay lập tức ba, bốn người xông vào đập cửa:

- Mở ra ! Nếu không cất giấu nó thì sợ gì mà không mở cửa.

Một người đàn bà la lớn:

- Tôi là mẹ của Phương Tâm đây. Nếu tìm gặp con tôi trong đó, tôi sẽ đi thưa mấy người.

Hoàng Thúy giận tái mặt, dừng lại:

- Nếu mấy người muốn lục soát thì đi mời chính quyền đến đây và phải làm cam kết.
- Cam kết gì ? Thằng Chiêu hất mặt.
- Nếu không có ai trong nhà thì các người sẽ phải chịu trách nhiệm về tội quấy rầy an ninh trật tự.
- Được rồi ! Cứ chờ đó. Thằng Chiêu hăng hái đi ngay.

Hoàng Thúy quay sang người đàn bà tự xưng là mẹ của Phương Tâm:

- Còn bà, trên đời này không có người mẹ nào nhẫn tâm, độc ác hơn bà đâu !
- Tại sao cậu dám bảo tôi nhẫn tâm, độc ác ? - Bà ta rít lên.
- Tôi đành phải thú thật với bà là tôi đã từng để cho Phương Tâm ở lại đây. Chính vì vậy mà tôi biết rõ bà đã đối xử tàn bạo với đứa con nuôi như thế nào. Phương Tâm có thể kiện bà ra tòa vì tội đã hành hạ cô ấy.
- Cái gì ? - Bà ta dài giọng - Đời thuở nào có cái thứ con mà đi kiện cha mẹ ? Các người đừng có dọa tôi.
- Nếu Phương Tâm là con ruột của bà thì bà có đem con bé mà bán cho người ta như vậy không ? Tốt hơn hết là bà hãy về ăn năn sám hối đi là vừa.

Những lời của Hoàng Thúy khiến bà ta vừa sợ vừa tức nên mặt mày tái xanh tái xám. Cũng may là lúc ấy thằng rể hột của bà ta đã trở lại. Nhưng hấn cũng vẫn chỉ có một mình, vẽ thất vọng lộ rõ trên mặt hấn:

- Họ bảo làm tờ tường trình sẽ giải quyết sau - Hấn bảo những người cùng đi chung.

Nghe vậy, vợ chồng Kim Liên quay vào nhà:

- Cũng may là anh đã có trình báo với tổ khu phố và công an khu vực về chuyện của Phương Tâm - Hoàng Thúy bảo vợ - Bằng không thì cũng rắc rối đấy. Thằng này ghê thật.

- Cái số con nhỏ thật là lận đận. Cầu trời cho lần này nó tai qua nạn khỏi - Kim Liên nhìn chồng như muốn tìm một sự đồng cảm.

Nhưng chị không kể những lời này cho Thanh Thúy nghe, sợ rằng cô nàng sẽ hạch hỏi lời thôi.

- Nếu có tin tức của Phương Tâm, chị hãy nhắn chỗ anh Bữu giùm em.

Thanh Thúy rơm rớm nước mắt căn dặn Kim Liên.

Chị không dám hứa nhưng lại an ủi:

- Khi nào có dịp lên trên này nhớ ghé đây chơi với chị. Chắc sớm muộn gì cũng biết tin tức của Phương Tâm.

Rời khỏi nhà chị Kim Liên, Thanh Thúy đi thơ thẩn một hồi rồi mới quay về nhà. Được một lát thì Bữu về đến. Thấy mặt em gái tiu nghỉu, chàng không đá động gì tới chuyện Phương Tâm, mà lại hỏi:

- Đói bụng chưa ?

Thanh Thúy lắc đầu:

- Em không muốn ăn gì hết. Chút nữa em về.

- Làm gì mà gấp vậy ? Ở chơi với anh vài bữa nữa.

- Vui về gì mà ở !

Hai anh em còn đang đôi co thì có tiếng kêu cửa. Thanh Thúy chạy ra nhưng

khi thấy đó là một cô gái và đã đoán biết là ai nên cô thụt trở vào đùn cho anh.

- Khách của anh Hai tới kìa, ra mà tiếp.

Biết em gái giận dữ, Bửu cười xòa:

- Mày giống con nít quá. Ra làm quen với chị Bích Huyền đi.

- "Tui" không thích quen thứ ấy - Thanh Thúy vùng vằng.

- Nè, nói năng đàng hoàng một chút, không tao bạt tai bây giờ - Bửu bực bội nhìn em.

Thanh Thúy bỏ xuống bếp với bộ mặt hầm hầm. Tự dưng rồi cô đâm ghét Bích Huyền thậm tệ.

Phản Bích Huyền, đã nghe Bửu nói trước về sự có mặt của cô em gái nên đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc "diện kiến". Nàng còn đi chợ mua thức ăn về để tự mình nấu một bữa cơm đãi cô em chồng tương lai.

Nhưng xem ra thái độ của Thanh Thúy hết sức lạnh lùng. Cô nàng chỉ gật đầu chào khách rồi bỏ lên nhà trên, sau đó đi đâu mất biệt.

Bích Huyền e ngại nhìn Bửu:

- Có vẻ như nhỏ Thanh Thúy không thích em.

- Nó chỉ thích nó thôi - Bửu đâm quạu vì thái độ của em gái nên xẵng giọng.

- Hay là... em về ?

- Tại sao em phải về ? Nó đi đâu thì mặc xác nó. Đồ cứng đầu cứng cổ - Bửu tức tối nói một hơi.

- Anh đi tìm nhỏ Thúy về đi !

- Hơi đâu em lo cho mệt. Nó đi mỗi chân thì lại trở về chứ đâu có đi mất mà em sợ.

Tưởng nói chơi vậy thôi, ai ngờ cô nàng đi luôn không về thật. Bữa cơm nấu xong dọn lên, đợi mãi mà vẫn không thấy tăm hơi Thanh Thúy đâu cả. Bửu đã bắt đầu cuống lên:

- Hay là... nó về bên còn luôn ? Em ở nhà để anh chạy xuống bến đò xem thử.

Nhưng chuyến đò về chợ Lách đã rời bến từ lâu. Hỏi thăm, chẳng ai thấy cô gái nào giống như Bửu miêu tả lai vãng ở bến đò.

Đến lúc ấy, ông anh trai mới hiểu rằng em gái mình đã lớn. Nó bắt đầu biết phán xét hành động của anh mình và đòi hỏi mọi chuyện phải phân minh, rõ ràng.

Và, thật buồn cười cho Bửu vì chàng bỗng thấy tiếc. Nếu như Thanh Thúy là một đứa em trai thì chắc chắn chàng sẽ có thêm một đồng minh chứ không phải là một kẻ đối đầu như thế này !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 9

Phương Tâm đã ngồi hăng mấy tiếng đồng hồ trước bản kê khai lý lịch mà chiều nay Đức Phương vừa trao cho mình.

- Em phải ghi vô từng khoản một. Tất cả những điều đó sẽ được đưa vào máy tính để lưu trữ. Anh căn dặn.

- Bao giờ em mới phải nộp lại ?

- Khi nào em làm xong.

Tưởng đơn giản, nào ngờ lại vô cùng rắc rối. Cho đến giờ, Phương Tâm vẫn không biết được tên thật của mình là gì ! "Phương Tâm" là tên của đứa em

bà con cô cậu với lũ em sau này của nàng. Ngay cả tuổi của mình, Tâm cũng không biết chắc chắn là bao nhiêu ! Nhìn vô gương có lúc thấy còn trẻ quá, nhưng cũng có lúc thấy giống như một bà già !

- Cô Tâm ơi ! Cô làm giấy tờ xong chưa, ra ngoài này chơi đi - Có tiếng Hoàng Thúy gọi giật giọng.

Phương Tâm đặt cây viết xuống, đứng lên:

- Có chuyện gì vậy nhóc ?

- Cô ra "cứu bồ" giùm Thúy nhanh lên. Chú Út với nhỏ Oanh ăn gian quá trời.

Thì ra ba chú cháu họ đang chơi bài cào ! Vận đen thế nào mà Hoàng Thúy chỉ toàn một nút và bù mãi nên cô bé mới cầu cứu viện binh.

Phương Tâm vừa ló đầu ra thì đụng ngay luồng mắt sáng chói chang cỡ bóng đèn 500W của Minh Khoa lia ngang người khiến nàng muốn đội ngược trở lại. Nhưng Hoàng Oanh, cô con út của anh Thanh, đã kịp kêu lên:

- Em với chú Út chấp chị Hai với cô Tâm luôn.

Vừa lúc đó, Hoàng Thúy ngồi dịch sang một bên nhường chỗ:

- Cô ngồi xuống đây đi. Nãy giờ Thúy bị chú Út búng lỗ mũi muốn xiu luôn !

Phương Tâm hốt hoảng:

- Bộ... bộ chơi ăn búng hả !

Thúy héch mặt lên:

- Cô nhìn nè !

Lỗ mũi cô bé đỏ lừ, hai bên má cũng đỏ. Thấy vậy, Phương Tâm lật đặt ngồi lui ra:

- Thôi, cô không chơi đâu.

- Nếu cô không chịu búng lỗ mũi thì búng nơi lỗ tai cũng được - HO tỏ ra dễ dãi.

Chỉ riêng Minh Khoa là không nói gì cả mà cứ xào đi xào lại bộ bài trong tay, vẽ sốt ruột.

- Thôi, cũng được ! - Phương Tâm miễn cưỡng vào cuộc chơi.

Đến lúc chia bài xong, Khoa mới lên tiếng:

- Ai thích búng chỗ nào thì cứ búng chỗ đó.

Không ai chú ý vì còn mãi tập trung đếm bài của mình. Cả Phương Tâm lẫn Hoàng Thúy đều không gặp may ở ngay ván đầu tiên. Tâm hai nút còn Thúy chỉ được có một nút !

HO cười hí hí:

- Em búng chị Hai còn cô Tâm để dành cho chú Út.

Con bé nói một cách vô tư nhưng cả hai kẻ bị đề cập đến cảm thấy rất khó chịu. Minh Khoa nói một cách quạu quọ:

- Nào, vẫn còn đủ thời giờ để cô rút khỏi cuộc chơi đây, Phương Tâm ạ ! Tôi e rằng cô sẽ không chịu nổi đâu.

"Anh ta muốn ám chỉ điều gì vậy ?" - Phương Tâm bối rối nghĩ thầm -

Chẳng lẽ lại khiêu khích mình ? Hừ, còn lâu ta mới rút khỏi cuộc chơi !

Và, trước ánh mắt ngỡ ngàng của "địch thủ" Phương Tâm ngênh mặt lên:

- Thắng bại là lẽ thường ! Chẳng việc gì phải sợ.

Sau giây phút bất ngờ, Minh Khoa đã bình tâm lại. Chàng mím môi cong ngón tay giữa và ngón tay cái lại... Phương Tâm nghe đau rát nơi sống mũi. Nàng định đưa tay lên xoa nhưng rồi lại không làm gì cả.

Bàn thứ hai, Phương Tâm lại thua Kẻ thắng trận nhằm ngay lỗ tai của nàng mà "ra đòn". Phương Tâm chặc lưỡi nhủ thầm: Gã đàn ông này chắc là có mối thâm thù với phụ nữ nên mới chơi thiệt tình như vậy. Đau muốn nổ lỗ tai luôn !

Nhận hình phạt xong, Phương Tâm chia tay ra:

- Tôi chia bài !

Vừa xong lá cuối cùng, Hoàng Thúy đã reo lên:

- Hoan hô ! Thúy chín nút rồi.

Phương Tâm mỉm cười:

- Cô Tâm cũng chín nút nữa.

"Đối phương" theo sát nút: Kẻ bảy nút người tám nút. HO đưa tay vuốt vuốt lỗ mũi:

- Hi... hi... Chị Hai ơi ! Nhẹ nhẹ giùm em một chút.

Phương Tâm nhìn đối thủ của mình, lạnh lùng cong ngón tay giữa lại... có bao nhiêu sức lực như nàng đều dồn hết vào đầu hai ngón tay... Mặt Khoa biến sắc... Chắc là đau lắm !

- Chơi tiếp ! - Phương Tâm gom bài lại giọng tỉnh queo.

Lần này hai cô cháu lại thắng ! Phương Tâm trả lễ ngay tức thì. Nàng hả hê nhìn Khoa đưa tay xoa nhẹ lên vành tai, nơi vừa bị búng trả.

Bất hạnh thay cho chú cháu HO Lần thứ ba, họ cũng thua nốt. Phương Tâm không ngăn được nụ cười thỏa mãn trên mặt.

- Đưa mắt cá chân ra đây ! - Nàng nói như ra lệnh.

Chân trái của đối phương được đưa ra và lập tức giật phắt lại sau khi bị búng một cái như điện giật. Cũng ngay lúc đó, Minh Khoa bỗng chụp lấy bàn tay Phương Tâm bóp mạnh, hai mắt tóe lửa:

- Đàn bà con gái gì mà tay cứng như sắt.

Bị "phục kích" bất ngờ, Phương Tâm không kịp trở tay Nàng chỉ kịp nghe bàn tay đau điếng sau khi đối phương đã hất mạnh nó ra.

- Dù sao thì anh cũng đã thua ! - Cuối cùng Phương Tâm cũng nói được một lời.

Minh Khoa bỏ ra ngoài. Cuộc chơi tự động giải tán. Hai cô nhỏ ngồi vào bàn học bài. Phương Tâm chẳng biết làm gì nên lại rúc vào phòng. Bản lý lịch trống không vẫn nằm đó đợi. Nàng ngồi xuống nắn nót ghi:

" Đặng Thị Phương Tâm

Ngày, tháng, năm sinh: 20- 9- 1969"...

Tất cả chỉ có vậy !

Chính giây phút ấy trong đầu Phương Tâm bỗng hiện về một ký ức thật mông lung, mơ hồ. Ngày đó, bà vú nuôi dẫn một đứa bé lên chiếc xe chạt chội, đông nghẹt người. Họ đi một chuyến thật dài để rồi sau đó bà vú biến mất, còn đứa bé thì được đưa về sống với hai người xa lạ. Họ bắt nó gọi bằng cha mẹ... Vài năm sau, con bé không còn nhớ nổi tên thật của mình. Nó nghe người ta gọi nó là Phương Tâm... Phương Tâm...

Mười lăm tuổi, Phương Tâm chính thức được thông báo:

- Con chỉ là một đứa con nuôi mà vợ chồng ta đã mua về để tìm kiếm sự may mắn trong đường sinh đẻ. Bà Nga trịnh trọng tuyên bố trong một bữa có đủ mặt gia đình - Về sau này những đứa trẻ khác đã ra đời. Đó là con ruột của chúng ta, những đứa con sẽ có quyền thừa thế. Còn con thì đừng tơ tưởng đến chuyện đó. Lớn lên, ta gả chồng cho, vậy là xong ! Không được đòi hỏi bất cứ chuyện gì, hãy nhớ như vậy !

Những lời nói của bà Nga hôm nào cứ vọng mãi trong đầu Phương Tâm, đến nỗi nàng nghe hai bên thái dương đau buốt.

- Cô Tâm ơi ! Thúy ngủ với cô được không ?

Tiếng gọi của con bé khiến Phương Tâm giật mình. Nàng có cảm giác như mình vừa được kéo ra khỏi một màn sương mù mờ mịt.

- Thúy vào đi ! Cô cũng định ngủ đây ! - Phương Tâm nhẹ nhàng bảo con bé.

Hoàng Thúy đã thay đồ ngủ. Trông cô bé thật sinh động, dễ thương trong chiếc đầm ngủ cổ rộng bằng vải thò Năm nay, Hoàng Thúy đã mười sáu tuổi rồi !

- Cô ơi ! Cháu hỏi chuyện này được không ? - Cô bé có vẻ bối rối.

- Chuyện gì vậy Thúy ? - Phương Tâm kéo con bé ngồi xuống giường.

Hoàng Thúy hạ giọng như sợ có ai nghe thấy

- Có một cuộc thi... người đẹp thời trang, cháu muốn tham gia, được không cô ?

Hơi bất ngờ nên Phương Tâm không trả lời ngay. Nàng nhìn con bé chăm chú:

- Sao cháu không hỏi bà nội hay chú Út ?

Con bé rụt cổ:

- Bà nội chửi chết ! Còn chú Út, nói ra là ăn bạt tai liền. Nội với chú... lắm cảm giống nhau !

Thời gian gần đây, những cuộc thi thời trang bắt đầu rộ lên khắp nơi nhưng Phương Tâm chẳng mấy chú ý đến, bởi nàng nghĩ đây chẳng phải là chuyện của mình. Bây giờ nghe Hoàng Thúy hỏi, nàng không biết phải trả lời thế nào. Vấn đề quan trọng là bà nội và chú Út của con bé không đồng ý. Nếu Phương Tâm nói điều ngược lại thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện bất đồng.

- Ở lớp cháu, có bạn nào đi thi không ? - Nàng lại hỏi.

Hoàng Thúy lắc đầu:

- Chúng nó bảo thi cử như vậy là để dành cho mấy chị lớn tuổi... lại còn bảo nếu đi thi lỡ rớt thì mắc cỡ lắm, còn như đậu thì lại càng phiền phức vì bị quấy rầy.

- Đúng là lập luận của bọn con nít. Phương Tâm bật cười - Thế cháu có hỏi ý kiến cô giáo chủ nhiệm không ?

- Ôi trời ! Hoàng Thúy nhăn nhó - Cô chủ nhiệm của cháu còn cò lỗ sĩ gấp một trăm lần bà nội với chú Út. Mới nghe phong phanh mà cô đã mắng té tát... Nào là "học không lo học, ở đó mà xí xọn", rồi thì "người ta có mộng, có ngực... người ta khoe ra, chứ còn tụi bây có cái gì mà định đi tranh tài, hở ?"

Đến nước này thì Phương Tâm không thể nhịn cười được nữa. Nàng ôm ngang người Hoàng Thúy mà cười đến chảy nước mắt:

- Cô ủng hộ cháu, ghen cô ? Đợi Phương Tâm thôi cười, con bé đề nghị. Thấy vẻ mặt khổ sở của Hoàng Thúy, Phương Tâm sinh động lòng. Nàng gật đầu:

- Ủ, cô ủng hộ, nhưng lỡ... bà với chú phản đối thì sao ?

- Minh sẽ... làm lén... không cho ai biết kể cả nhỏ Oanh.

- Nhưng cô hồi hộp lắm !

- Bà và chú Út không dám chửi cô đâu - Hoàng Thúy vô tư bật cười - Cô Tâm nè ! Cô có thích chú Út không ?

Phương Tâm bịt miệng con bé:

- Nói bậy !

- Cháu hỏi thật mà ! Hồi trước chú Út dễ ợt hà... Từ ngày cô Quyên, người yêu của chú đi lấy chồng, tự dưng rồi chú trở thành... Ông già "khốt- ta- bít" ngang xương vậy đó.

Thảo nào mà thái độ của anh ta rất hằn học đối với mình - Phương Tâm nghĩ thầm - Ôi, sao lại quơ đũa cả nắm thế này !

Hoàng Thúy vẫn kể lể:

- Hồi trước chú cũng ghét dì Liên thậm tệ, ghét lây cả ba cháu, đến nỗi thấy mặt ba là chú bỏ đi biệt... Riết rồi ba phải dọn đi luôn.

Phương Tâm tò mò:

- Thế... Thúy có ghét dì Liên không ?

Con bé lắc đầu:

- Dì chẳng làm gì tội cháu... Nhưng ai cũng bảo "mẹ ghẻ con chồng" không thể ở được với nhau... Cho nên cháu cũng thấy sờ sợ.

- Thúy à ! Cháu cũng đã lớn nên cô muốn nói với cháu điều này - Phương Tâm cố lựa lời để con bé có thể hiểu được - Thường ở đời có qua thì mới có

lại. Giống như cô với Thúy vậy... Mình thương người ta thì người ta mới thương mình...

- Đôi khi cũng có những ngoại lệ cô ạ ! Giọng con bé trầm tĩnh như người lớn - Cháu rất sợ sự giả dối. Nếu không thật sự yêu thương nhau thì thôi, không cần phải màu mè gì cả.

- Cháu không thích sống cùng với ba chung một mái nhà sao ?

- Đó là điều khổ tâm nhất của cháu. Đôi lúc cháu cảm thấy mình giống như một đứa trẻ mồ côi... Lẽ ra thì ba không nên bỏ chị em cháu mà đi như vậy !

- Giọng con bé như trách móc.

- Thôi, mình đừng nhắc chuyện người lớn nữa - Phương Tâm vuốt nhẹ vai con bé, ngủ đi... cô không mở mắt nổi nữa rồi đây nè !

Thật ra câu nói của Hoàng Thúy vô tình khiến cho Phương Tâm nhớ đến cảnh ngộ của mình. Nàng hoàn toàn có thể chia sẻ với con bé cảm giác cô độc, lẻ loi, buồn tủi đó... nhưng rồi lại không muốn bộc lộ cho nó biết về thân thế của mình. Hoàng Thúy rất nhạy cảm. Sợ rằng con bé sẽ đem nỗi khổ của hai người mà cộng lại hoặc nhân lên chứ không chia đôi như người ta vẫn thường làm...

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 10

Chiếc xe chỉ có mười mấy chỗ ngồi nhưng lại bị "nhét" đến mấy chục con người trong đó nên chẳng ai còn nhúc nhích, cục cựa gì được. Đã vậy, đường lại xấu. "Ồ voi, ồ trâu" rải khắp mặt đường khiến cho người ta có cảm giác như mình đang đi bằng thuyền trên một đại dương đang có bão cấp mười hai ! Liên tục, đầu người nọ va vào trán người kia hoặc đội trúng mũ xe đội ngược trở xuống... Ai nấy đều nhể nhại mồ hôi giữa buổi xế trưa hè thừa mứa ánh mặt trời.

Bà ta may mắn có được một chỗ ngồi trên xe chứ không phải đứng chen chúc như những người khác. Thoạt nhìn người ta không thể đoán được tuổi của người đàn bà ấy. Bà ta có khuôn mặt khắc khổ, già nua của một bà cụ bảy mươi, nhưng trên mái đầu để trần chưa hề có một sợi tóc bạc ! Chốc chốc bà ta lại đưa mắt nhìn ra hai bên đường với vẻ sốt ruột.

Đoạn đường dài rồi cũng qua đi. Khi chiếc xe dừng lại ở bến, người đàn bà nọ bỗng ngồi bật dậy ra sức chen lấn giữa đám đông để xuống xe. Lúc đó, trông bà ta nhanh nhẹn như một cô gái đôi mươi !

- Ai qua sông thì xuống nhanh lên ! Có tiếng người lái đò réo gọi.

Thoắt một cái, người đàn bà nọ đã có mặt dưới đò. Con đò rời bến rẽ nước đưa bà ta sang sông...

Không đầy nửa giờ sau, bà ta đã đến được nơi cần đến.

- Chị Hai Nga ! Chị không nhận ra tôi sao ? - Bà ta nhìn sững người chủ nhà.

- Chị là... là... về kinh ngạc hiện trên mặt người được hỏi - Có phải chị là vợ của thằng Phước trọc ? Chị là... chị Bảy Bông ?

- Tôi là Bảy Bông đây ! - Khách nặng nề trả lời - Nhưng bây giờ tôi không còn là vợ của thằng Phước nữa.

- Chị đi luôn từ dạo đó... tại sao bây giờ lại trở về ?

Người đàn bà có tên Bảy Bông nhìn trân trối chủ nhà, khó khăn lắm bà ta

mới mở miệng được.

- Tôi về để chuộc lại tội lỗi ngày xưa...

Nói rồi, bà ta mở giỏ xách lấy ra một cái gói giấy nhỏ đưa cho chủ nhà:

- Vàng của bà chị tôi giao lại... Xin trả con nhỏ lại cho tôi.

Chủ nhà chụp lấy gói giấy mở ngay : một miếng vàng lá loại năm chỉ hiện ra trước mắt bà ta.

- Tiếc là con nhỏ nó không còn ở với vợ chồng tôi nữa. Nó trốn đi mất rồi.

- Chị nói sao ? Ngày xưa chị đã cam kết nó sẽ được nuôi nấng đàng hoàng...

Vậy thì tại sao nó lại bỏ trốn ? Bà Bảy Bông lắp bắp.

- Nó đủ lông đủ cánh rồi thì bay đi, làm sao tôi cản được ?

- Trời ơi ! Trời đất đã trừng phạt tôi mà ! - Bà ta khóc nức lên.

Mười tám năm trước, người phụ nữ này lúc đó làm vú nuôi cho một gia đình giàu có ở Sài Gòn. Bà chủ đã có hai cậu con trai nên khi sanh đứa con thứ ba là con gái thì cả gia đình xem cô như một báu vật. Và cô chủ nhỏ đã được đặt một cái tên đúng với nguồn gốc của mình. Ngọc Diệp.

Chị vú được giao nhiệm vụ chăm sóc cô công chúa vì bà chủ bị bệnh rồi mất sữa. Ngọc Diệp lớn lên quen luyên người vú nuôi còn hơn cả mẹ ruột của mình. Khi đó trong nhà còn có một anh tài xế. Chị vú phải lòng anh này. Họ đã lén lút ăn ở với nhau. Một hôm chị hốt hải báo tin cho người tình.

- Em... có bầu rồi.

Mặt anh tài xế tái xanh:

- Sao... em biết ?

- Hỏi... vô duyên chưa ? - Chị ta bực bột gắt. Tới ngày tới tháng mà không thấy thì không bầu là gì ?

- Chết cha rồi ! Tính sao bây giờ ?

- Mình thú thật với ông bà chủ rồi xin cưới đại cho rồi.

- Không được đâu ! Cưới bây giờ thì anh mất lời thề.

- Thẻ gì ? - Chị ngơ ngác hỏi - Anh thẻ gì hả anh Phước ?

Phước gãi gãi cái đầu húi cua:

- Trước đây anh đã có lời thẻ ở miếu bà Chúa Xứ là khi nào còn đi ở đợ cho chủ thì không tính đến chuyện vợ con.

- Bây giờ anh không tính phải không ? Tôi đi méc ông chủ, đằng nào anh cũng bị đuổi việc.

Chị ta dùng dùng bỏ đi.

Anh tài xế chạy theo níu lại:

- Được rồi, từ từ người ta tính. Làm gì mà dữ vậy ? Mới thử chút xíu đã nổi tam bành, mai một lấy nhau em còn cỡ nào nữa.

Nghe vậy, chị vú noãn miệng cười:

- Mai một làm vợ anh thì người ta tu tâm sửa tánh chứ bộ, mà... anh định làm sao nói em nghe thử xem có êm lổ tai không ?

Nhưng Phước không nói. Anh ta hẹn:

- Tối nay em xuống nhà xe gặp anh, tụi mình tính.

Và anh ta "tính" như thế này:

- Để được một công đôi việc, vừa cưới được em lại không bị mất lời thẻ, anh nghĩ... hai đứa mình nên "thoát ly" !

- Anh nói vậy nghĩa là sao ?

- Nghĩa là... Phước hạ giọng - Tụi mình sẽ trốn khỏi đây.

- Sao lại phải trốn ? Nếu muốn nghỉ thì xin ông bà cho nghỉ, mắc mớ gì phải bỏ trốn ? - Chị ta ngạc nhiên.

- Ngốc quá, cưng ạ ! - Anh ta bẹo má chị - Mình xin nghỉ đường đường chính chính thì sẽ phải ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng.

- Trời đất ! Bộ anh tính... - Chị ta bỗng thông minh đột xuất.

- Em đừng có la hoảng lên như vậy - Giọng Phước ngọt ngào - Nếu chỉ có mình em hai đứa thì sao cũng được, đằng này... Chúng ta sắp sửa có con...

Em không sợ con mình đói khát, cực khổ sao ?

Nghe bùi tai, chị vú gật gù:

- Anh nói nữa đi !

- Đợi vài hôm nữa, anh liên hệ với một người bà con dưới Bến Tre để bàn tính rồi sẽ nói cụ thể cho em biết.

Nửa tháng sau, chị vú Bông rụng rời khi nghe kế hoạch của người yêu:

- Thôi, em không dám làm đâu, tội lỗi lắm ! - Chị ta sợ hãi nói.

- Em thương con người ta hơn con em à ? - Phước gằn giọng - Vậy thì tùy em. Cứ ở lại đó mà đẻ rồi nuôi con một mình. Gì thì gì, anh cũng sẽ rời khỏi đây. Anh có kế hoạch cho tương lai của mình.

Cứ thế, vừa dọa dẫm vừa năn nỉ, van xin, cuối cùng Phước đã buộc được người yêu phải làm theo ý mình.

Một bữa sáng nọ, bà chủ bảo chị vú:

- Hôm nay tôi với anh Phú phải đi kiểm tra công việc ngoài Vũng Tàu, có khi đến mai mới về. Chị trông con bé cẩn thận nhen !

- Dạ, bà chủ yên tâm ! - Chị ta liú cả lưỡi, không biết vì mừng hay vì sợ.

Cơ hội ngàn năm có một đã đến ! Bông báo tin cho người yêu. Ngay sáng hôm đó, âm mưu đã được thi hành. Hai kẻ đã tâm bắt cóc bé Ngọc Diệp bán cho một cặp vợ chồng hiếm muộn với giá năm chỉ vàng ! Một cái giá rẻ mạt so với sinh mệnh một con người.

- Từ đó tới giờ, chị với thằng Phước đi những đâu ? Câu hỏi của bà Nga kéo Bầy Bông trở về với thực tại.

Bà ta lau nước mắt:

- Tụi tôi chạy tuốt lên Cao Miên... nhưng được mấy tháng lại phải chạy trở về Châu Đốc rồi ở đó luôn. Được mấy năm thì lão Phước bỏ tôi theo một con khác.

- Còn đứa nhỏ... nó là trai hay gái ?

- Tôi sanh được một thằng con trai. Mười mấy năm qua mẹ con sống hâm hót với nhau. Vậy mà mới đây... nó cũng bỏ tôi mà đi - Bà ta càng nói càng khóc tợn.

- Nó đi đâu ? - Bà Nga hỏi với vẻ thông cảm.

Người đàn bà nói trong tiếng nức nở:

- Nó đi tắm sông... rồi bị "hà bá" rước... Tôi thấy nó chìm ngay trước mắt mà không cứu được. Trời ơi ! Nợ tôi vay sao bắt con tôi phải trả vậy nè trời...

- Cái số cháu nó vậy rồi, chị đừng phiền não làm gì, chị Bảy à ! - Bà Nga an ủi - Bây giờ còn một thân một mình thì càng khỏe chứ sao !

- Mấy tháng qua, không lúc nào tôi không nằm mơ thấy quỷ sứ về đòi mạng. Tôi mơ thấy bà chủ vật vã, đau đớn vì mất con. Đến bây giờ tôi mới hiểu nỗi đau của một người mẹ khi bị cắt nóm ruột của mình...

- Chuyện đã lỡ rồi... người ta chắc cũng đã nguôi ngoai, chị đừng bới lại làm gì thêm phiền phức - Bà Nga sợ vạ lây tới mình nên bàn lui.

Nhưng bà khách lắc đầu:

- Tôi đã nguyện với phật trời phải đem cô chủ trả về cho cha mẹ của cô ấy, nếu không thì trời đất đoan mạng tôi.

- Nhưng mười mấy hai chục năm rồi, biết họ Ở đâu mà chị tìm ?

- Chính vì tìm không gặp họ nên tôi mới tới đây. Cô chủ tôi bây giờ đã lớn, chắc là cô ấy biết phải làm cách nào.

- Nhưng nó đã bỏ trốn gần một năm nay rồi, tôi đi kiếm khắp nơi mà có thấy tăm hơi gì đâu.

- Tại sao cô chủ lại bỏ trốn ? Vợ chồng chị bạc đãi cô ấy phải không ? -

Giọng bà Bảy Bông đột ngột đành lại.

- Chị tưởng làm được chuyện ấy với cái con ngang ngược ấy dễ lắm sao ?

Chị muốn biết thì tôi cũng không muốn giấu làm gì - Bà Nga quắc mắt - Tôi gả nó cho người ta, gia đình danh giá đang hoàng. Vậy mà mới rước dâu

buổi sáng, buổi tối nó đã trốn đi mất biệt. Chị xem, tôi còn mặt mũi nào mà nhìn ngó thiên hạ nữa !

Càng nói, giọng bà Nga càng rít lại, líu ríu đến khó nghe - Bà rất giận cái thằng em họ của mình, giá như ngày xưa, nó ăn trộm đứa con nít khác chứ không phải là cái đứa đã bán cho bà thì hẳn là mọi chuyện đã trót lọt. Con cái của nhà hạ lưu, dân dã thì dù sao cũng dễ dạy, dễ bảo hơn. Chứ còn đối với Phương Tâm - đứa bé đó chính là Phương Tâm - Từ lúc nó còn nhỏ xíu bà đã thấy cái cốt cách của nó khác người. Phương Tâm là một đứa con nít khó dạy, khó bảo. Mới tí tuổi đầu đã bày đặt học thói tự trọng của bọn người đạo đức, liêm sĩ. Biết mình là con nuôi, nó chẳng bao giờ đòi hỏi một điều gì. Thậm chí khi người ta cho nó còn cân nhắc xem cách cho và thái độ cho như thế nào rồi mới chịu nhận. Một đứa con nuôi đầy cá tính như thế sớm muộn gì nó cũng quay lưng với người đã nuôi nó lớn khôn. Chính vì nghĩ như vậy nên bà ta nhất quyết phải thực hiện cho bằng được cái chuyện gả bán để mong lấy lại vốn liếng mà mình đã bỏ ra.

- Cái thứ con nuôi trước sau gì nó cũng phản. Tôi biết quá rõ mà vẫn trở tay không kịp, để phải thua nó - Giọng bà Nga đầy bức tức. Nè, chị đừng có đại dốt mà làm cái chuyện đầu thú. Người ta sẽ bỏ tù chị rục rịch.

Người đầy tớ đã phản lại chủ của mình mười mấy năm trước đang gục đầu ăn năn hối cải. Giờ đây, luật nhân quả luân hồi đang giáng xuống phần đời còn lại của bà ta sự trừng trị khốc liệt nhất.

Thế mới hay, đã vay thì phải trả !

Mà cuộc đời thì lại là một kẻ cho vay nặng lãi nhất trong các loại chủ nợ vậy !

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 11

Nếu như vợ chồng Hữu Thanh không lên Sài Gòn bất thành linh thì điều bí mật của hai cô cháu Phương Tâm đã được giữ kín đến phút chót.

- Ba và dì ở nhà chơi với nội, con đi với cô Tâm ra cửa hàng Ngô Gia Tự chút xíu - Hoàng Thúy cố giữ để giọng đừng run.

- Hai cô cháu đi mua sắm thứ gì, cho chị đi theo với - Kim Liên nói với Phương Tâm.

Nàng thoái thác:

- Anh chị mới lên tới, cần phải nghỉ ngơi đã. Em sẽ về liền.

Mọi người tưởng hai cô cháu đi mua sắm thật. Chỉ có một người không tin. Đó là Minh Khoa.

Khi thấy Hoàng Thúyhúy kín đáo nháy mắt với Phương Tâm, chàng đã bắt đầu ngờ vực. Đến lúc hai cô cháu đèo nhau đi thì lập tức Khoa cũng phóng xe theo. Chàng nghĩ họ có điều chi giấu giếm, nhưng không tưởng tượng được là Hoàng Thúyhúy đã vào đến vòng chung kết cuộc thi người đẹp thời trang. Và đêm nay sẽ là đêm phát giải thưởng.

Hiểu ra có sự, Khoa hối hả quay về nhà. Vừa trông thấy anh trai, chàng đã nói ngay:

- Anh có tưởng tượng nổi... cháu Thúy nó làm gì không ?

Hoàng Thúyhanh hốt hoảng khi nhìn thấy nét mặt lạ lùng của em trai.

- Có chuyện gì vậy Khoa ? Con Thúy nó làm sao ?

- Anh chị đi theo tôi ! - Khoa đáp gọn lỏn.

Mẹ chàng lo lắng nhìn con:

- Chuyện gì vậy Út ?

Khoa cười cho mẹ yên tâm:

- Không có gì nguy hại đâu mẹ ạ. Lát nữa về con sẽ nói cho mẹ biết.

Nói rồi chàng quay ra ngay, vợ chồng Hoàng Thúyhanh hấp tấp đi theo em.

Lúc dừng lại trước cổng câu lạc bộ Phan Đình Phùng, Khoa mới chịu nói thật.

- Con Thúy đi thi người đẹp thời trang. Anh vào mà coi con gái anh tập làm người lớn.

Biết em không đùa, Hoàng Thúyhanh luýnh quýnh chạy đi mua vé rồi kéo vợ chen chúc giữa dòng người trôi vào hội trường - nơi đang bắt đầu diễn ra đêm chung kết của cuộc thi.

Không thể kể hết những gì xảy ra suốt mấy tiếng đồng hồ sau đó. Mười thí sinh của vòng chung kết lần lượt trình diễn các loại trang phục và thi phần ứng xử.

Hoàng Thúyhúy bất trúng câu hỏi: "Tại sao em lại tham gia cuộc thi người đẹp thời trang này ?" - Cô bé thông thả đọc.

Dưới khán phòng có một người gần như nín thở và không dám nhìn lên sân khấu. Đó là cha ruột của cô bé... Anh nghe tiếng con gái mình trả lời rành rẽ:

"Em rất yêu thích nghề thiết kế thời trang... Đối với em, không có gì thích thú cho bằng được mặc những bộ trang phục do chính tay mình thiết kế và may lấy. Và em muốn tất cả mọi người đều được mặc đẹp... như em !"

Khán phòng rền vang tiếng vỗ tay Dường như người ta đã dành rất nhiều cảm tình cho cô thí sinh "nhí" nhất cuộc thi này.

Và, điều bất ngờ là cô bé ấy đã đoạt giải cao nhất ! Cô là hoa khôi của cuộc thi.

Sau khi trao vương miện và giải thưởng, người ta hỏi Hoàng Thúyhúy:

- Trước mắt, điều gì làm em bận tâm nhiều nhất ?

Cô bé ấp úng khác hẳn với trước đó:

- Em đã lén trốn bà nội, trốn ba và chú mình để đi thi Bây giờ lỡ đậu rồi, em không biết lát nữa về nhà phải giấu những thứ này ở đâu. Cô bé chỉ vào vương miện , vải băng đeo trước ngực và bó hoa to dùng đang ôm trên tay. Trong lúc người ta cười rộ vì câu trả lời rất "thật thà" đó thì một người đàn ông đã men theo cánh gà sân khấu bước đến gần cô bé và đột ngột... nắm lấy tay cô:

- Ba không rầy con đâu ! Cả nội và chú Út cũng vậy.

Hoàng Thúyhúy giật phắt người khi trông thấy cha Cô bé lắp bắp:

- Ba... ba... tới hồi nào ?

- Từ lúc bắt đầu cuộc thi Thôi, ba xuống dưới. Lát nữa ba đợi con ngay cửa ra vào hội trường nghen !

- Dạ, con sẽ ra liền.

Nhưng phải đến hơn tiếng đồng hồ sau, cô hoa khôi mới bứt khỏi đám đông ái mộ để lên xe về nhà. Đến lúc này, Phương Tâm mới dám "xuất đầu lộ diện". Nàng lăm lét nhìn Khoa như sợ bị chàng mắng mỗ giữa đám đông.

May quá ! Cái anh chàng thù ghét đàn bà ấy chẳng nói gì !

Mặc dù đã khuya nhưng các quán ăn vẫn còn mở cửa. Họ định ghé vào ăn chút gì đó vì Hoàng Thúyhúy kêu đói bụng, nhưng rồi lại thôi.

- Giờ này mà ghé vô quán thì khỏi về luôn - Minh Khoa bảo - Chắc chắn họ sẽ xúm đen xúm đỏ để xem mặt cô hoa khôi tròn méo thế nào.

Kim Liên đề nghị:

- Hay là mình mua về nhà ăn ? Còn mẹ và Hoàng Oanh nữa.

- Được rồi ! - Hoàng Thúyhanh đồng ý.

Họ đứng lại chờ anh vào mua bánh mì, chả lụa và paté ở một cái quán trên đường Hùng Vương.

Hoàng Thúyhúy nhìn những thứ đó, cứ nuốt nước bọt liên tục. Chẳng là vì hồi chiều, cô nàng hồi hộp quá không ăn được miếng cơm nào.

Tưởng rằng mọi chuyện như thế là êm xuôi, nào ngờ lúc ăn uống xong, Phương Tâm đang dọn dẹp thì Minh Khoa bước lại gần. Chàng nói nhỏ chỉ đủ nàng nghe:

- Cô bày đặt ra chuyện này phải không ? Nếu đúng như vậy thì cô chưa yên với tôi đâu.

Phương Tâm chưa kịp trả lời thì anh chàng đã bỏ đi lên phòng khách. Nàng nhìn theo cảm thấy sờ sợ cái gã đàn ông kỳ lạ này.

Tuy nhiên điều lo sợ ấy cũng chỉ thoáng qua bởi sau đó, câu chuyện với Kim Liên đã cuốn hút sự tập trung của Phương Tâm. Chị kể:

- Hôm rồi, Bữu chở Bích Nhung đi chơi vườn hồng trên Sa Đéc, chẳng biết lái xe làm sao mà tông vô cột đèn.

- Chết ! - Phương Tâm kêu lên - Họ có bị gì không ?

- Đứa đập đầu, đứa mẻ trán cũng khá nặng.

Điều chị vừa kể khiến Phương Tâm buồn buồn. Chưa bao giờ có ai làm cho nàng thất vọng như Bữu đã làm. Anh ta lấy mất của nàng cả niềm tin vào cuộc sống, cả tình yêu hy vọng. Con người ấy thay lòng như người ta thay đổi khẩu vị mỗi ngày. Thế mới biết những tai nạn trên đường đời là liều thuốc thử tốt nhất cho ý chí, nghị lực và tình cảm của mỗi con người. Nó giúp cho ta hiểu người và hiểu mình hơn.

Khi Kim Liên kể cho Phương Tâm nghe những điều này thì hai kẻ vừa "thọ nạn" vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Vết thương trên mặt Bích Huyền còn kéo dài xuống mũi và cằm, có khả năng để lại sẹo vĩnh viễn. Còn Bữu, ngoài

một mảng tóc bị cạo để cho vết thương trên đầu mau lành thì chân phải còn bị phỏng vì khi té xuống bị chiếc xe nằm đè lên. Cái pô xe đã tranh thủ nướng một miếng da chân của chàng tài xế cầu thả.

Mấy tuần lễ nay, Thanh Thúy phải lên chăm sóc ông anh mình. Một bữa, đang rửa vết thương cho anh, cô bỗng lẩm bẩm:

- Ông trời có mắt !

- Mà nói gì vậy ? - Bữu nhăn mặt. Ui da ! Đau quá ! Nhẹ tay một chút coi.

- Ở hiền gặp lành, còn ở ác như anh thì... bị té xe là phải ! - Thanh Thúy vẫn tiếp tục công việc, giọng đều đều.

- Mà y trù cho tao chết để mà hưởng hết gia tài phải không ? - Bữu bực dọc nhìn em.

- Em thèm vào ! - Thanh Thúy trề môi. Anh là cục cưng của mẹ, còn em:

"Con gái ăn cơm nguội ngủ nhà ngoài", mẹ nói hoài bộ anh không nghe hả ? Biết em gái trêu chọc mình, Bữu đồ quạu:

- Không nói móc họng tao, mà ăn cơm không ngon hả ?

- Đúng vậy ! - Thanh Thúy gật đầu tỉnh rụi - Thấy anh Hai bị đau em khoái lắm.

- Ui da ! Nhẹ tay một chút. Mà y tưởng đầu tao là cục đá chắc ? - Bữu gầm gừ.

- Đầu anh chỉ là cái đặt trên cổ để cho thiên hạ biết đó là một con người thôi.

- Mà im đi ! Tao đập bể đầu bây giờ - Bữu quát lên.

Từ lúc bị thương tới giờ, Bữu đâm nóng tính, dễ xúc động, hay cáu gắt.

Thanh Thúy biết vậy nhưng cô không ngăn để mình dừng chọc tức anh. Sau cách xử sự của anh trai với cô bạn gái thân nhất của mình, Thanh Thúy luôn mang một mặc cảm có lỗi với Phương Tâm. Cô không biết làm cách nào để giải tỏa bớt bất mãn nên mới hay nói "móc họng" anh mình như vậy.

- Mẹ có hỏi gì anh không ? - Lát sau Bữu dịu giọng.

Thanh Thúy lắc đầu:

- Mẹ giận... mẹ bảo anh ngày nghỉ không về thăm mẹ mà lại chớ bỏ bịch đi chơi nên mới khiến xảy ra tai nạn như vậy.

- Mẹ nói như vậy thật à ?

- Không tin anh về hỏi mẹ thì biết !

Hôm Bữu mới bị tai nạn, bà Sáu có lên thăm con. Bà ở chăm sóc con ba ngày rồi về. Sau đó không thấy lên nữa.

Thật ra, bà buồn con trai về chuyện khác. Khi Phương Tâm mới trốn đi, bà cứ ngỡ Bữu có dự mưu vào và định ninh con trai mình đã che chở cho người nó yêu. Vậy mà dùng một cái, Thanh Thúy về bảo lại.

- Anh Hai bỏ Phương Tâm rồi ! Bây giờ anh cặp bồ với người khác.

Bà kinh ngạc:

- Ai nói với con như vậy ?

- Con thấy tận mắt chứ cần gì ai nói ? Làm biết chuyện Phương Tâm đã nhảy xuống cầu Tàu tự tử.

- Trời ơi ! Thật vậy sao con ?

- Nhưng rồi nó lại lội trở lên bờ vì thấy anh Hai chẳng đáng để nó phải liều mạng. Mẹ thấy con trai của mẹ chưa ? - Thanh Thúy day nghiêng - Ảnh đổ lỗi tại Phương Tâm đi lấy chồng nên anh mới yêu người khác.

- Thôi, con đừng nói nữa. Anh Hai con nó lớn rồi... Thương hay bỏ đứa nào là quyền của nó... Bà Sáu buồn bã lắc đầu.

Thanh Thúy chưa kịp trả lời đã nghe mẹ chép miệng nói thêm:

- Nhưng mà... nó bỏ con Tâm trong lúc này thì đau cho con nhỏ quá !

Bà xót xa thương cho Phương Tâm vất vả lận đận và cảm thấy như mình có lỗi trong chuyện bạc bẽo của con trai. Thế rồi bà chưa kịp hết lo buồn về việc đó thì lại hay tin Bữu gặp tai nạn. Thật đúng là "họa vô đơn chí" mà.

Những điều Thanh Thúy kể lại khiến Bữu cảm thấy trong người bứt rứt khó

chịu. Chàng nghĩ là mẹ không hiểu mình. Chuyện rủi ro ai mà biết trước được ? Còn việc chàng đến với Bích Huyền, chẳng qua chỉ là kết quả của hàng loạt nguyên nhân đưa đẩy... mà đầu tiên là việc Phương Tâm đi lấy chồng !

Trách được ai khi mà chính mình gây ra lỗi lầm kia chứ !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 12

Chiều nay thứ bảy, công ty nghỉ sớm nửa giờ so với ngày thường. Đức

Phương bảo Phương Tâm:

- Anh nhờ cô chuyện này.

- Gì vậy anh ?

- Lát nữa tới nơi, anh sẽ nói luôn. Bây giờ mình đi.

Họ lên xe của Phương. Anh nói gì đó với tài xế rồi ngồi dựa người vào băng ghế, vể tư lự. Thấy vậy, Phương Tâm cũng không hỏi thêm gì.

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự đã cũ kỹ. Phương mở cửa bước xuống vừa bảo Phương Tâm bước theo. Sau đó, anh đến bên cánh cửa xám xịt và trông có vẻ nặng nề của ngôi nhà kéo chuông. Một người đàn bà trạc ngoài năm mươi chạy ra mở cổng.

- Cậu Hai ! - Bà ta mừng rỡ chào - Mấy bữa nay tôi trông cậu quá !

- Có chuyện gì vậy, dì Út ? - Phương hỏi.

Nhưng người được gọi là dì Út chưa kịp trả lời, anh đã quay sang chỉ vào Phương Tâm:

- Đây là cô Tâm. Tôi sẽ nhờ cô ấy trông coi giúp việc trang trí lại ngôi nhà.

Phương Tâm kinh ngạc nhìn Diệu Phương:

- Em ?

Anh gật đầu:

- Anh nghĩ rằng chuyện này không quá sức em đâu. Còn công việc ở công ty tạm thời giao lại cho người khác. Bây giờ ta đi xem qua một vòng đi, rồi em sẽ quyết định phải làm thế nào.

Phương Tâm không ngờ mình lại được giao một trọng trách như thế này.

Nàng nom nớp lo sợ khi cùng đi với Diệu Phương xem xét tỉ mỉ khắp nơi trong nhà.

- Đây là ngôi nhà cũ của gia đình anh hồi trước. Năm bảy mươi tư, sau một biến cố đau buồn trong gia đình, mẹ anh bị bệnh nặng phải đưa ra nước ngoài điều trị. Nhà được bán lại cho người ta - Diệu Phương giải thích.

- Bây giờ anh mua lại phải không ? - Phương Tâm nhìn anh thăm dò.

Phương gật đầu:

- Sắp tới, cả gia đình anh sẽ dọn về ở nhà bên này. Ba mẹ anh muốn được trở về chỗ cũ.

Đến trước một căn phòng nằm tiếp giáp với phòng khách, chân chừ một chút rồi Diệu Phương mở cửa bước vào. Sau đó, anh đứng yên, hai tay buông thõng mắt nhìn đắm đắm vào góc phòng trống trơn.

Thấy vậy, Phương Tâm không dám hỏi. Nàng nhẹ nhàng bước đến chỗ có đặt chiếc bồn rửa mặt thấp lè tè... Gần như vô thức nàng đưa tay vịn vôi nước. Không có giọt nước nào chảy ra, bởi người ta đã khóa đồng hồ nước.

- Anh Phương ! - Nàng thẳng thốt gọi.

- Gì thế em ? - Anh giật mình quay lại.

Ngượng ngùng, nàng lắc đầu:

- Xin lỗi... không có gì đâu...

Diệu Phương lấy làm lạ:

- Anh nghĩ là có đấy. Chuyện gì vậy ?

- Tự dưng... em có cảm giác như... căn nhà này rất quen thuộc đối với mình -
Phương Tâm đành thú nhận.

Nàng không thể nào giải thích được vì sao lại có cảm giác như vậy.

- Có lẽ em đã trông thấy đâu đó một căn phòng như thế này. Đây là phòng của trẻ con. Giọng Diệu Phương không vui.

Rồi như sợ Ổ lâu thêm trong phòng sẽ có điều gì đó không hay xảy ra, anh vội vã quay lưng bước nhanh ra ngoài. Phương Tâm lảo đảo theo sau, lòng vẫn cảm thấy bất an.

- Gia đình anh có tám người cả thảy ! Ba mẹ, vợ chồng anh và hai cháu cộng với em trai anh.

Khi Diệu Phương kể, Phương Tâm xòe bàn tay ra đếm, chỉ thấy có bảy người, nàng định hỏi nhưng sức nhớ tới dì Út giúp việc nên lại thôi.

- Ngày mai đến công ty, anh sẽ đưa cho em sơ đồ ngôi nhà và tập Catalogie về cách trang trí nội thất.

- Em sợ mình không làm được - Phương Tâm rụt rè - Tại sao anh không... thuê thợ chuyên nghiệp ?

- Anh đã thấy em bày trí ở vài phòng và cả ở nhà cô Tú nên mới dám quyết định như vậy - Anh cười như để trấn an nàng.

- Em không biết phải bắt đầu ra sao ?

- Trước tiên, em phải phác thảo sơ qua cho anh xem đã. Anh sẽ góp ý cho Phần sửa sang ngôi nhà thì đã có người khác lo.

- Đành phải nhắm mắt làm liều vậy ! - Phương Tâm cười mà mặt nàng trông thật khổ đau.

Về cái chuyện bày trí trong nhà thì giữa nàng và Minh Khoa đã xảy ra một trận đụng độ... "tóe khói" !

- Ai cho phép cô xáo trộn lung tung lên thế này, hử ?

Vừa đi làm về, thấy phòng khách được trang trí lại, hỏi ra biết là tác phẩm của Phương Tâm, anh chàng dùng dùng nổi giận:

- Em chỉ sắp xếp lại chút xíu cho gọn thôi mà ! - Nàng lúng túng đến nỗi xưng "em" lúc nào mà chẳng hay.

- Ai khiến cô ? - Khoa trừng mắt - Nếu muốn yên thân thì mau mau làm lại y như cũ cho tôi.

- Nhưng... trước khi làm em đã hỏi ý kiến của bác và hai đứa nhỏ rồi mà ? - Phương Tâm cố gắng chống đỡ.

- Trong nhà này tôi là chủ hay cô là chủ ? - Minh Khoa quát tướng lên - Hử ! Chẳng biết ông anh quý hóa của tôi đào đâu ra toàn những thứ vứt đi như thế này !

Đến mức ấy thì Phương Tâm không còn chịu đựng nổi. Nàng nổi sùng, đáp lại:

- Anh nói ai là đồ vứt đi ? Anh là đồ vứt đi thì có !

Đang hầm hầm giận dữ, chợt Minh Khoa cười nhạt:

- Đàn ông mà vứt đi thì cũng còn có người nhặt lên, chứ còn cái thứ như các người thì có nước vứt vô sọt rác. Hử ! Không biết thân biết phận lại còn dám lên mặt dạy đời người ta.

Nói rồi, anh chàng khệnh khạng bỏ đi, vẻ đắc ý hiện rõ trên nét mặt. Phương Tâm tức nghẹn, chỉ còn biết ôm mặt khóc tức tưởi.

Hôm sau, nàng đem trả các thứ vào vị trí cũ của chúng - Bà Tư Ánh, mẹ Minh Khoa, ngạc nhiên hỏi:

- Con làm gì vậy ? Xếp đặt như hôm qua, bác thấy đẹp mắt lắm rồi.

Phương Tâm lắc đầu:

- Anh Khoa không đồng ý, đòi cháu phải trả lại các thứ y như cũ.

Bà Tư chép miệng:

- Cái thằng... thiệt là rắc rối !

Bây giờ nhớ lại nàng còn tức anh ách. Nếu như không vì quẩn quýt hai đứa nhỏ và người đàn bà hiền lành nhân hậu kia, thì có lẽ nàng đã bỏ đi chỗ khác từ lâu rồi. Không còn cách nào khác hơn là đành phải tránh gặp mặt anh tạ. Càng ít gặp, càng tốt.

Rời khỏi ngôi nhà, Diệu Phương bảo Phương Tâm:

- Anh mời em đi ăn cơm với anh nghen ?

- Nhưng em không báo trước, ở nhà sẽ đợi - Phương Tâm e ngại.

- Để anh gọi điện thoại cho cô Tư biết khỏi chờ.

Nhưng người tiếp điện thoại lại là Minh Khoa. Anh chàng bực dọc hỏi thẳng em họ của mình.

- Mà định giờ trò gì nữa đó ?

Diệu Phương cười vào máy điện thoại.

- Anh yên chí đi. Tôi bảo đảm an toàn cho Phương Tâm mà !

- Mà tưởng tao tin đó chắc ?

- Tôi tin tôi là đủ rồi ! Chào anh. Phương cười cúp máy.

Lúc ngồi vào bàn ăn, Phương Tâm tò mò hỏi:

- Anh với nhà anh Khoa bà con ra sao vậy ?

Phương cười lắc đầu:

- Có bà con dòng họ gì đâu ! Ba anh với cô Tư là chị em kết nghĩa. Họ thương nhau lắm nên xem như họ hàng ruột thịt.

- Vậy mà em cứ tưởng... Phương Tâm cũng cười.

- Quan hệ giữa em với Minh Khoa tốt chứ ?

- Ngược lại là khác... - Phương Tâm nhăn mặt - Anh ấy gây gổ với em suốt.

- Hắn bị mắc chứng bệnh thù ghét đàn bà nên em bị vạ lây đó mà ! - Diệu

Phương nói như an ủi.

- Nhiều lúc, em muốn dọn ra ngoài ở quách cho rồi. Nghe bảo mấy xóm lao động bên quận Tư giá thuê nhà rẻ lắm.

- Có đáng phải dọn đi không ? - Diệu Phương chột nghiêm mặt - Anh nghĩ em khoan hãy quyết định vội. Lớn đầu như anh vậy mà còn cảm thấy khó khăn khi ở một mình. Chính vì vậy mà anh cố gắng sửa nhà càng nhanh càng tốt để đón gia đình về.

- Anh sung sướng thật ! - Phương Tâm buột miệng.

Phương gật đầu:

- Em nói đúng. Thật sung sướng khi có một mái ấm để tìm về. Khi nào gia đình anh sang đây, nhất định anh sẽ giới thiệu em với ba mẹ, vợ con anh...

- Nghe anh nói, em nghĩ anh là một người rất hạnh phúc - Phương Tâm trầm ngâm - Anh kể về vợ và các con anh cho em nghe đi.

Diệu Phương hào hứng hẳn lên:

- Thanh Mai là bạn học cùng trường với anh ngày xưa. Cô ấy đã tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh của đại học Haquard nhưng sau khi lấy chồng thì lại chuyển ngành.

- Chị ấy làm gì ?

- Chăm sóc cho mẹ chồng, nuôi dạy con cái - Diệu Phương mỉm cười - Và còn là một cố vấn không thể thiếu của anh ! Khi nào gặp TM, em sẽ thấy cô ấy là một người rất đáng mến.

- Em lấy làm lạ là tại sao sống giữa thế giới mà vấn đề cá nhân được đặt lên hàng đầu mà gia đình anh lại giữ được nề nếp như thế ?

- Những điều đó không hạn chế bớt tự do của người ta đâu em !

Nhưng, phải thành tâm mà nói, một phần là nhờ mẹ anh ! Sau khi lành bệnh, bà đã đảm đương công việc gia đình nuôi dạy các con để cho ba anh yên tâm làm việc. Thậm chí trong nhà không cần đến người giúp việc.

Có vẻ như Diệu Phương rất tự hào về gia đình mình nên càng kể, anh càng hào hứng. Đến nỗi thức ăn mang ra, món nào cũng bị nguội và bữa ăn kéo dài hàng... hai tiếng đồng hồ !

Khi Phương Tâm về đến nhà thì đã hơn bảy giờ tối. Nàng thấy Minh Khoa cắm cúi bên bàn làm việc của anh ta thì mừng thầm trong bụng, định đi nhanh ra nhà sau. Nhưng Phương Tâm chưa kịp thực hiện ý định thì đã bị phát hiện.

- Phương Tâm ! - Minh Khoa gọi giật giọng.

Nàng đứng khựng lại:

- Anh gọi tôi có chuyện gì ?

Minh Khoa hất hàm:

- Cô vừa ở đâu về đây ?

- Tôi chẳng việc gì phải trình báo với anh - Nàng nhún vai.

- Nhưng tôi bảo cho cô biết là hắn đã có vợ rồi đấy !

- Anh muốn ám chỉ ai vậy ? - Mặc dù đã biết Minh Khoa muốn nói điều gì, song Phương Tâm vẫn hỏi.

- Cô đừng giả vờ nữa. Tôi nói thẳng Phương ! Nếu cô có ý đồ ve vãn nó thì hãy chấm dứt ngay đi !

- Anh lấy quyền gì mà ra lệnh cho tôi ? - Phương Tâm cười nhạt - Hừ ! Thân anh còn lo chưa xong.

Minh Khoa tức xanh mặt trước sự khiêu khích này.

- Tôi chỉ muốn tống cổ cô ra khỏi nhà.

- Nếu anh nói một tiếng, tôi đi khỏi đây liền tức thì ! - Phương Tâm vẫn không nhượng bộ.

- Tôi biết là bây giờ cô đã có quá nhiều chỗ để đi rồi kia mà ! - Giọng Khoa mai mỉa.

- "Quá nhiều" là bao nhiêu ? - Phương Tâm ngênh mặt.

- Là... là... đồ vô liêm sỉ ! - Mặt Minh Khoa tái xanh.

Phương Tâm vẫn điềm nhiên:

- Đây, người ta bảo: Lời nói như một mũi tên đã bắn đi. Nếu trúng vào tai ai thì sẽ không lấy lại được. Coi chừng một ngày nào đó anh muốn lấy lại những điều vừa nói thì tôi sẽ không trả cho anh đấy. Bây giờ tôi đi được chưa ?

- Cô muốn đi đâu, mặc xác cô ! - Minh Khoa chán nản thở dài.

Cũng may là không ai có ở nhà, bằng không thì cuộc "khẩu chiến" giữa họ hẳn sẽ làm mọi người buồn lòng. Càng ngày Phương Tâm càng thấy gã đàn ông sống chung trong nhà với mình càng kỳ quặc. Chẳng lẽ hắn muốn tống cổ nàng đi thật sao ? Nếu đúng như thế thì có lẽ hắn bị bệnh tâm thần mất rồi !

Nếu không thì làm sao vô cớ lại căm ghét một người vốn chẳng hề có chuyện xích mích, hiềm thù gì với mình như vậy ?

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 13

Phải đến khi gặp mặt thằng Chiêu, bà Bảy Bông mới tường tận mọi việc xảy ra tối ấy.

Kể xong, hắn bực bội đập tay xuống bàn:

- Tôi mà kiếm được nó về, tôi sẽ dần cho nó như xương.

- Cậu không có quyền làm như vậy ! Bà Bông bất bình - Nếu cậu đụng đến cô ấy tôi sẽ giết cậu.

Cái mặt thâm sì của thằng Chiêu càng xám xịt lại:

- Tại sao bà lại cản tôi ?

- Tôi đã trả lời rồi ! Tôi là bà con của cô Phương Tâm mà !

- Vậy thì bà cứ đi mà kiếm người bà con của mình - Chiêu nhún vai - Kiếm được tôi sẽ thưởng cho bà năm triệu.

- Tôi không cần tiền của các người. Nếu tìm gặp cô chủ tôi sẽ bảo cô ấy đi kiện các người về tội đã hành hạ, cưỡng bức người ta - Bà Bông giận dữ.

- Mụ này lắm lời quá - Chiêu phẩy tay - Thử hỏi ở cái xứ này có ai dám động tới sợi lông chân của tôi hay không mà bày đặt hăm dọa ! Thôi, cút đi cho khuất mắt.

Dứt lời, hấn chỉ tay ra cửa, mặt hầm hầm. Bà Bông cũng không chịu thua.

- Hừ ! Cái bản mặt của mày mà đòi đụng đến lá ngọc cành vàng của người ta hả ? Đồ đứa mồm mà muốn chòi mâm son.

Nói rồi bà cười nhạt bỏ đi thẳng. Thằng Chiêu nhìn theo vẻ tức tối, hấn học.

Thật ra mà nói hấn chẳng có quyền gì đối với Phương Tâm. Hấn tức là tức vợ chồng bà Nga đã nuốt trọn của hấn cả chục cây vàng mà chẳng làm nên trò trống gì. Giá mà được ngủ với người đẹp một đêm thì cũng xem như "phá huê". Đàng này hấn đã mất cả chì lẫn chài mà còn bị té xuống sông uống no nước. Có thể hàng chục năm sau, thiên hạ vẫn còn mai mỉa cái đám cưới nổi đình nổi đám ấy. Càng nghĩ, hấn càng thấy cay cú trong lòng...

Trong lúc đó, thì người đàn bà tội lỗi nọ đã bắt đầu chuyến quay về của cuộc hành trình sám hối. Bà ta cứ bị bàn tay chấp chới của đứa con giữa dòng nước xoáy ám ảnh, giày vò. Cho đến một lúc, thần kinh không còn chịu đựng nổi sự tra tấn đó : Bà đã hóa điên !

Suốt một thời gian dài ở trạm kiểm soát giao thông bên bờ Bắc của bến phà

Rạch Vộp, người ta thấy một người đàn bà đứng đấy từ sáng đến chiều. Bà ta không quấy rầy, không phiền nhiễu gì đến ai. Chỉ mỗi khi có xe dừng lại để kiểm soát, bà lại ghé mắt vào hỏi lớn:

- Có cô tôi ở trong đó không ? Có cô tôi ở trong đó không ?

Đặc biệt, bà tìm kiếm rất lâu ở những chiếc xe chở đông hành khách. Nhưng bao nhiêu thời gian đã trôi qua mà chẳng có lấy một câu trả lời... Cho đến một ngày, bà ngã xuống bên vệ đường vì nắng mưa, sương gió và đói khát. Tưởng rằng thế là bà đã trả xong món nợ mà mình đã vay cách nay mười mấy năm, hóa ra không phải vậy...

Có một điều khá bất ngờ là sau khi bà Bảy Bông bỏ đi thì cả bà Hai Nga lẫn thằng Chiểu đều nhận được thư của Phương Tâm do Thanh Thúy mang về.

- Chắc là cháu biết địa chỉ của con Tâm phải không ? - Bà Nga nhìn Thúy dò xét.

Cô gái lắc đầu:

- Nó chỉ viết thư về chứ không cho địa chỉ.

Trong thư, Phương Tâm viết:

"... Xem như con đã trả đủ số tiền mà cha mẹ đã mua con ngày nào. Lẽ ra thì con phải mang ơn các người đã nuôi nấng, dạy dỗ từ đấy đến nay, nhưng giờ đây con lại căm ghét các người. Nếu không có chuyện mua bán, đổi chác những điều may rủi ấy thì con đâu phải lìa xa mẹ cha, anh em ruột thịt của mình... Nếu các người còn có ý đồ săn đuổi thì con thề sẽ báo với cơ quan công an để họ làm sáng tỏ chuyện này."

Đọc xong lá thư, bà Nga có vẻ hoảng sợ nên chạy đi tìm chồng:

- Ông xem, nó có dám đi thừa mình không ?

- Ai xử mà thừa ? - Chồng bà cười nhạt.

- Nhưng mà... mẹ Bảy Bông còn sống, mẹ ta đang đi tìm con Phương Tâm...

Lỡ mà họ gặp nhau được thì sao ?

- Cũng chẳng sao cả ! Thằng Phước đã tuyệt tích giang hồ, lấy ai ra làm chứng ? Cứ xem như mình chẳng biết gì chuyện nó bắt cóc con nhỏ. Mình đang cần một đứa trẻ, nó cho thì mình nhận nuôi, có gì đâu phải sợ ?
- Nhưng nó có cho đâu ? Nó đã bán cho mình kia mà ?
- Ôi trời ! Cho hay bán gì cũng vậy thôi... Mà đó là chuyện của thời trước, bây giờ ai xử mà bà lo ?
- Không lo làm sao được ? Nếu nó nổi khùng lên mà thừa chuyện mình đánh đập, cạo đầu, bắt nhốt nó trong phòng mấy tháng trời... thì cũng nguy lắm chứ ?

Nghe bà vợ cứ lải nhải mãi, ông chồng bực tức quát:

- Câm họng đi. Nói mãi !
- Tôi không câm ! - Bà Nga trừng mắt nhìn chồng - Không phải chính ông đã vạch mưu lập kế cho thằng Phước bắt cóc con người ta hay sao ?
- im đi, không tao giết bây giờ ! - Ông chồng rít lên.
- Ông có dám giết không ? Tại ai mà tôi phải bỏ Sài Gòn để về chui rúc trong cái xó xỉnh chết tiệt này ? Tiền bạc đâu không thấy chỉ thấy phí cả cuộc đời.

Không kham nổi những lời chỉ trích của vợ, gã đàn ông bực tức bỏ đi.

Nhưng vừa ra tới ngoài đường thì thấy thằng "rẻ hột" hớt hải đến tìm. Tưởng chỉ mỗi một mình hắn có thư nên thằng Chiêu rồi rít khóc:

- Có thư của vợ con gửi về nè ba !
- Vợ nào ? - Ông ta khó chịu hỏi lại.
- Của Phương Tâm ! - Chiêu ta có vẻ ngượng ngùng - Ba xem đi.

Nhưng lần này nữa, ông ta làm hắn cụt hứng:

- Từ nay, không có cha con gì ráo. Cứ gọi tao như hồi trước.

Những nốt mụn trên mặt thằng Chiêu ửng đỏ. Hắn cười giả lả:

- Tại con quen miệng rồi. À, chú Lũy này, chú có đoán là Phương Tâm ở

đâu không ?

- Tao không biết. Mày vô nhà hỏi bà ấy.

Dứt lời, ông ta đi thẳng. Chiều tiu ngầu như mèo bị cắt tai. Hấn có vẻ do dự nhưng rồi cuối cùng cũng vào nhà.

- Thím làm gì mà chú không được vui vậy ?

Bà Nga nhìn hấn:

- Tao với ông mới gây lộn chuyện con Tâm.

- Lại chuyện gì nữa ? - Chiều hỏi cứ y như thể hấn là... anh Hai của bà Nga.

- Con Tâm gửi thư về. Đây nè, mày coi đi.

- Nó cũng gửi cho con một lá. Thím coi đi.

Hai người trao đổi cho nhau lượng thông tin mới nhất về kẻ "chạy trốn", nhưng chung qui lại vẫn chẳng có gì khác nhau.

Trong thư gửi cho thằng Chiều, Phương Tâm viết:

"... Cuối cùng thì tôi đã thắng. Tiền bạc của anh chẳng mua được "bất cứ thứ gì" như anh vẫn thường nói. Chúng ta không nợ nần gì nhau. Anh hãy thôi ngay cái trò săn đuổi, tìm kiếm. Nếu không thì tôi sẽ phải nhờ đến luật pháp can thiệp đấy. Đến lúc ấy, người ta sẽ trừng trị cái tội buôn lậu của anh luôn một thể !... "

Phương Tâm còn viết nhiều nữa nhưng thằng Chiều cay cú nhất là đoạn này, bởi Phương Tâm đã chạm đến điều cấm kỵ của hấn. Người ta bảo "Sinh nghề tử nghiệp", mà hấn thì không bao giờ dám nghĩ đến chuyện đó.

- À, cái mụ già hôm trước là gì của Phương Tâm vậy thím ?

- Nghe bảo bà con dòng họ gì đó, thím cũng không rành - Bà Nga lẩn tránh sự thật.

- Coi bộ mụ ta thương Phương Tâm lắm ! - Chiều chép miệng - Bây giờ mà có tìm được con nhỏ về, chắc con cũng không dám làm gì nó.

Hấn nói rất thật lòng mình. Tức tối quá thì nói cho đã nư, cho bớt nhục nhã...

Chứ hắn đã là gì của nàng đâu mà đòi trừng phạt nàng ?

Cả bà Nga cũng vậy, Phương Tâm đã thoát ra khỏi sự phong tỏa của bà, đã hiểu biết pháp luật và nhất là cái tên Đặng Thị Phương Tâm của nó lại chẳng đáng gì đến vợ chồng bà.

Thằng Chiêu đã bỏ ra về từ lúc nào mà bà Nga chẳng biết. Hắn quên cả cái thư của Phương Tâm gửi cho mình. Bà Nga tần mẩn đọc lại cả hai lá thư và hình ảnh nụ Bầy Bông cứ lớn vồn trước mắt như một lời khuyến cáo rằng "Tội ác sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt."

Lần đầu tiên trong đời, người đàn bà ấy cảm thấy nỗi sợ hãi đầy ắp trong lòng.

Còn Thanh Thúy, sau khi làm tròn bổn phận của người đưa thư vội về nhà thăm thì với mẹ:

- Con đã biết chỗ ở của Phương Tâm rồi.

Bà Sáu chăm chú nhìn con:

- Nó ở đâu ?

- Trên Sài Gòn - Thanh Thúy làm ra vẻ bí mật - Nó chỉ cho mỗi mình con biết.

Thật ra thì không phải Phương Tâm mà là chị Kim Liên đã cho Thanh Thúy biết chỗ ở của bạn mình. Chị còn đưa cho cô xem ảnh của Phương Tâm chụp với Hoàng Thúy hôm liên hoan mừng con bé đoạt vương miện hoa khôi thời trang.

- Chị cho em tấm hình này đi - Thanh Thúy năn nỉ - Em nhớ nó quá !

- Thôi được ! Em cứ cất đi. Trong album của anh Thanh hãy còn hình của hai cô cháu.

Rồi vui miệng chị kể cho Thúy nghe chuyện Phương Tâm lên trên ấy đi làm như thế nào, lương bổng ra sao, cả chuyện cô nàng với Minh Khoa nghịch nhau như nước với lửa.

- Em nghi quá ! - Thanh Thúy buột miệng.
 - Em nghi gì ? - Kim Liên ngạc nhiên.
 - Em nghĩ sau này nhỏ Phương Tâm sẽ trở thành... chị em bạn dâu với chị - Thanh Thúy cười khúc khích.
 - À, có hình chú Út đây nè. Để chị lấy cho coi.
- Kim Liên chạy đi lấy quyển album của chồng rồi lật ra chỉ cho Thanh Thúy.
- Đây ! Chú Khoa đây !

Thanh Thúy nhìn kỹ người đàn ông trong bức ảnh. Anh ta có đôi mắt thăm thăm lạ kỳ. Trên khuôn mặt là một sự kết hợp tuyệt vời của các đường nét. Thanh Thúy có cảm giác là mình đang xem một bức vẽ thời Phục Hưng ! Cô vô cớ thờ dài:

- Đẹp... nhưng trông khắc nghiệt quá ! Dường như anh ấy đang giận dữ hay là đang muốn khám phá một điều gì.

Chị Liên cười:

- Em nói cứ y như một nhà phê bình, nhưng đúng là như vậy. Chú Khoa rất khó tính.

Rồi vui miệng chị kể một hồi về người em chồng lập dị của mình.

- Mấy năm trước, chú ấy yêu một cô bạn ở gần nhà. Hai gia đình cũng đã tới lui thân mật. Vậy mà đùng một cái, cô nàng đi lấy chồng, lấy một anh Việt kiều bảnh trai, giàu sụ. Từ đó Khoa đâm lằm lì ít cười, ít nói và bẳn tính. Đặc biệt, chú ấy rất ghét đàn bà con gái.

Thanh Thúy có vẻ dăm chiêu:

- Nghe chị nói em bỗng nhớ tới anh Bửu... Lúc nghe tin Phương Tâm lấy chồng, anh ấy cũng thề sẽ không bao giờ yêu ai nữa... Vậy mà chưa chi ảnh đã cặp với Bích Nhung... Em ghét loại đàn ông mau quên như vậy.
- Có lẽ khi nói như vậy, người ta luôn tin là mình nói thật, nhưng rồi sau đó, mọi chuyện lại tự nó đổi thay.

- Em không biết Phương Tâm có thể thốt gì không, nhưng cái kiểu của nó rất dễ làm người khác xiêu lòng.

- Mẹ anh Thanh rất quý Phương Tâm, cả hai đứa nhỏ cũng vậy - Kim Liên bật cười - Chỉ có chú Út là luôn luôn kiểm chuyện để gây gổ.

Quả có đúng như thế thật. Ngay chính bản thân Minh Khoa cũng không giải thích được tại sao mình lại cứ hay kiểm chuyện để cãi nhau với Phương Tâm, thậm chí cả chuyện xúc phạm nàng. Mới đầu Phương Tâm còn tỏ ra sợ sệt, e dè nhưng về sau này thì nàng cũng "giương dây múa mồi" lại chứ không chịu nhịn. Thế là họ "đụng" nhau luôn.

Điều buồn cười là giờ đây, Minh Khoa lại đâm "ghiền" những lần cãi vã như thế. Chẳng biết Phương Tâm có nhận ra điều đó hay không ?

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 14

Cô thư ký riêng của Phương gọi Phương Tâm lại khi nàng đã xuống tận chân cầu thang.

- Phương Tâm ! Lên đây tôi có chuyện nhờ cô một tí.

Vừa quay trở lên, Phương Tâm vừa nghĩ thầm trong bụng. Lại chuyện gì nữa đây ? Sáng nay nàng có hẹn với mấy người thợ của cơ sở trang trí nội thất Tổng Kim Hoa đến để xem xét việc trang trí lại ngôi nhà của giám đốc.

Dùng dáng kiêu này, có khi đến trễ bắt người ta đợi thì phiền phức lắm.

- Có chuyện gì vậy, Hải Yến ? - Vừa lên tới, Phương Tâm đã hỏi ngay.

- Sáng nay giám đốc phân công cô làm gì ? - Ánh mắt cô thư ký có vẻ soi mói.

- Vẫn như mọi ngày.

- Cô có lấy làm lạ là tại sao giám đốc không nhờ người khác mà lại phân công đích danh cô làm chuyện đó không ?

- Tôi không có thời giờ để lấy làm lạ đâu. Chào cô !

Phương Tâm vừa quay lưng thì lại bị gọi:

- Khoan đã ! Tôi vẫn chưa nói với cô điều quan trọng nhất.

- Đối với tôi, điều quan trọng nhất bây giờ là công việc mà người ta đã giao cho tôi. Không có gì khác hơn đâu.

- Tôi nghĩ là cô không biết anh Phương đã có vợ ?

Phương Tâm khó chịu ra mặt. Nàng nhớ tới điều nói y hệt của Minh Khoa hôm nào. Họ nghĩ gì mà lại hỏi như vậy ?

- Chuyện ấy không quan trọng. Xin lỗi, tôi phải đi đây !

Nói rồi, Phương Tâm bước nhanh xuống cầu thang. Bao nhiêu hứng thú trong nàng sáng nay vụt biến mất. Chẳng lẽ mối quan hệ giữa nàng và giám đốc đến mức phải báo động ? Thật tình mà nói, trong thâm tâm nàng cũng quý mến và biết ơn anh, song chẳng lẽ như vậy lại là tội lỗi ? Nàng biết rất rõ chuyện vợ con của Phương, thậm chí còn mong được gặp mặt họ... Tình cảm của nàng đối với anh hoàn toàn chẳng có chút bụi bẩn nào. Vậy thì tại sao họ lại phải cảnh tỉnh nàng như thế ? Rõ là vớ vẩn.

Tuy vậy, điều "vớ vẩn" ấy cũng đã ám ảnh nàng suốt ngày, đến nỗi nàng tránh gặp Phương khi anh chỉ có một mình.

Sáng hôm sau, gặp Phương Tâm ở công ty, anh vui vẻ thông báo:

- Hôm nay em có bạn cùng làm rồi nhé.

Nàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Ai vậy anh ?

- Bên công ty xây dựng và sửa chữa nhà. Hôm nay họ sẽ bắt tay vào việc tu bổ lại ngôi nhà. Đã khảo sát rồi, không hư hao gì nhiều đâu.

- Họ có dự trù sẽ làm trong bao lâu không hả anh ?

- Hai mươi ngày công việc sẽ hoàn tất. Thế còn em ? Liệu có kịp không ?

- Đơn đặt hàng em đã gửi đi, tuy nhiên cũng còn phải chờ họ trả lời.

- Tại sao vậy ?

- Họ sợ tìm không được các thứ mà mình yêu cầu, nhất là bộ salon và máy chiếc đi vắng. Họ hỏi em nếu không có cảm lai thì thay bằng loại gỗ khác được không ?

- Em trả lời sao ?

- Em bảo đến phút cuối cùng, nếu không có thì đành phải chịu vì bây giờ các loại gỗ quý rất hiếm. Lại thêm, nếu mình không phải là nhà chuyên môn thì họ có pha gỗ tạp vào mình cũng khó mà nhận ra.

- Còn cách nào khác không ? - Phương chăm chú hỏi.

- Còn một cách nữa là - Phương Tâm ngập ngừng - Đi tìm mua lại đồ người ta đã xài rồi... Nhưng cách này, em sợ anh không đồng ý.

Anh có vẻ nghĩ ngợi rồi bất ngờ gật đầu:

- Đồ cũ thì càng quý. Mua về mình sẽ "ơ- luya" lại. Em cứ làm theo cách này đi.

Phương Tâm rụt rè hỏi:

- Tại sao anh lại thích trang trí bằng đồ gỗ như vậy, trong khi bây giờ người ta chuộng các loại nệm mouse ?

- Đó là ý của ba anh, với lại ngôi nhà sẽ được kiến trúc theo lối cổ điển, cho nên em phải trang trí sao cho hài hòa. À, hôm nay em đã hết sợ chưa ?

Nghe anh nhắc lại chuyện hôm trước nàng bảo "có cảm giác rờn rợn khi

bước vào trong nhà" - Phương Tâm bật cười:

- Mấy bữa nay dì Út đã mở toang cửa lớn cửa bé trong nhà nên sáng sủa lắm. Chắc là không có con ma nào đâu. Nàng nhìn đồng hồ - Đến giờ em đi rồi.

- Để anh bảo tài xế lái xe đưa em đi - Phương nói.

Rồi anh bước nhanh vào văn phòng. Không đầy một phút sau, người lái xe đã xuống ga- ra. Phương Tâm nhìn theo không khỏi thán phục cách làm việc của người giám đốc trẻ. Ba mươi hai tuổi đời, nhưng anh đã có "thâm niên" đến mười bốn năm điều hành công việc ở một công ty lớn. Cha anh đã dạy cho con tập tành công việc kinh doanh ngay từ khi anh học xong trung học. Có một lý do khiến anh đặc biệt yêu quý Phương Tâm mà không có ai hay biết. Nhưng chuyện đó, sau này hãy nói đến...

Còn sáng hôm sau, khi Phương Tâm vừa bước xuống xe thì đã trợn mắt vì kinh ngạc. Trước mặt nàng là Minh Khoa trong bộ quần áo bảo hộ lao động bạc màu, cái mũ lưỡi trai vàng bạc thếch kéo sụp xuống trán che gần hết mớ tóc quăn lòa xòa mà thường ngày trông rất lãng tử.

Nàng buột miệng:

- Anh làm gì ở đây vậy ?

Khoa khẽ nhún vai:

- Chính tôi cũng đang định hỏi cô câu đó.

Phương Tâm cười nhạt:

- Tôi đi làm mướn cho người ta.

- Tôi không nghĩ là ở chỗ này có công việc phù hợp với cô đâu - Khoa khiêu khích.

- Thì anh cũng vậy thôi ! - Phương Tâm tỉnh bơ - Bộ tưởng anh thì chỉ có nước... gây lộn là giỏi.

Nói rồi nàng thung thỉnh bỏ vào trong nhà. Vừa trông thấy nàng, dì Út nói

ngay:

- Người ta tới sửa nhà đó con !

Nàng hỏi cho có hỏi:

- Họ tới lâu chưa hả dì ?

- Cũng mới tới đây thôi. Lúc này cậu chủ dẫn họ tới.

Phương Tâm nghĩ bụng, "có lẽ" lúc anh ở đây về tới cổng công ty thì gặp nàng. Làm việc như thế thì đáng sợ thật. Nhưng Phương Tâm không ngại lâu. Nàng đi thay bộ quần áo cũ rồi bắt tay vào lau rửa sàn nhà. Người giúp việc cũng làm với nàng. Vừa lau, dì vừa kể:

- Hồi trước, dì cũng đã từng ở với ông bà chủ gần một năm rưỡi. Lúc đó bà bệnh nặng lắm.

- Bà bệnh gì ? - Phương Tâm tò mò.

Dì Út hạ giọng:

- Bà bị điên ! Sau đó phải đem ra nước ngoài điều trị rồi ở luôn bên đó.

- Tội nghiệp quá ! - Phương Tâm chép miệng.

Trong suy nghĩ của nàng, mẹ của Đức Phương là một người đàn bà rất hiền lành, nhân hậu. Cứ nghe cái cách anh kể về mẹ thì cũng đã biết anh yêu quý bà đến thế nào. Cũng may là sau đó, bà đã khỏi bệnh...

Vừa trò chuyện, họ vừa lau dọn phòng khách. Công việc được làm rất nhanh. Nhưng hóa ra công sức của họ đã trở thành công cốc vì ngay lúc đó "hung thần" của Phương Tâm đã xuất hiện. Cùng với anh ta còn có mấy người thợ. Anh ta bảo dì Út:

- Tụi cháu tô lại tường rồi mới quét vôi.

Thế là họ kìn kìn chuyển đồ vào nhà rồi bắc thang lên tô tô, trát trát. Phương Tâm đứng nhìn và có cảm giác như mọi người cố tình làm hồ rơi vãi đầy sàn nhà vừa mới được lau chùi sạch bóng. Nàng tiếc công sức của mình nên nhìn Khoa đây về phần nộ:

- Anh làm ăn cầu thả như vậy đó hả ? Rơi vãi đầy nhà rồi kìa ?
- Thế... cô có biết người nào làm ăn không cầu thả không ? Làm ơn chỉ giùm
- Khoa nheo nheo một bên mắt.

Phương Tâm vùng vằng:

- Ai làm bẩn nhà thì lát nữa dọn dẹp.
- Thế thì người ta muốn cô tới đây làm gì ?

Không chịu được nữa, Phương Tâm nổi sùng:

- Làm gì cũng được, nhưng dứt khoát không phải để gây gổ với cái đầu bò của anh ! Đồ vô tích sự !

Bị mắng té tát, Minh Khoa cũng đỏ quàu:

- Cô học ở đâu cái thói mất dạy như vậy ?
- Học ở anh chứ còn học ở đâu ! Hừ, tưởng gì...

Chẳng biết Phương Tâm "tưởng gì" vì nàng đã bỏ lửng câu nói, bực dọc bỏ đi.

Buổi trưa, lúc mọi người đi ăn cơm, Phương Tâm lại cặm cụi một mình hốt dọn.

- Để đó, chừng nào họ làm xong hốt luôn một thể con à ! - Dì Út đã mấy lần nhắc nhở - Đi ăn cơm đi !

Phương Tâm bướng bỉnh lắc đầu:

- Lúc ấy hồ khô lại, khó dọn dẹp lắm. Con không đói bụng đâu.

Và nàng nhất định không ăn cơm. Có lẽ sự tức giận đã làm mất đi cảm giác đói nơi nàng. Khi Minh Khoa cùng tốp thợ quay trở lại, chẳng biết dì Út có nói gì không mà anh chàng đột nhiên dịu giọng:

- Cô không nghi à ?

Không có tiếng trả lời, Phương Tâm vẫn lầm lì quét dọn không hề ngẩng lên

- Lát sau có ai đó ngồi xuống trước mặt nàng đưa tay giữ lấy cái giẻ lau.

Phương Tâm ngừng tay nhưng vẫn không ngẩng lên.

- Tôi xin lỗi. Tâm đi ăn cơm đi.

Chưa bao giờ Phương Tâm nghe Minh Khoa nói bằng cái giọng hết sức dịu dàng đó với mình. Nàng đứng dậy, bỏ đi. Có cái gì giống như sự tủi thân khiến mắt nàng cay xè. Minh Khoa đã nhận ra những giọt nước mắt đó.

Những ngày sau, tình hình đột nhiên thay đổi hẳn. Phương Tâm trông thấy nhưng không nói gì, cũng không có ý định giảng hòa, nàng vẫn cần mẫn với công việc của mình, dù giờ đây công việc ấy đã nhẹ đi rất nhiều.

Dì Út nhỏ to:

- Con nói cái gì mà mấy bữa nay họ làm ăn coi được quá vậy ? Làm xong là tự động dọn dẹp.

Phương Tâm lắc đầu:

- Tại họ thấy kỳ nên mới sửa đổi, chứ con không nói gì đâu.

Quả thật, nàng có nói gì đâu ! Từ hôm đó đến nay, hai người đi về làm lũi chẳng ai nói với ai câu nào. Nếu có điều khác lạ thì chính là việc họ không cãi vã thường xuyên như trước đây nữa.

Nhưng đối với Khoa, sự im lặng này còn đáng sợ hơn nhiều. Chàng cảm thấy bứt rứt không yên. Trong khi Phương Tâm vẫn chẳng hé môi lấy nửa lời.

May mắn thay, cuối tuần có vợ chồng Hữu Thanh về chơi, nhờ vậy mà không khí căng thẳng giữa hai người vô tình lắng dịu lại.

Tuy nhiên, nhìn thái độ của Phương Tâm, Minh Khoa biết rằng đây không phải là "nền hòa bình" vĩnh viễn ! Chàng bực dọc tự hỏi : Chẳng biết từ bao giờ mình lại mất thời gian vì "cái đồ vứt đi" này như thế !

Và con người đã có rất nhiều năm tháng thù ghét đàn bà ấy, chợt nghiền ngẫm lại lòng mình...

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 15

Trời đã bắt đầu se lạnh !

Có nghĩa là chẳng bao lâu nữa mùa Xuân sẽ trở về !

Bích Nhung soi mình trong gương. Một thoáng phiền muộn nhuộm tối khuôn mặt vốn đã không còn xinh đẹp sau lần té xe vừa rồi. Đã mấy tháng nay, những vết sẹo đáng ghét không thôi hành hạ nàng. Không chịu nổi, Bích Huyền nhắm nghiền đôi mắt. Đối với một người luôn luôn được bảo bọc trong cái vỏ bình yên, êm đẹp của cuộc sống thì một tai nạn dù nhỏ cũng được xem là đại họa. Đó là trường hợp của cô gái này đây.

- Chị Hai ! Chị Hai ! - Có tiếng Bích Huyền gọi.

- Gì vậy ? - Bích Huyền ngẩng lên nhìn em.

- Có anh Bửu tới kiếm chị kìa. Để em kêu anh vô đây nhen ?

Không nghe chị trả lời, Bích Huyền quay trở ra - Lát sau, Bửu vào tới.

- Em khỏe không ? - Chàng ân cần hỏi.

Bích Huyền khẽ gật đầu:

- Em vẫn bình thường. Anh tìm em có chuyện gì vậy ?

- Anh đã xin nghỉ phép năm. Tuần tới chúng mình có thể đi Sài Gòn để chữa bệnh cho em.

Hai mắt Bích Huyền vụt sáng lên:

- Thật không ?

- Em lo chuẩn bị đồ đạc và báo cho ba mẹ biết. Thứ hai mình đi.

Nhưng phải đến thứ năm họ mới lên đường được vì Bửu còn bận bàn giao công việc lại cho người thay thế mình.

Ngồi trên xe, Bích Huyền chìa cho người yêu tờ báo:

- Mình tới chỗ này nha anh ?

Bửu liếc vào khoảng trang quảng cáo đọc thấy tên một thẩm mỹ viện khá nổi tiếng ở thành phố, gật đầu:

- Tùy em !

Bàn tay Bích Huyền mân mê mấy vết sẹo lồi trên mặt, giọng phấn khởi:

- Chắc là bạn em sẽ ngạc nhiên lắm !

Bửu cũng nhiệt tình hưởng ứng:

- Anh đã bảo là chẳng việc gì em phải lo. Bây giờ người ta có thể làm được tất cả mọi chuyện kia mà ! Miễn là em có tiền thì xong tất.

- Hay là sẵn đây... em sửa luôn cái mũi cho nó cao lên một tí - Hứng chí, Bích Huyền nói luôn.

Nhưng lần này, sự phấn khích của nàng đã bị "stop" lại.

- Không được đâu em - Bửu lắc đầu - Nói đại, lỡ mà có té một lần nữa hoặc là vô ý bị va chạm vào đâu đó thì gãy mũi như chơi. Độn cao lên sẽ dễ gãy lắm !

Anh chàng nói cứ y như rằng mình đã từng có một cái lỗ mũi nhân tạo vậy !

Còn Bích Huyền, nghe nói thế nàng cảm thấy nhột nhạt nơi sống mũi.

- Thôi, không sửa mũi nữa... nhưng em thích có núm đồng tiền giống như nghệ sĩ Ngọc Huyền ấy. Trông thật dễ thương !

- Thôi đi em ! Của cha mẹ cho thế nào thì cứ để nguyên thế ấy là đẹp nhất rồi - Bửu lại gạt đi.

Bích Huyền có vẻ không vui vì nói ra thứ gì cũng bị "kỳ đà cản mũi". Nàng

quyết định sẽ âm thầm "kiếm thêm" hai lúm đồng tiền cho khuôn mặt vốn đã xinh lại càng duyên dáng dễ thương hơn.

Buổi tối đầu tiên, họ thuê phòng ở khách sạn. Mỗi người một phòng hẳn hoi, nhưng đến giờ ngủ, Bích Huyền kêu sợ ma, không dám ở một mình. Thế là phải "nhập" lại làm một. Dường như đối với cả hai người, chuyện ấy là bình thường, bởi từ lâu Bữu đã có với Bích Huyền những điều mà trước đây chàng đã bị Phương Tâm từ chối. Xem ra cũng chẳng có gì thiêng liêng, huyền diệu đến nỗi người ta phải ví như vườn địa đàng !

Bữu bỗng nhớ lại cái lần đầu tiên mình ăn trái cấm ! Cứ tưởng là Bích Huyền sẽ phản đối, hoặc làm ra vẻ như thế. Nhưng thật bất ngờ là nàng cũng hưởng ứng không kém phần nồng nhiệt.

- Em không sợ sao ? - Bữu tò mò hỏi.

- Sợ gì ? Chúng mình yêu nhau mà. Nàng trả lời thật ngây thơ.

- Người ta bảo, đời con gái... chỉ có một lần, phải biết giữ gìn cho đến ngày xuất giá.

- Quan niệm đó xưa rồi. Nàng thân nhiên trả lời - Nếu như không yêu nhau mà bắt buộc phải làm chuyện đó thì mới là tội lỗi. Còn em yêu anh thì hà cớ chi phải tự ép mình như một nữ tu ?

- Anh hỏi chuyện này... Bữu ngập ngừng - Chỉ là giả sử thôi. Nếu như chúng mình không thành duyên nợ, em có hối hận không ?

- Em biết ở đời không có cái gì là bất biến. Nếu vì một lý do nào đó mà không lấy được anh thì chúng ta vẫn sẽ xem nhau như bè bạn. Còn chuyện cho và nhận trước đó thì lại thuộc về tình yêu. Mà tình yêu thì không có gì phải ân hận - Bích Huyền nói một hơi với vẻ mặt thật nghiêm túc.

- Sau anh, em còn có thể yêu ai khác nữa không ?

- Nếu anh không yêu em thì việc gì phải níu giữ quá khứ ? Nàng khẽ nhún vai.

- Em là một người hơi đặc biệt.

- Anh ngạc nhiên vì em chẳng hề quan tâm đến chuyện anh và Phương Tâm trước đây chứ gì ? Đó là cá tính của em và cũng bởi vì em nghĩ Phương Tâm là quá khứ thì có nghĩa lý gì đâu. Giọng Bích Huyền vẫn đều đều.

Bữu phải công nhận rằng nàng có lý. Hiện tại và tương lai mới là điều quan trọng. Đối với chàng, Phương Tâm đã lui vào quá khứ kể từ lúc nghe Thanh Thúy báo tin nàng sẽ lấy chồng. Từ lúc đó, chàng chuyển mối bận tâm vào cuộc tìm kiếm tương lai cho mình.

- Em cũng hiểu rõ là anh rất khó xử khi Phương Tâm trốn khỏi đám cưới chạy đến cầu cứu anh - Bích Huyền tiếp tục - Lúc ấy, anh chỉ thương hại con nhỏ chứ tình yêu thì đã chuyển hết cho em, có đúng không ? Và vì vậy mà em không hề ghen tuông với nó.

Nàng nói cứ y như thể đã soi thấu ruột gan người tình.

- Nếu bây giờ tình cờ gặp lại Phương Tâm, em sẽ xử sự thế nào ? - Bữu chăm chú nhìn nàng.

- Xử sự thế nào còn tùy thuộc vào thái độ của anh đối với nó - Giọng nàng bình thản.

Câu chuyện xảy ra đã lâu vậy mà đêm nay Bữu lại nghĩ nhiều đến nó. Chàng và Bích Huyền, mối quan hệ có khác chi vợ chồng ? Gia đình nàng biết rõ điều đó và không hề có ý cấm cản. Vậy thì, cứ thẳng đường mà đi tới.

Nhưng sao đêm nay bỗng dưng chàng lại nghĩ nhiều đến sự đón nhận trong tình yêu giữa mình với Bích Huyền. Họ chẳng hề có những bí mật gì để dành cho nhau. Thậm chí, bây giờ, ngay cả những nụ hôn hoặc những lần ân ái cũng chỉ đơn thuần là sự vận động cơ học của những bộ phận trên cơ thể, niềm đam mê, sự rung động đã biến mất từ bao giờ.

Những suy nghĩ đó đã đuổi giấc ngủ rời xa Bữu. Chàng nhìn sang bên cạnh, thấy Bích Huyền đang ngon giấc như một em bé vừa được bú nọ Bất giác,

chàng thấy thương hại mình, thương hại cả nàng.

Sáng ra, Bích Huyền bảo:

- Có lẽ em phải nằm lại ở chỗ đó để bác sĩ tiện theo dõi. Vì vậy mà phải trả bớt một phòng đỡ tốn tiền.

- Dĩ nhiên là phải như vậy rồi. Nào đi thôi.

Họ trả phòng của Bích Huyền xong đón xe đến viện giải phẫu thẩm mỹ.

Trên đường đi Bích Huyền lại đưa tay sờ lên những vết sẹo. Có lẽ chỉ ngày hôm nay nữa thôi thì chúng sẽ phải biến mất. Nàng đang chơi trò ảo thuật với nhan sắc của mình đây.

Đúng như lời Bích Huyền dự đoán. Nàng phải nằm lại viện giải phẫu thẩm mỹ để tiện cho việc chăm sóc và theo dõi kết quả của công việc. Và còn một lý do nữa mà người yêu của nàng không hề biết !

Chiều thứ bảy, vào thăm Bích Huyền xong Bữu trở về khách sạn. Đứng trên lầu cao nhìn xuống phố phường tấp nập, đông vui một hồi, lòng chàng bỗng thấy buồn bã quạnh hiu thật vô cớ. Không kiềm được, chàng thay quần áo, rời khách sạn.

Bữu chỉ có một người quen duy nhất giữa mấy triệu người của thành phố này. Chàng quyết định đi một chuyến cầu may.

Và chàng đã gặp vận may thật sự bởi vợ chồng ông phó giám đốc công ty, chiều nay cũng về thăm nhà. Trông thấy cậu nhân viên của mình, Hữu Thanh hơi giật mình.

- Cậu lên từ bao giờ ?

- Dạ được hai ngày rồi. Anh chị mới vừa về tới phải không ?

Kim Liên đáp thay chồng:

- Anh Thanh đã không định đi nhưng có điện thoại của chú Khoa báo tin gia đình một người quen ở Pháp sắp về tới. Thế là anh ấy tranh thủ lên sớm để kịp đi đón.

Đến lúc này, Minh Khoa với Bửu mới chào nhau. Hoàng Thúy bảo em:

- Kiếm giúp anh vài lon bia. Mấy anh em lai rai cho đỡ buồn.

Lúc đó Phương Tâm đi học chưa về. Nàng đang theo một khóa kế toán tại chức ở trường đại học kinh tế. Chuyện học hành xem ra khá cuốn hút Phương Tâm. Nàng luôn là một trong những học viên xuất sắc nhất của lớp. Trong khi chờ Khoa đi mua bia, Hoàng Thúy bấm vợ vào nhà bếp:

- Lỡ Phương Tâm về bắt tử thì sao ?

- Em nghĩ chẳng cần phải giấu nữa đâu anh. Bửu biết càng tốt - Kim Liên trấn an chồng.

- Tùy em thôi. Nếu thấy làm thế nào tốt hơn thì em cứ làm.

- Anh yên tâm. Cứ để chúng nó gặp nhau, Phương Tâm không hề gì đâu. Hơn tám giờ tối, Phương Tâm về tới, hôm nay có chuyện gì vui mà mặt mày nàng trông thật phấn khởi. Nàng chưa biết có Hoàng Thúy và Kim Liên về thăm nhà nên khi trông thấy họ vội reo lên:

- Vậy mà em cứ tưởng anh chị không thèm về.

Ngay lúc đó, thì nàng đã kịp nhận ra kẻ lạ mặt thứ ba đang ngồi trong phòng. Kẻ ấy còn kinh ngạc hơn cả nàng:

- Phương Tâm ! Em ở đây sao ? - Bửu luýnh quýnh hỏi.

Nàng từ tốn gật đầu:

- Như anh thấy đấy ! - Quay sang vợ chồng Kim Liên nàng bảo - Em phải giải bài tập với bé Oanh. Anh chị cứ tiếp khách.

Dứt lời, không nhìn Bửu, nàng đi thẳng vào phòng của chị em Hoàng Thúy. Hai cô bé đang miệt mài bên bàn học của mình. Thấy Phương Tâm, Hoàng Oanh mừng rỡ:

- Cháu đã giải xong bài tập rồi, cô xem lại giúp cháu với !

Năm nay HO học lớp tám, từ cuối năm lớp bảy đến giờ, cô bé luôn đứng đầu lớp. Thành tích đó, có một phần công sức của Phương Tâm đóng góp vào.

Nàng đã chính thức trở thành "gia sư" của hai cô bé.

Xem xong các bài giải của HO, nàng mỉm cười xoa đầu cô bé:

- Giỏi lắm ! Bây giờ cháu phải nghỉ ngơi và vui chơi một chút. Mai là chủ nhật mà !

- Cháu sẽ tập cắt áo đầm. Lúc này chị hai cho cháu xem nhiều mẫu lắm.

- Ừ, cháu cứ làm đi !

Này giờ, Hoàng Thúy vẫn im lặng. Chờ cho em gái "thả" cô Phương Tâm ra, cô bé mới lên tiếng:

- Cô ơi ! Cô xem giùm cháu cái này.

Cô bé hồi hộp đặt trước mặt Phương Tâm hai chiếc áo do tự tay mình may lấy, vẽ mặt căng thẳng chờ đợi.

Phương Tâm mở ra xem từng cái, không giấu được vẻ thích thú:

- Có lẽ cô phải học tập ở Thúy "khoản" này. Áo đẹp quá... nhưng hình như...

Không chờ Phương Tâm dứt lời, Hoàng Thúy đã mau mắn:

- Cháu may cho ba và dì... nhưng cháu sợ ba chê.

- Cô bảo đảm với Thúy rằng ba và dì sẽ rất cảm động.

Ánh mắt Hoàng Thúy rạng rỡ. Cô bé cầm lấy hai chiếc áo áp vào ngực. Món quà này thật nhiều ý nghĩa. Nó thay mặt Hoàng Thúy để nói với ba và dì rằng mối quan hệ giữa họ đã được con cái chấp nhận. Một sự chấp nhận hoàn toàn tự giác.

- Ô kìa ! Cô làm sao vậy ? Hoàng Thúy giật mạnh tay Phương Tâm.

Nàng giật mình:

- À, không...

- Rõ ràng là có mà ! - Cô bé cãi - Đang vui vẽ tự dưng Thúy thấy sắc mặt cô tối sầm. Hay là... chú Út chọc cho cô giận ?

Phương Tâm cố nở một nụ cười:

- Không có đâu. Thôi, cô ra ngoài một tí.

Nói rồi, nàng đứng dậy đi ngay. Con bé quả là tinh ý. Thật lòng mà nói, đầu óc Phương Tâm đang rối bời. Nàng không hiểu Bửu tìm đến đây để làm gì. lát sau, lúc nàng đang ở trong phòng thì có tiếng gõ cửa và tiếp theo là tiếng chị Kim Liên:

- Cậu Bửu muốn gặp em một lát.

Phương Tâm mở cửa cho chị.

- Chị nói với anh ấy là em không muốn gặp... Không có chuyện gì để nói với nhau cả.

- Được rồi ! Chị sẽ nói lại với cậu ấy. Kim Liên nói và quay ra.

Nhưng khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, lại có tiếng gõ cửa phòng. Phương Tâm phân vân tự hỏi : Anh ta cần gặp mình để làm gì ? Con người ấy suýt chút nữa đã chìm cuộc đời nàng xuống dòng sông lạnh lẽo hôm nào. Chẳng lẽ bấy nhiêu đó chưa đủ hay sao ?

- Phương Tâm ! Mở cửa ra đi.

Lần này thì cái tiếng kêu bên ngoài đã khiến nàng giật bắn người. Không phải Bửu mà là Khoa ! Tiệc tàn rồi hay sao ?

Nàng mở cửa và hốt hoảng bước lùi lại. Trước mặt nàng là một gã say rượu với cặp mắt đỏ ngầu, hần học:

- Tôi không say đâu ! - Như đoán được ý nghĩ của nàng, Khoa nói ngay - Tôi đến chỉ để hỏi Tâm một câu.

Cánh cửa sau lưng Khoa đã khép lại. Chàng đứng tựa người vào đó, nhìn Phương Tâm như muốn nuốt chửng nàng.

- Anh không đợi lúc khác được hay sao ? - Phương Tâm đã lấy lại bình tĩnh.

- Không được... Khoa lắc đầu.

- Tôi nghe đây !

Nếu không có rượu, chắc hẳn Khoa đã nhận ra ngay vẻ tự nhiên giả tạo trên gương mặt và giọng nói của Phương Tâm. Nhưng giờ đây, chàng chẳng

nhận thấy gì.

- Hấn là gì của cô ? - Khoa hỏi bằng giọng của một quan tòa khó tính.

- Ai ? - Phương Tâm hỏi lại như một cái máy.

Bởi nàng không hề nghĩ rằng Khoa lại quan tâm đến chuyện này !

- Cái gã đang ngồi ở phòng khách.

- Anh ta chưa về sao ?

- Hấn đang chờ cô.

- Vậy thì để tôi ra nói chuyện với anh ấy ! - Phương Tâm nói liều.

Bây giờ nàng thấy sợ kẻ đang đứng trước mặt mình hơn là sợ cuộc chạm trán với Bửu. Trong hai điều rủi ro, nàng sẽ chọn điều ít nguy hiểm hơn.

Nhưng Khoa không hề có ý định để cho cuộc gặp gỡ xảy ra bởi vì chàng vẫn đứng ngáng đường và chẳng tỏ vẻ gì là sẽ tránh sang một bên.

- Tôi sẽ đứng đây cho đến khi nào hấn ra về - Khoa hàm hồ.

- Anh say rồi, vô ngữ đi - Phương Tâm nhăn mặt nhìn chàng.

Khoa gật đầu:

- Nếu tôi say thì ngày mai tôi sẽ xin lỗi cô.

Chưa bao giờ Phương Tâm thấy chàng trong trạng thái bị kích động như thế này. Nàng hoang mang không biết phải xử sự ra sao, đành yên lặng chờ cho "địch thủ" tự rút lui.

Cuối cùng thì chuyện đó cũng xảy ra, khi nồng độ ê-ty-lic trong máu người say đã giảm xuống một cách đáng kể ! Nhưng, than ôi ! Lúc đó thì đã mười hai giờ khuya rồi.

Thế đấy, khi một người say rượu bảo rằng anh ta chỉ muốn nói một câu thôi, thì xin hãy hiểu điều anh ta sắp nói là cả một câu... chuyện đông dài !

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 16

Do có sự trục trặc về giờ giấc nên mãi đến chiều thứ hai, họ mới về tới phi trường Tân Sơn Nhất. Vợ chồng Hữu Thanh không đợi được nên đã bảo Minh Khoa thay mình đi đón người quen của gia đình.

- Em sẽ đi chứ, Phương Tâm ? - Tối chủ nhật, Đức Phương đến bảo.

Phương Tâm ngập ngừng:

- Đã có Hải Yến đi với anh... em nghĩ mình nên ở nhà thì tốt hơn.

- Em là em, còn Hải Yến có phần của cô ấy.

Nhưng Phương Tâm chưa kịp trả lời thì Minh Khoa ngồi gần đó đã lên tiếng:

- Tôi sẽ ở nhà. Cô cứ đi đi.

- Chuyện đi hay ở không liên quan gì tới anh... Phương Tâm cố lấy giọng ôn tồn dù nàng vẫn chưa quên "mối thù truyền kiếp" với anh chàng.

- Nay, hai người "ky" nhau hay sao vậy ? - Phương hỏi với giọng bông đùa.

Minh Khoa không trả lời, còn Phương Tâm thì tranh thủ ném về phía đối phương một tia nhìn đầy ác cảm.

- Em thì không... - Nàng lắc đầu - Nhưng sống chung với một kẻ ưa gây gổ... thì quả là cực hình.

Biết Phương Tâm khiêu khích, nhưng Minh Khoa vẫn thản nhiên hút thuốc.

Chẳng nói chẳng rằng. Chàng im lặng cho đến khi Diệu Phương đứng dậy cáo từ mới chịu mở miệng:

- Chiều mai, mấy giờ ra sân bay ?

- Ba giờ máy bay xuống, nhưng còn làm thủ tục giấy tờ nữa nên chắc phải đợi lâu. Tôi đã dặn mọi người khi nào sắp ra thì gọi điện báo tin. Phương Tâm ở công ty rồi đi luôn. Tiện đường, chúng tôi sẽ ghé lại đón anh -

Phương nói một cách tỉ mỉ.

- Nhớ gọi điện thoại báo trước - Khoa dặn.

- Tôi nhớ rồi ! Anh nói lại với cô Tư tôi về.

Phương Tâm đi theo tiễn anh. Tuy không nhìn lại nhưng nàng biết chắc là "đối phương" đang chăm chú quan sát mình. Lúc quay trở vào, nàng bắt gặp ánh mắt Minh Khoa đang nhìn mình chằm chằm:

- Nói chuyện với tôi một lát được không ? - Giọng chàng thật hiền lành.

Phương Tâm gật đầu:

- Nói chuyện thì được, nhưng gây gổ thì không !

Nàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Khoa, yên lặng đợi chờ.

- Chúng ta làm lành với nhau nhen ?

- Trong thời gian bao lâu ? - Giọng nàng châm chọc.

- Tâm đừng đùa... thật lòng tôi không hề muốn gây gổ với cô.

- Có nên tin lời anh không, Minh Khoa ? Đôi lúc tôi tự hỏi rằng mình đã làm gì để anh phải căm ghét như vậy ! - Phương Tâm cay đắng - Thái độ của anh khiến cho tôi có cảm giác như mình là một cùi hủi gớm ghiếc mà anh ghê tởm, kính sợ và muốn tránh xa.

- Tâm đừng nghĩ sai về tôi như thế !

- Tôi không chỉ nghĩ mà còn trông thấy tận mắt và còn phải chịu đựng những cơn mưa nắng thất thường của anh. Như chuyện mới vừa xảy ra tôi qua đó.

Nghe Phương Tâm nhắc đến chuyện cũ, Minh Khoa càng bối rối:

- Tôi biết mình có lỗi... và đã xin lỗi... Tâm không tha thứ được hay sao ?
- Tôi chẳng có quyền gì mà tha thứ hay không, chỉ cầu xin anh để yên cho tôi sống.

Khi nói những điều này, nàng chỉ chực bật khóc. Đàn ông là gì mà họ lại tự cho phép mình có nhiều quyền hạn và tha hồ áp đặt sự thống trị lên trên đầu phụ nữ như vậy ? Đâu chỉ đơn thuần là một lời xin lỗi mà hòng được tha thứ ? Điều quan trọng là thực tâm anh ta nghĩ gì ?

Chẳng biết Khoa nghĩ gì mà bỗng đứng dậy.

- Xin lỗi, vì đã làm phiền.

Nói rồi, chàng bỏ vào phòng riêng.

Phương Tâm nhìn đồng hồ. Đã gần mười một giờ đêm. Có lẽ mọi người đã ngủ. Cẩn thận coi lại cửa nẻo và tắt đèn, song nàng không về phòng mình mà lại ngồi nguyên trên salon. Chính chỗ này đây, tối qua, Bữu đã ngồi...

Buổi sáng, lúc cùng nhau làm bếp, chị Liên đã kể với nàng:

- Bữu đưa người yêu đi thẩm mỹ viện để sửa sắc đẹp.

Phương Tâm không hình dung nổi Bích Nhung cần sửa sang cái gì trên khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của mình ? Nàng không tin những vết sẹo kia lại trầm trọng đến độ phải cần tới bàn tay của chuyên viên thẩm mỹ để xóa nó đi.

- Nghĩ cũng lạ ! - Nàng buột miệng.
- Em vừa nói gì ? - Kim Liên hỏi lại.

Phương Tâm mỉm cười:

- Em chẳng hiểu được tại sao ở đời, có người lại quá chú trọng đến vẻ đẹp bên ngoài của mình như vậy ?
- Đó là một trong những yếu tố bảo đảm hạnh phúc lứa đôi mà em ! - Kim Liên nói như phân trần.
- Đối với em, đẹp cỡ nào đi nữa mà tâm hồn nghèo nàn, căn cốt... thì sắc đẹp

ấy cũng chẳng có giá trị gì.

- Em chưa hiểu rõ con người Bích Huyền, không nên đánh giá vội vàng như vậy.

- Có lẽ em có phần chủ quan nhưng thú thật em không bao giờ coi trọng vẻ đẹp bên ngoài đến độ hư hỏng một tí là phải đi mỹ viện để tu sửa, chỉnh trang ! - Giọng Phương Tâm có cái gì đó bực bội, khó chịu.

Nghe vậy, Kim Liên cười xòa:

- Em như một bà cụ non.

Phương Tâm gật đầu:

- Vì vậy nên Bữu mới bỏ em để chạy theo người khác. Thế mà bây giờ còn muốn gặp em để làm gì ?

Kim Liên thôi cười, nói một cách nghiêm chỉnh:

- Bởi vì từ lúc xảy ra chuyện, em với cậu ấy không có cuộc gặp gỡ nào để nói rõ với nhau mọi chuyện.

Phương Tâm thở dài:

- Em không chịu nổi một cuộc đời đầy tàn nhẫn như vậy. Ngày trước, chính anh ấy dẫn dắt em vào chuyện yêu đương... và rồi cũng chính anh ấy đã bỏ rơi em.

- Nhưng em cũng nên thông cảm cho Bữu vì cậu ấy nghĩ rằng em sẽ thuộc về người khác.

- Thế sao không nói thật với em ? Điều làm cho em đau đớn chính là sự lừa dối. Em dễ tin, dễ yêu và có lúc không còn đủ sáng suốt để tính toán hơn thiệt... vậy mà anh ấy nỡ lấy cắp cả trái tim của em tất cả những thứ đó... Giọng Phương Tâm đã sưng nước.

- Thôi, không nhắc đến chuyện ấy nữa. Kim Liên e ngại nhìn quanh.

Cũng chính lúc ấy Minh Khoa bước xuống bếp. Thấy có cả chị dâu ở đó nên chàng có vẻ ngần ngừ. Nhưng rồi cũng lên tiếng:

- Tôi muốn nói chuyện với Tâm một lát.

Kim Liên đứng dậy:

- Để chị ra xem người ta mang bánh hỏi tới chưa.

Phương Tâm biết rằng đó là lý do để chị rời khỏi nhà bếp, nhường chỗ lại cho hai người bạn trẻ. Nàng nhìn Khoa chờ đợi.

Trên gương mặt hãy còn bơ phờ vì mất ngủ và vì dư âm của cuộc nhậu hôm tối của Khoa toát lên một vẻ thành khẩn rất thật:

- Tôi xin lỗi Tâm vì chuyện tối qua.

Nàng lắc đầu:

- Tôi không chấp những kẻ say rượu.

- Tâm đừng nói thế. Tôi không quên buổi tối tôi đã nói gì. Mong rằng sau này chúng ta sẽ thông cảm với nhau hơn.

Dứt lời, không chờ Phương Tâm kịp phản ứng, Khoa đã quay lưng bỏ đi.

Nàng nhìn theo nhủ thầm : Con người này quả là... chẳng giống ai !

Bao giờ anh chàng cũng là người chấm dứt mọi chuyện cãi cọ bằng một cái dấu chấm câu kỳ quặc của mình : Bỏ đi. Và mới vừa đây thôi, cũng vậy !

Đồng hồ ngân nga một bản nhạc báo giờ, Phương Tâm đưa mắt nhìn lên - Trên nền dạ quang lấp lánh hiện rõ ba cây kim chập nhau ở con số mười hai. Nàng đứng dậy, rời khỏi dòng nghĩ suy quanh quẩn của mình.

Đêm đó Phương Tâm ngủ thật muộn. Mặc dù vậy nhưng nàng vẫn thức sớm để dọn dẹp nhà cửa và chuẩn bị bữa điểm tâm cho cả nhà. Đã thành quen, buổi sáng mọi người chỉ+? điểm tâm với món cháo trắng. Từ ngày Phương Tâm về ở chung, nàng đã giành lấy công việc này với bà mẹ của Khoa. Lúc đầu bà còn ngại, nhưng bây giờ đã vui vẻ giao hẳn cho nàng.

- Chiều nay, bác có đi đón ba má anh Phương không ? - Lúc ăn sáng, nàng hỏi bà.

- Nó rủ quá, nhưng vô trong đó đông đúc, bác mệt lắm - Bà cười - Họ về

luôn bên này rồi, thiếu gì dịp gặp nhau.

Khoa nhìn mẹ:

- Bây giờ gặp lại cậu mợ, mẹ có nhận ra không ?

Bà Tư Ánh nhè nhẹ gật đầu:

- Chắc cũng không thay đổi gì nhiều đâu con, lúc ra đi, cậu mợ cũng đã lớn tuổi rồi.

- Chú Út bên đó chắc cũng bằng chú Út bên mình phải không nội ? - HO lên tiếng.

- Thằng Phúc nhỏ hơn thằng Khoa tới bốn, năm tuổi lận ! Bây giờ chắc nó cũng lớn lắm rồi.

Câu chuyện rôm rã cho đến lúc mọi người ăn xong. Hai cô nhỏ học buổi chiều nên lãnh phần dọn dẹp. Phương Tâm sửa soạn đi làm.

Lúc nàng ra khỏi nhà, thấy Khoa vẫn còn dừng xe ở cổng.

- Anh chưa đi sao ?

- Hôm nay tôi có việc phải qua văn phòng kiến trúc sư trưởng thành phố.

Tâm lên, tôi chờ đi luôn.

Mọi ngày Tâm đi làm bằng xe buýt. Hoàng Thúy muốn nhường chiếc xe của nó lại cho nàng nhưng Tâm không chịu vì hai đứa nhỏ học ở hai trường cách nhau khá xa, nếu để chúng nó đưa đón thì rất bất tiện.

Ngồi lên xe cho Khoa chở, Phương Tâm bỗng thấy tức cười. Chưa bao giờ anh chàng khó tính này tỏ ra biết điều như vậy. Có hôm thấy nàng đi bộ giữa trưa nắng chang chang, Khoa vẫn tỉnh bơ cho xe phóng vụt qua mặt.

Những chuyện đó xảy ra thường xuyên cho nên bây giờ thái độ "ga- lăng đột xuất" của chàng khiến Tâm lấy làm lạ. "Hắn" định giờ trò gì nữa đây ?

Nhưng nàng không có đủ thời giờ để suy đoán vì đoạn đường đã đến đích.

Bước xuống xe, nàng không nhịn được cười.

- Cảm ơn lòng tốt đáng ngờ vực của anh.

- Sự nghi ngờ sẽ biến con người ta thành một kẻ cô độc đấy, cô bé ạ !

- Hử ? - Phương Tâm kinh ngạc.

Nhưng nàng chưa kịp mở tròn mắt thì "hắn" đã lao vụt đi, không quên gởi lại một nụ cười ngạo mạn. Ngay lúc đó, một chiếc xe du lịch đỗ ngay chỗ Phương Tâm đứng. Nàng nhận ra hai anh em Hải Yến trên xe.

Vừa bước xuống xe, cô thư ký đã nhướn đôi mày nhỏ rút như cọng chỉ về hướng Khoa vừa đi, kèm theo một câu hỏi tò mò:

- Ai vậy ?

- Anh trai của mình ! - Phương Tâm đáp bừa.

- Thật à ? Vậy mà tôi cứ tưởng bồ bịch gì đấy chứ.

Đình Phong, ông anh trai của HY, là một trong những chủ nhân của công ty Trường Toàn nhìn Phương Tâm chăm chú:

- Cô ở bộ phận nào vậy ?

Câu hỏi có nguyên nhân của nó, bởi Phong vừa đi học một khóa tiếp thị ngắn hạn ở nước ngoài về. Anh chỉ mới loáng thoáng trông thấy Phương Tâm một vài lần.

- Tôi ở phòng kế hoạch - Nàng nhã nhặn trả lời.

Họ đi với nhau một quãng khá dài từ cổng công ty vào đến nơi làm việc, nhưng không ai tiếp tục câu chuyện. Mãi đến lúc Phương Tâm ngừng lại trước cửa phòng làm việc của mình, HY mới lên tiếng:

- Cô có biết chiều nay gia đình anh Phương về tới không ?

- Cả công ty đều biết chuyện ấy kìa mà - Phương Tâm thản nhiên.

- Ý tôi muốn nói là... cô có đi đón họ không ? - HY lúng túng.

- Chuyện đó còn phải chờ xem tôi có rảnh rỗi hay không ?

Câu trả lời trịch thượng của nàng khiến HY bực mình, nhưng Phương Tâm đã "xin lỗi" rồi quay lưng bỏ vào phòng. Bản thân nàng cũng cảm thấy khó chịu mỗi lần phải đối diện với cô gái đồng đánh này. Hình như họ "ky ro"

nhau thì phải !

Bất giác Phương Tâm bỗng nhớ tới Thanh Thúy và những cô bạn thân ở lớp toán, lý của mình ngày nào. Một chút ảm áp làm rạng rỡ khuôn mặt nàng. Thật đáng mừng là trong số những cô gái ấy, chẳng có ai mắc phải "hội chứng con nhà giàu" như các cô tiểu thư đài các mà nàng đã từng biết đến nay

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 17

Họ có sáu người cả thầy : Ông bà Phạm Văn Phú, Nguyễn Ngọc Dung cùng con dâu trưởng, hai cháu nội và cậu con trai út vừa làm một cuộc hành hương trở về nơi chôn nhau cắt rốn của mình.

- Để em đi gọi điện thoại cho anh Hai.

Làm xong thủ tục Hải Quan, Minh Phúc, cậu con trai út, nói với cha mẹ.

Ông Phú đưa mắt nhìn quanh:

- Hay là... để ra ngoài rồi hãy gọi ? Ba không thấy telephone đâu cả.

- Con sẽ xin gọi nhờ ở chỗ mấy ông cán bộ. Ba mẹ và chị Hai chờ một chút.

Nói xong, Phúc đi ngay. Không đầy một phút sau đã quay trở lại.

- Nhân viên trực văn phòng bảo rằng anh Hai đã ra phi trường từ lúc bốn giờ. Ta đi thôi.

Họ lục tục đưa nhau rời khỏi phòng kính. Thanh Mai dìu mẹ chồng trên

chiếc xe lăn. Anh bảo vệ thấy vậy, vội mở cổng phụ cho bà đi ra được dễ dàng.

Diệu Phương đã trông thấy những người thân của mình ngay từ lúc họ còn trong phòng kính. Anh sung sướng gọi to:

- Mẹ ! Con ở đây này !

Bà Dung cũng đã trông thấy con trai. Mắt bà rung rung nhưng môi bà lại nở một nụ cười.

- Con có khỏe không ?

Chính lúc đó, cánh cổng phụ được mở ra. Phương ngồi sụp xuống nắm lấy tay mẹ.

- Mẹ đi đường có mệt lắm không ? Rồi anh ngược lên nhìn cha - Ba khỏe không ba ?

Ông Phú vỗ nhẹ vai con:

- Tốt lắm con à !

Đến lúc này, Diệu Phương mới đưa mắt tìm vợ con. Nãy giờ Thanh Mai và hai con vẫn kiên nhẫn chờ đợi đến lượt mình. Họ luôn tôn trọng những qui tắc trên dưới, trước sau trong gia đình nên không hề buồn lòng vì sự chậm rãi của anh.

Phương dang tay ôm hai đứa con vào lòng và hôn chúng. Hai đứa trẻ cùng cuống quýt hôn lại cha:

- Nhớ ba muốn chết luôn - Cát Phượng, đứa con gái lớn mếu máo nói.

- Ba đi đâu mà lâu quá vậy ? Đức Minh, thằng nhỏ ghì chặt lấy ba.

Phương không trả lời các con mà quay sang nhìn vợ. Đã hơn hai năm rồi, họ không được gặp nhau.

- Anh nhớ em và các con lắm. Ba má có khỏe không em ?

TM chỉ gật đầu chứ không nói được thành lời. Nước mắt đã chảy tràn trên mặt nàng. Trước đây họ chưa bao giờ phải xa nhau quá một ngày. Vậy mà

lần này đã phải vắng nhau suốt gần ấy năm trời. Thử thách ấy đè nặng đôi vai nàng đến nỗi có lúc tưởng chừng không thể nào tiếp tục được nữa.

- Anh cảm ơn em ! - Phương nhìn sâu vào mắt vợ.

Lời cảm ơn ấy, mọi người đều hiểu rõ bao hàm những gì. Đến lúc này, Minh Phúc mới lên tiếng:

- Công việc làm ăn có khả quan không anh Hai ?

Đó là câu chào của "cánh" đàn ông với nhau. Phương vỗ mạnh vai em tươi cười:

- Rồi em sẽ thấy...

Anh quay sang cha mẹ:

- Có mấy người bạn của con cùng đi.

Đến lúc này, những người đứng sau lưng Phương mới được anh giới thiệu với gia đình. Nãy giờ mọi người cũng đã gật đầu chào nhau, nhưng tính danh thì chưa được nói đến.

- Ba mẹ và chú Út có nhận ra ai đây không ? - Phương kéo tay Khoa, túm túm cười.

Đôi mày ông Phú khẽ cau lại... rồi ông bật kêu lên:

- Cháu là con chị Tư Ánh phải không ?

- Dạ, cháu là thằng Khoa đây ! Cậu mợ trông không khác gì mấy so với lúc ra đi - Khoa bước đến gần để chào bà Dung.

Trong lúc đó, Diệu Phương tiếp tục giới thiệu Hải Yến và Phương Tâm, đoạn quay sang hỏi vợ:

- Em có mang đầy đủ các quyển album hình của gia đình về không ?

TM gật đầu : Nàng không hiểu vì sao chồng mình lại cứ dặn đi dặn lại về các quyển album ấy...

Anh tài xế đã đánh xe đến chỗ họ. Phương Tâm giúp TM đỡ bà Dung lên xe.

Nàng thích thú nhớ lại những lời Diệu Phương đã kể về người phụ nữ này.

Trông chị đẹp và hiền dịu quá.

Lên xe, vô tình Phương Tâm lại ngồi cạnh bà Dung. Đột nhiên nàng thấy bà nắm tay mình thân mật hỏi:

- Cháu quê quán ở đâu ?

Phương Tâm hơi ngớ người ra một chút:

- Dạ, cháu ở... Bến Tre !

Nàng đã trả lời theo tờ khai sinh của mình. Bà Dung từ từ thả tay nàng ra, giọng xa xăm:

- Dưới ấy, nhiều dừa lắm !

Phương Tâm cười:

- Mấy huyện phía dưới mới có nhiều dừa, chứ chỗ cháu ở gần Chợ Lách, trái cây nhiều hơn.

- Cháu làm công việc gì ở chỗ anh Phương ? - Bà Dung lại hỏi.

- Cháu làm kế toán.

- Lương có đủ sống không ?

Nghe bà hỏi đến đây, Phương Tâm lại cười:

- Dạ cũng... đỡ đỡ...

Ngồi ngay phía trên mình là Minh Khoa và HỖ Hấn anh chàng đã nghe hết câu chuyện và đang cười thầm trong bụng. Mỗi lần lãnh lương về, Phương Tâm đưa hết cho mẹ chàng, chỉ giữ lại đủ tiền đi xe buýt. Vậy mà số tiền đó, nàng xài còn... "dư dả" bởi thỉnh thoảng lại có người đưa giùm về hoặc nếu buổi chiều nào mát mẻ nàng lại cuộc bộ. Tiền học thì công ty ứng trước với điều kiện nếu học xuất sắc thì sau này sẽ không bị trừ vào lương. Phương Tâm biết mình nghèo lắm, nhưng nàng không hề lo lắng hay sợ hãi, bởi vì nếu cuộc đời được sáu mươi năm thì nàng còn đến gần bốn mươi năm để mà gây dựng.... Biết đâu được, mai một nàng sẽ trở thành giàu có thì sao ?

Mãi suy nghĩ lan man, nên Phương Tâm không biết về tới nhà. Cho đến khi

chiếc xe thắng gấp khiến nàng va trán vào lưng ghế trên thì nàng mới giật mình.

Từ chỗ ngồi cạnh anh tài xế, Diệu Phương quay xuống nhìn "ông anh họ" và cô kế toán bằng một cái nhìn đầy ngụ ý ! Lát nữa đây "công trình hợp tác" của hai người sẽ chính thức được đánh giá ! Bỗng dung Phương Tâm thấy hồi hộp chi lạ !

Ngồi cạnh nàng, bà Dung đang khóc. Vô tình Phương Tâm ôm lấy cánh tay bà, lắc nhẹ nhẹ như một lời an ủi.

Xe đã ngừng lại ngay trước thềm nhà. Đứng dưới đất, dì Út đã sụt sịt giọt ngắn giọt dài:

- Ông bà đi lâu quá !

- Nghe cháu Phương bảo tìm được dì, tôi mừng lắm - Bà Dung cảm động nắm lấy tay người giúp việc cũ của mình.

Cánh đàn ông giỏi che đậy cảm xúc hơn nên không có ai rớt nước mắt. Hai đứa nhỏ cũng vậy. Đối với chúng, chuyến đi này giống như một cuộc viễn du đặc biệt. Ra đi mà cũng là trở về !

Dì Út đã nhờ thêm mấy người tới phụ việc bếp núc. Trong khi dì lảng xãng bày dọn thì tất cả các thành viên trong nhà được dẫn đi "tham quan" một vòng và được "bàn giao" chỗ ở mới của mình.

Khi đứng trước căn phòng mà có lần Phương Tâm đã nghe anh Phương bảo "Phòng của trẻ con", bà Dung định ghé vào nhưng đã bị cậu trai Út ngăn lại:

- Mẹ ! Con sẽ ở phòng này.

Nói rồi, MP định đẩy chiếc xe lăn đi tiếp, nhưng mẹ chàng đã kéo tay con:

- Mẹ không sao đâu ! Con cứ để mẹ vào.

Chiều ý bà, mọi người cũng vào theo. Phương Tâm lờ mờ đoán ra rằng căn phòng này gắn liền với một sự việc gì đó rất đặc biệt. Nàng nhớ hôm trước đã hỏi Phương:

- Các con của anh bao lớn ?
- Cát Phượng lên tám, còn Đức Minh lên sáu.
- Vậy thì để cho chúng nó ở phòng này, được không anh ?

Nàng chỉ nghĩ đơn giản rằng nếu hai đứa bé ở đây thì sẽ không phải sửa sang gì nhiều, bởi căn phòng vốn đã được thiết kế cho trẻ con. Cái gì cũng nhỏ và thấp.

Nhưng Diệu Phương đã gạt đi:

- Em đừng tưởng chúng nó còn nhỏ như những đứa trẻ lên tám ở bên này. Hôm nào anh cho em xem ảnh của Cát Phượng. Con bé đã cao từng này... - Anh đưa tay ra dấu.

- Vậy thì... ai sẽ ở phòng này ?
- Có thể sẽ không có ai ở đây cả. Phương nói nhanh - Nhưng vẫn phải bày trí.

Nói xong, anh bỏ đi ngay. Mặc dù rất ngạc nhiên nhưng Phương Tâm không dám hỏi. Nàng cứ đinh ninh một trong hai đứa con của anh sẽ ở căn phòng này. Có thể là Đức Minh vì thằng bé còn nhỏ...

Thế nhưng bây giờ, điều dự đoán của Phương Tâm đã bị đảo ngược, không phải Đức Minh mà là Minh Phúc sẽ ở căn phòng "của trẻ con" này, dù anh chàng đã hai mươi bảy tuổi đầu ! Rõ ràng có điều gì đó khuất lấp mà nàng không tiện hỏi han...

Ngay lúc đó, có tiếng Diệu Phương hỏi mẹ:

- Con sửa sang như vậy, ba mẹ có vừa ý không ?

Ông Phú đáp thay vợ:

- Hôm trước nói chuyện qua điện thoại, con đã mô tả rất kỹ lưỡng, nhưng ba không hình dung mọi thứ lại tuyệt vời như thế này.
- Chắc là tốn nhiều tiền lắm phải không con ? Bà Dung lên tiếng - Mẹ không ngờ tất cả lại giống hệt như ngày xưa... lúc còn em con.

MP cắt ngang lời mẹ:

- Tay thợ nào trang trí căn nhà, hẳn là phải có một trình độ thẩm mỹ rất cao, phải không anh Hai ? Chính em còn phải ngạc nhiên nữa là... Đúng là kiểu bài trí mang đậm nét Á Đông mà ba mẹ rất thích.

Minh Khoa tủm tỉm cười, trong khi Phương Tâm thoáng đỏ mặt. Chính lúc ấy, Diệu Phương kéo tay hai người đến trước mặt cha mẹ và em trai:

- Đây là "công trình hợp tác" của họ đấy, ba mẹ ạ ! Minh Khoa lo "vòng ngoài" còn bên trong là do một tay Phương Tâm định liệu.

Trước vẻ ngạc nhiên của mọi người, Phương Tâm bẽn lẽn cúi đầu. Nàng "ngán" cái kiểu nói "gộp chung" của Diệu Phương quá đi mất.

- Thật à con ? - Ông Phú không giấu được vẻ thán phục - Con học ở trường mỹ thuật ra phải không ?

- Dạ không ! - Phương Tâm bối rối - Con học toán.

- À, thế cũng tốt - Ông gật gù.

Nãy giờ Hải Yến lo xếp đồ đạc với Thanh Mai trong phòng, vừa xong, vội bước ra:

- Cháu không hiểu tại sao bây giờ người ta trang trí nội thất toàn bằng đồ "môđden" vậy mà anh Phương lại biến ngôi nhà này thành viện bảo tàng - Giọng nàng có vẻ bất bình.

Ông Phú cười dàn hòa:

- Mỗi người có mỗi sở thích riêng cháu à ! Cũng giống như cháu thích bò bít- tết còn Phương Tâm thì thích mắm kho vậy mà !

Câu ví dụ của ông không làm HY hài lòng. Nàng đưa mắt nhìn Phương Tâm đang đứng giữa người chủ của ngôi nhà và bên kia là Minh Khoa với vẻ ganh tỵ không giấu giếm:

- Cháu chịu, không hiểu nổi !

Phương Tâm yên lặng. Nàng còn bận suy nghĩ về những điều bí mật trong

ngôi biệt thự này nên chẳng nghe thấy gì. Mãi đến khi có tiếng dì Út mời mọi người vào bàn ăn, nàng mới sực tỉnh.

Bữa cơm thân mật chỉ có những người trong gia đình. TM tắt bật chạy tới chạy lui lo cho mọi người. Thấy vậy, Phương Tâm giành phần chăm sóc bà Dung thay nàng. Bữa ăn trôi qua trong không khí thật đầm ấm, chan hòa khiến Phương Tâm bỗng có cảm giác rằng mình đang được sống giữa những người thân yêu, ruột thịt. Tự dưng nàng thấy nao nao trong lòng.

Đến cuối bữa ăn, Phương Tâm mới phát hiện ra một điều rất lạ : ở cạnh MP có một chiếc ghế trống và trên bàn có một chén cơm, một cái muỗng rất nhỏ, thứ muỗng chỉ dành cho trẻ con ! Dường như điều đó đã trở thành thông lệ nên không ai bận tâm gì đến cái chỗ trống vô hình đó !

Chỉ có mỗi một mình Phương Tâm chú ý nhưng nàng đành phải cất giấu những điều tò mò vào trong suy nghĩ, bởi một điều rất giản đơn : Nàng là người lạ ! Mà một người lạ thì không có quyền suồng sã trong buổi sơ giao như thế này !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 18

Anh tài xế lái xe đưa họ về. Minh Khoa vẫn ngồi ở băng ghế trên với HY. Phía sau, Phương Tâm chỉ có một mình. Nàng nghe HY nói:

- Mai mốt em tới chơi nhà anh, được không ?

- Tôi thì làm suốt ngày không có ở nhà - Có tiếng Minh Khoa trả lời.
- Anh làm ở cơ quan nào ?
- Ở công ty xây dựng và sửa chữa nhà cửa quận.
- Anh là kỹ sư xây dựng à ?
- Cũng gần gần như vậy !
- Em mới biết Phương Tâm là em gái của anh hồi sáng này - HY vốn liếng thoáng.

Phương Tâm cười thầm trong bụng và vênh tai chờ nghe câu trả lời của Minh Khoa. Và anh chàng thủng thỉnh lên tiếng:

- Cô ấy là chị hai của tôi chứ em út cái nỗi gì !

Suýt chút nữa Phương Tâm đã cười thành tiếng nhưng nàng cố kềm lại:

- Anh vui tính quá ! Phải chi em biết anh sớm hơn một chút - HY nói nửa thật nửa đùa.

- Tôi nghĩ sớm hay muộn hơn một chút thì cũng vẫn vậy thôi. À, tới nhà của anh em tôi rồi, cô về sau nhen.

Chiếc xe đã dừng hẳn lại. Khoa mở cửa xe nhảy xuống và đưa tay đỡ

Phương Tâm xuống theo. Cử chỉ của chàng tự nhiên đến nỗi, Phương Tâm bỗng nghĩ : Dường như họ là anh em thật sự vậy.

- Khi nào rảnh tới nhà em chơi - HY dặn với lại.

- Tôi chỉ rảnh vào lúc nửa đêm, mà lúc ấy thì liệu cô có chịu tiếp tôi hay không ? - Khoa trả lời tỉnh bơ.

Anh tài xế cười khục khục rồi nhân ga cho chiếc xe lao đi. Phương Tâm kinh ngạc nhìn Khoa:

- Thì ra cái miệng anh cũng giỏi thật !

Khoa không trả lời vì còn mãi lục lọi túi áo, túi quần tìm chìa khóa cổng. Tới lúc tìm được chàng mới hỏi lại:

- Theo cô thì tối nay tôi có say không ?

Làm sao mà say cho được khi mỗi người chỉ nhấp có một chút rượu chất khai vị ? - Phương Tâm nhún vai:

- Tôi nghĩ là có ! Nếu không thì anh đã không cất chìa khóa ở túi áo mà đi lục lọi tìm trong túi quần như vậy !

Biết Phương Tâm trêu chọc mình, nên Khoa vẫn tỉnh queo:

- Nếu tôi say, thì tối nay, cô sẽ thức đến mười hai giờ đấy !

- Tôi không trèo tường được đâu. Anh mở cửa mau mau đi ! - Nàng đánh trống lảng.

- Trước sau gì chúng ta cũng vào kia mà. Cô đừng vội vàng như vậy.

Phương Tâm chặc lưỡi : Anh ta nói vậy có ý gì ? Từ nay phải thận trọng lời ăn tiếng nói mới được !...

Khoa đã mở cửa, Phương Tâm bỏ vào trong trong lúc chàng còn loay hoay khóa cổng. Nhưng vào đến trước hiên nhà, nàng bỗng đứng sững lại và đã định quay ra.

- Cô vào nhanh lên đi. Hình như anh ta đang sốt ruột chờ cô đó - Giọng Khoa như giễu cợt.

Trong phòng khách, Bữu đang ngồi một mình với tờ báo trên tay. Khi chàng nghe tiếng động ngẩng lên thì đã thấy Phương Tâm trước mặt. Còn Khoa thì đã biến mất bằng lối đi bên hông nhà.

- Em về rồi à ? Vậy mà anh cứ sợ không gặp... - Giọng Bữu không được tự nhiên lắm.

- Anh có chuyện gì ở đây ? - Phương Tâm lạnh lùng.

- Mình đi chỗ khác nói chuyện. Anh có rất nhiều điều cần nói với em.

Phương Tâm bỗng nhớ đến lời chị Kim Liên nên quyết định:

- Anh chờ một chút.

Nàng đi vào nhà sau, thấy phòng bà Tư Ánh đã đóng cửa nên không dám gọi. Giờ này là giờ bà đọc kinh, không ai được phép quấy rầy. Nàng bước về

phía phòng Minh Khoa. Cửa phòng chàng chỉ khép hờ. Nàng gõ nhẹ vào cánh cửa. Khoa nói vọng ra:

- Vào đi !

Phương Tâm vẫn đứng nguyên một chỗ sau khi đã mở cửa:

- Em đi chơi một lát... Anh cho em mượn chìa khóa cổng.

- Cô cứ đi đi - Tôi đợi - Giọng chàng bình thản.

Đã gần chín giờ đêm nên Phương Tâm không muốn quấy rầy mọi người trong nhà. Bây giờ nghe Khoa nói vậy, nàng có hơi ngần ngại một chút, nhưng rồi cũng lẳng lặng quay ra.

Họ đi không xa lắm, chỉ cách nhà một quãng ngắn. Dường như Bữu đã chọn sẵn nơi này.

- Em uống gì, kêu đi ? - Giọng chàng thật ân cần.

Phương Tâm đã định bảo mình chẳng muốn uống gì nhưng rồi lại thôi.

- Cho em một cà phê đen !

- Em không định ngủ sao ? - Bữu ngạc nhiên.

Nàng gật đầu:

- Em cần phải thức để nghiên ngẫm những điều anh sắp nói ra.

- Trông em khác đi nhiều quá ! Tối bữa trước, anh gần như không nhận ra em.

- Phải chi anh đừng nhận ra luôn thì tốt biết mấy, Phương Tâm nhếch môi - Em không muốn bị quấy rầy.

- Lúc em chưa đi, anh đã đến tìm mấy lần nhưng em cố tình lẩn tránh anh.

Tại sao vậy ?

- Tại sao thì lẽ ra anh phải biết rõ hơn em chứ ? Em không ngờ... anh nở đối xử với em như vậy - Phương Tâm cúi mặt vì không muốn cho Bữu thấy những giọt nước mắt sắp rơi trên má mình.

- Em cần phải hiểu lý do vì sao anh lại làm như vậy. Lúc ấy em sắp sửa đi

lấy chồng... - Giọng Bữu trách móc.

Phương Tâm im lặng. Cái muống nhỏ trong tay nàng cứ khuấy mãi vào ly cà phê đã nguội lạnh. Cho đến một lúc, nàng bung ly cà phê lên nhắm mắt uống một hơi... hết sạch !

- Đúng rồi ! Tất cả tội lỗi là do em. Vậy thì anh còn gì để nói nữa không ? -

Phương Tâm nhìn thẳng mặt Bữu.

- Anh chỉ muốn nói là... Anh không đáng bị em thù ghét, oán giận. Anh hành động vì những điều anh nghĩ là đúng.

- Thế thì em không còn gì để nghe nữa - Nàng đứng vụt dậy - Mong rằng anh sẽ tìm thấy hạnh phúc nhưng không phải bằng sự lừa dối.

- Phương Tâm ! Nghe anh nói đi... Bữu gọi giật lại.

Nhưng nàng đã đi như chạy ra khỏi quán cà phê nên có lẽ không nghe thấy gì. Bữu ngồi nán lại một chút rồi cũng ra về. Trước khi đến gặp Phương Tâm, chàng đã tiên liệu những điều xấu nhất có thể xảy ra. Chính vì vậy mà thái độ của Phương Tâm không làm Bữu bất ngờ mà chỉ ngạc nhiên tự hỏi : Phải chăng nàng đã bắt gặp hạnh phúc của mình trong ngôi nhà đó ?

Sự nghi ngờ của Bữu chỉ đúng được phần nào. Giờ đây, cái mà Phương Tâm có được chính là sự bình yên. Nàng có thể sống mà không phải lo sợ nom nớp, cũng như có thể hoàn toàn tự tin nơi bản thân mình.

Lúc nàng về đến nhà thì cửa rào vẫn chưa khóa, đèn phòng khách vẫn sáng và Minh Khoa vẫn thức đợi.

- Sao về sớm vậy ? - Chàng hỏi khi Phương Tâm vừa bước vô nhà.

- Tại vì không có chuyện gì để nói với nhau - Phương Tâm mệt mỏi lắc đầu.

Khoa nhìn nàng, giọng nhẹ nhàng:

- Thế thì nói chuyện với tôi một lát, được không ?

Phương Tâm ngồi xuống ghế, im lặng đợi chờ, trong khi ánh mắt của Khoa vẫn không rời nàng:

- Tâm với chị Liên, thật ra mối quan hệ như thế nào ? - Lát sau, chàng chậm rãi hỏi.

Thật là một câu hỏi hóc búa bởi vì muốn trả lời được cũng có nghĩa là phải kể lại toàn bộ câu chuyện với những căn nguyên sâu xa của nó. Cuối cùng, Phương Tâm đành tìm cách thoái thác:

- Anh có bao giờ nghe kể chuyện ngàn lẻ một đêm chưa ?

- Ý Tâm muốn nói gì ? - Khoa cau mày.

- Có nghĩa là câu hỏi của anh phải trả lời đến ba năm mới xong !

- Dẫu có phải đến ba mươi năm thì tôi vẫn cứ muốn được nghe - Mặt Khoa đành lại - Thôi, đừng dông dài nữa, chúng ta không có nhiều thời giờ đâu.

- Nhưng tại sao đến bây giờ anh mới hỏi những điều đó ? Chẳng lẽ anh nghi ngờ điều gì hay sao ? - Phương Tâm ngạc nhiên thật sự.

- Bởi vì chúng ta ở chung một nhà. Ít nhất tôi cũng phải hiểu kẻ mà tôi đang chứa chấp trong nhà là người như thế nào chứ ? Hơn nữa lúc này Tâm chẳng đã bảo rằng chúng ta là anh em kia mà ! - Giọng Khoa không có vẻ gì đùa cợt.

Phương Tâm không hề tự ái về những gì vừa được nghe. Nàng nhìn thẳng mặt Khoa, giọng thật chân tình:

- Em không phải người xấu, xin anh hãy tin như vậy. Còn tại sao em có mặt trong nhà anh thì hoàn toàn là một sự ngẫu nhiên, em không hề được biết.

- Nếu em cũng tin cậy anh như anh đã tin cậy em thì chẳng việc gì em phải ngần ngại - Giọng Khoa đột ngột trở nên thân mật. Phàm đã là một người trên đời thì phải có ông, bà, cha, mẹ, anh, chị... Vậy mà gần một năm ở đây, anh chưa hề nghe em nhắc nhở đến những người ấy. Sự thật là như thế nào ? Chẳng biết những câu hỏi của Khoa có sức lay động như thế nào, mà bỗng dưng Phương Tâm nghe lòng mình đau đớn. Nàng cúi mặt giọng run run:

- Buổi chiều, lúc ở nhà anh Phương, em đã cố gắng lắm mới dôn nén được

những xúc cảm của mình. Gia đình anh ấy thật đầm ấm, hạnh phúc. Em thêm được có cha mẹ, anh chị... Dễ hiểu thôi... người ta khó thêm muốn những gì mà mình thiếu thốn.

- Em mồ côi ư ? - Giọng Khoa thẳng thốt.

- Cha mẹ nuôi của em kể rằng họ đã mua em về nuôi... Chính vì vậy mà sau này để "thu hồi vốn" lại, họ đã mang em đi "bán" - Phương Tâm cười như mỉa - Cũng khoảng dạo này năm ngoái đây.

Có lẽ đến hết cuộc đời mình, nàng cũng không bao giờ quên được, cái cảm giác lạnh buốt thịt da bên ngoài trộn lẫn với nỗi đau đớn tủi nhục trong lòng khi nàng nhắm mắt lội xuống ao cá vồ bần thiêu để thoát khỏi sự nhơ nhớp sắp sửa giáng xuống đời mình... Một sự đánh đổi ngang hàng nhưng cho đến giờ thì nàng đã có lãi rồi !

- Thôi, em ngủ đi, mai còn đi làm - Giọng Khoa thật dịu dàng.

- Lúc này em uống cà phê đen - Phương Tâm nói một câu tưởng chẳng ăn nhập vào đâu.

- Anh vẫn chưa biết... Khoa ngập ngừng - Em với Bửu...

- Anh ấy yêu em, nhưng sau đó, không yêu nữa - Phương Tâm nói y như thể đó là chuyện của người khác.

Mình Khoa ngạc nhiên vì thái độ dửng dưng của nàng:

- Em không đau khổ sao ?

- Khi biết chuyện đó, em đã lao đầu xuống sông.

Khoa kinh hãi:

- Trời ơi ! Sao lại làm như vậy ?

- May mà em biết lội nên khi đầu óc được nước sông làm cho nguội bớt, em quay trở vào bờ - Phương Tâm vẫn giữ nguyên giọng.

- Bây giờ cậu ta tìm em để làm gì ?

- Đó không phải nguyên nhân chủ yếu khiến Bửu có mặt ở Sài Gòn -

Phương Tâm bật cười - Anh ấy đưa người yêu đi mỹ viện để "pô- luya" lại.

- Cô ấy không đẹp, nhưng giàu lắm phải không ?

- Anh đoán chỉ đúng một phần ba ! - Phương Tâm lắc đầu - Bích Nhung đẹp "cực kỳ" nhưng do có một lần họ chở nhau đi chơi bị té... Chẳng biết có sứt mẻ gì không mà phải nhờ đến chuyên viên sửa sắc đẹp tân trang lại.

Bao giờ cũng vậy, khi nói đến Bích Huyền, thì y như rằng Phương Tâm lại giở cái giọng cà tưng cà tung của mình ra. Điều đó cũng dễ hiểu vì có mấy ai ưa thích tình địch của mình đâu ?

- Bây giờ em đã lấy lại bằng chưa ? - Khoa đột ngột hỏi.

- Em không cần nhiều thời gian cho chuyện ấy đâu. Phương Tâm nhè nhẹ lắc đầu - Thật vô lý nếu phải mất thì giờ cho những kẻ không xứng đáng.

- Em nghĩ như vậy sao ?

- Nếu trong mười câu em nói ra chỉ có một câu đúng thì đó chính là cái câu em vừa nói - Phương Tâm đáp chắc nịch.

- Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi ? Minh Khoa có vẻ thích thú.

- Trong giấy khai sinh ghi rằng em sinh ngày 20 tháng 9 năm 1969 - Nàng trả lời rành mạch.

- Vậy thì đã qua sinh nhật em từ lâu rồi. Sao không tổ chức sinh nhật ?

- Để làm gì ? Đó có phải ngày sinh của em đâu ? Cả cái tên Phương Tâm cũng không phải là của em !

- Anh Phương có biết chuyện này không ?

- Có thể biết... nhưng em nghĩ chuyện ấy không quan trọng đâu. Con người ta sống đâu phải chỉ vì một cái tên - Giọng Phương Tâm ngang phè...

Ngay lúc ấy, chiếc đồng hồ treo tường lại ngân nga bản nhạc quen thuộc.

Không hẹn mà cả hai đều ngược lên nhìn. Mười hai giờ đúng !

Phương Tâm đứng dậy:

- Em lấy làm lạ là tại sao tối nay anh và em có thể ngồi nói chuyện với nhau

một cách yên ổn như thế này.

- Anh bắt đầu nghĩ đến chuyện "vãn hồi hòa bình" với em từ khi HY bảo rằng chúng ta là anh em với nhau - Minh Khoa phì cười - Thôi, chúc ngủ ngon. À, sáng mai chờ anh chở đi làm nghen.

Phương Tâm ngạc nhiên:

- Anh lên văn phòng kiến trúc sư trưởng làm gì ?

- Để kiểm tra xem ông ấy có đi làm đúng giờ hay không ? - Minh Khoa nheo mắt một cách hóm hỉnh.

Có nghĩa là anh chàng chẳng có việc gì để lên trên ấy cả. Đó chỉ là một cái cớ để "hợp thức hóa" việc chở Phương Tâm đi mà thôi.

Về đến phòng mình, Phương Tâm thấy có một lá thư trên bàn. Nàng nhận ra ngay đó là thư của Thanh Thúy, vội mở ra xem.

Thanh Thúy viết:

"... Người ta bảo rằng người đàn bà ấy là bà con của mày. Tiếc là tao không gặp nên không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao. Lão Chiêu kể là bà ấy còn gọi mày là "cô chủ"... Nhớ kỹ xem, mày có người bà con nào như vậy không ? Từ hôm đó tới giờ, không thấy bà ta trở lại nữa... "

Thanh Thúy còn kể dông dài rất nhiều chuyện, cuối cùng có một câu khiến Phương Tâm phì cười : "Cho tao gọi lời thăm anh Khoa của mày".

Gấp lá thư lại, Phương Tâm cố vắt óc nhớ xem mình đã từng có một người bà con nào không ? Nhưng tuyệt nhiên nàng chẳng nhớ nổi một điều gì. Phải chi người ấy tới sớm hơn một chút thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

Những suy nghĩ ấy khiến Phương Tâm trần trọc mãi không ngủ được.

Ở gần đó, con người được định danh là "kẻ thù ghét đàn bà" cũng không tài nào nhắm mắt được. Chàng bị ám ảnh về cái "điều vô lý" mà lúc nãy Phương Tâm vừa nói. Thật ra, chàng có suy nghĩ của riêng mình... nhưng cũng phải công nhận rằng... Phương Tâm có lý !

Điều rất buồn cười là không chỉ riêng họ đêm nay khó ngủ ! Vào lúc cái đêm hôm trước đã bắt đầu chuyển sang ngày hôm sau ấy, hai anh em Đức Phương cũng chưa ngủ !

Hình như họ đang chơi... trò chơi điện tử trong căn phòng "của trẻ con" mà giờ đây Minh Phúc đã chính thức "ngự trị". Trước mắt hai người, quyển album gia đình được lật ra những trang đầu tiên cách nay hai mươi năm !

Diệu Phương bảo em:

- Anh đọc các dữ liệu, em bắt đầu tổng hợp đi.

Trên màn hình máy vi tính hiện lên những con số, những dòng chữ... và cuối cùng hiện lên bức ảnh một cô gái !

- Xóa ! Làm lại từ đầu đi - Diệu Phương nói như ra lệnh.

Các quá trình như trên được lặp lại ! Họ say sưa đến nỗi không nhận ra đêm đã sắp tàn !

Phòng bên cạnh, thêm một người "mất ngủ ăn theo". Đó là một người vợ đã vắng chồng từ hơn hai năm qua... Nàng úp mặt xuống gối nước mắt chan hòa... Lời cô thư ký của chồng vẫn văng vẳng bên tai : "Chị không về sớm thì có ngày người ta sẽ bắt cả bóng lẫn hình của anh ấy".

Thanh Mai đã về nhưng giờ đây chỉ có bóng nàng đối diện với hình nàng thôi. Như vậy là rõ rồi... Người ta đã thay đổi... Nếu không thì làm gì có chuyện vợ chồng không gặp nhau hằng mấy năm trời vậy mà đêm đầu tiên gặp lại, người ta vẫn bỏ nàng cô đơn, lẻ loi một mình.

Và TM lại khóc !

Nàng đã khóc gằn hết cái đêm trường lê thê lạnh lẽo ấy !

Mà mùa đông thì hãy còn dài ở phía tương lai !...

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 19

Bây giờ thì bà ta đã khóc nhiều rồi. Thỉnh thoảng bà lại đòi theo anh Sơn - người đã đưa bà về nuôi - ra trạm kiểm soát giao thông, chỗ anh làm, để nhìn xe cộ qua lại.

- Di đừng buồn nữa. Khi nào được nghỉ phép cháu sẽ đưa di lên trên ấy để hỏi thăm tin tức gia đình cô Ngọc Diệp - Thấy bà buồn, Sơn an ủi.
- Họ không còn ở chỗ cũ nữa đâu - Bà lắc đầu. Ánh mắt đầy nỗi tuyệt vọng.
- Mình sẽ hỏi thăm người chung quanh. Ít nhiều gì chắc họ cũng biết.

Tuy nói vậy, nhưng trong thâm tâm Sơn cũng nghĩ giống bà. Trải qua mấy lần dâu bể rồi có mấy ai còn ở nguyên chốn cũ của mình đâu ? Nhưng dù sao thì vẫn cứ đi thử một lần. Nếu không có kết quả gì thì ít nhất cũng khiến cho người đàn bà đáng thương kia bớt dần vệt trong lòng.

Hẳn chúng ta đều biết người đàn bà ấy đi tìm ai ?

Giờ đây, Phương Tâm đã tạm bằng lòng với cuộc sống hiện tại của mình, tuy có lúc vẫn thấy buồn khi nghĩ đến tương lai. Điều lạ lùng là nàng bỗng nhớ tới mấy đứa em không máu mủ ruột thịt của mình rất nhiều. Chẳng biết chúng có nhớ nàng không ? Cũng may là ở đây còn có Hoàng Thúy, Hoàng Oanh để cho nàng yêu thương triu mến.

Một buổi chiều, Phương Tâm vừa đi làm về thì Hoàng Thúy theo bèn gót

vào phòng:

- Cô Tâm ơi ! Hồi sáng này... có cô Quyên tới nhà mình.

- Cô Quyên nào ? - Phương Tâm ngơ ngác.

Hoàng Thúy hạ giọng:

- Là... là bồ cũ của chú Út đó...

- Sao nghe bảo cô ra nước ngoài sống rồi ? - Nàng nhìn con bé ngạc nhiên hỏi.

- Đúng là như vậy, nhưng không hiểu sao bây giờ lại về... Gặp bà nội, cô khóc quá trời !

- Thế... có gặp chú Út không ?

Hoàng Thúy lắc đầu:

- Cháu cũng không biết, nhưng lúc chú Út đi làm về, trông mặt chú buồn lắm.

- Thôi, cô cháu mình ra nấu cơm đi - Tâm giục con bé.

Thật lòng mà nói, điều Hoàng Thúy vừa thông báo khiến nàng bận tâm đôi chút. Vì ngạc nhiên pha lẫn tò mò chứ hoàn toàn không vì một nguyên nhân nào khác.

Hai cô cháu đang loay hoay dưới bếp thì Khoa xộc vào. Hoàng Thúy lấm lét vì sợ bị rầy về cái tội mách lẻo, còn Phương Tâm thì lấy làm lạ về vẻ mặt hằm hằm của Khoa.

- Hồi trưa này cô đi đâu mà không về ăn cơm ? - Giọng Khoa gắt gỏng.

Hoàng Thúy thở ra một cái "khì" rõ mạnh rồi len lén bỏ ra nhà trước.

Phương Tâm nhăn mặt:

- Chẳng lẽ em đi đâu, làm gì cũng phải trình báo với anh hay sao ?

- Nhưng tôi không muốn cô tới lui thường xuyên đằng ấy ! Cô có biết là vợ thằng Phương ghen với cô hay không ? - Càng nói, giọng Khoa càng gay gắt.

Phương Tâm không dám nhìn vào gương mặt đờ đờ sát khí của chàng nữa. Nhất là đôi mắt, cứ long lên sòng sọc... thấy mà ớn lạnh.

- Em không biết chuyện đó. Sao lại ghen ? - Phương Tâm hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

- Vì Thanh Mai nghĩ rằng cô đang mời chài cả hai anh em nhà họ.

- Trời ơi ! Chị ấy nghĩ như vậy thật sao ? - Phương Tâm thẳng thốt.

- Cô liệu mà ăn ở đi đứng ! Đừng để chuyện ầm ỹ rồi mang vạ vào thân.

Khoa nói xong bỏ đi. Phương Tâm thần thờ mắt hờ lâu mới bình tâm lại.

Buổi sáng, nàng đang ngồi trong phòng làm việc của mình thì Phương đến.

Anh tươi cười bảo:

- Lát nữa tới nhà anh chơi !

- Có chuyện gì vậy anh ?

Phương lắc đầu:

- Mẹ anh bảo nhớ em nên muốn gặp. Nhớ gọi điện thoại báo cho ở nhà biết trưa nay em không ăn cơm kéo mọi người đợi.

- Dạ, em nhớ rồi.

Phương Tâm xem lời mời của giám đốc như là một mệnh lệnh trong công việc. Nàng chấp hành nhưng thấy không được thoải mái trong lòng.

Hết giờ làm, Minh Phúc chờ Phương Tâm ngay phòng thường trực với nụ cười bí hiểm trên môi:

- Anh Hai đâu em ? - Giọng chàng thật thân mật.

- Dạ, anh Phương còn ở trên lầu.

Ngay lúc đó, Đức Phương và Hải Yến xuống tới. Trông thấy hai người đứng với nhau, cô thư ký châm chọc:

- Phải lứa vừa đôi lứa !

Đang tươi cười, MP vụt nghiêm mặt:

- Hy vọng rằng tôi sẽ không bao giờ phải nghe những lời đùa bỡn như thế

nữa.

Cụt hứng, Hải Yến sượng sùng:

- Xin lỗi ! Nhưng có lẽ... người khác thích nghe đấy.

Phương Tâm lặng im không nói gì. Nàng ngạc nhiên, tại sao Hải Yến cứ phải lo toan đến chuyện của người khác như vậy !

- Chúng ta về thôi, anh Hai ! - MP nói và quay đi.

Đình Phong cũng vừa ra tới. Chàng nhìn em gái thăm dò:

- Chuyện gì vậy, Hải Yến ?

- Không có gì đâu ! Em chỉ cảm thấy ganh tị với Phương Tâm vì cô ấy được quá nhiều người săn đón.

- Có anh Hai của em trong số đó không ? - Đức Phương nheo mắt.

Hải Yến nhún vai:

- Có mà đi ênh !

- Thôi, về đi, cô Út đồng đánh của anh - Phong vẫn vui vẻ.

Hải Yến sửa cái váy đầm, điệu nghệ ngồi lên xe cho anh chở về. Trong lúc đó, MP kéo tay Phương Tâm:

- Lên xe đi em ! Loại đó, ở đây có nhiều không vậy ?

Diệu Phương hương phì cười:

- Không nhiều lắm ! Con gái cưng mà.

Xe đã lăn bánh, Phúc còn quay sang Phương Tâm:

- Em có như vậy không ?

Phương Tâm mỉm cười, lắc đầu:

- Em không phải là con gái cưng.

Phúc gật đầu:

- Được lắm !

Họ về tới nhà thì đã thấy bà Dung đón ở cổng. Di Út đứng bên cạnh, có vẻ mừng rỡ:

- Vậy mà bà chủ cứ sợ cháu không tới được.

Phương Tâm bước xuống, chạy tới gần họ:

- Cháu rất sung sướng nếu làm cho bác vui lòng.

Nàng trao cái túi xách cho dì Út mang giùm rồi giành phần đẩy xe. Bà Dung sờ nhẹ lên bàn tay nàng, giọng cảm động:

- Bác mong con tới chơi luôn với gia đình.

Dì Út xen vào:

- Dì mới kể cho bà chủ nghe chuyện cháu dọn dẹp, trang trí ngôi nhà cực khổ ra làm sao !

Phương Tâm ngượng ngùng:

- Cháu không làm thì cũng có người khác làm kia mà !

- Nhưng dì quý cháu ở cái nét tận tụy, cần cù và chịu khó nữa.

Phương Tâm bật cười thành tiếng:

- Dì khen làm cháu phồng mũi rồi đây nè !

Thanh Mai đứng chờ mọi người ở thêm nhà. Nàng không vồn vã như mẹ chồng và bà giúp việc khi trông thấy Phương Tâm:

- Anh Phương và chú Út nhắc em luôn !

Lúc ấy, Phương Tâm chẳng hề chú ý đến sắc thái biểu cảm trong giọng nói và cả gương mặt của chị. Nàng vui vẻ bảo:

- Vậy mà ở công ty, có khi suốt ngày anh em không nói với nhau một câu.

- Anh ấy chỉ giả vờ nghiêm khắc thế thôi - Giọng Thanh Mai vẫn bình thản.

Phương Tâm liếc sang thủ trưởng của mình rút cổ:

- Chị chưa thấy đó thôi, trong giờ làm việc, ai cũng sợ anh ấy.

Thanh Mai quay sang chồng:

- Thật không anh ?

- Em không tin thì vào làm nhân viên của anh sẽ rõ - Phương âu yếm nhìn vợ.

Câu chuyện dường như chẳng có gì vướng mắc. Phương Tâm vào bếp giúp dì Út và Thanh Mai dọn cơm. Sau đó, bữa ăn đã trôi qua thật vui vẻ.

Ăn xong, MP lấy quyển album hình ra, gọi Phương Tâm:

- Em gái ! Đến đây xem ảnh của gia đình này !

Cả nhà quây quần bên bàn trà. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà hai anh em Diệu Phương "dồn" Phương Tâm ngồi giữa mình, phía đối diện là cha mẹ họ.

MP bảo:

- Đây là ảnh chụp từ năm 80 trở lại đây !

Trong album gồm những bức ảnh chụp cả nhà trong những lần đi chơi ngoài trời, những lần họp mặt bạn bè và cả sinh nhật của hai đứa bé.

Phương Tâm đang chăm chú xem thì nghe Thanh Mai gọi:

- Vào phòng chị nghỉ một chút để còn đi làm buổi chiều nữa.

Nàng ngoan ngoãn đứng dậy xin phép mọi người rồi theo Thanh Mai vào phòng. Chủ nhân của căn phòng mở tủ lấy cho nàng chiếc áo:

- Em thay ra kéo quần áo nhăn nhúm khó coi.

Phương Tâm lắc đầu:

- Không sao đâu ! Em ngồi chơi với chị một lát thôi mà. Cũng sắp tới giờ đi làm rồi.

Nàng ngồi xuống chiếc giường nệm do chính mình chọn mua hôm nào và đưa mắt nhìn một lượt khắp phòng. Mọi thứ vẫn y nguyên theo cách bài trí của nàng.

Thanh Mai đột ngột hỏi:

- Em có người yêu chưa ?

Không ngần ngại, nàng gật đầu:

- Dạ, có rồi, nhưng chúng em đã chia tay nhau.

- Ô ! Tại sao vậy ? - Thanh Mai kêu lên.

Phương Tâm nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Em không biết. Có lẽ do không yêu nữa thì thôi nhau.
- Em không đau khổ sao ?
- Ngược lại, em tưởng mình có thể chết đi !

Thanh Mai gật gù:

- Như vậy thì em cũng hiểu được tâm trạng của một người khi bị đánh mất tình yêu... Đau đớn lắm em à !

Phương Tâm hiểu lời nói của chị là một sự cảm thông. Nàng nhìn Thanh Mai , xúc động:

- Nhưng tất cả rồi cũng sẽ qua đi. Em tin chắc như vậy.

Thanh Mai không nói thêm gì mà bỗng đứng dậy đi về phía tủ quần áo của mình. Nàng xóc soạn một hồi rồi lấy ra mấy bộ đầm thật đẹp:

- Chị cho em !
- Sao lại cho em ! - Phương Tâm kinh ngạc.
- Chị thấy hình như em có ít quần áo - Thanh Mai thở dài - Phụ nữ cần phải làm đẹp em à ! Nếu không, đàn ông họ sẽ bỏ mình để chạy theo bóng hình khác.

Phương Tâm dịu dàng nắm lấy tay chị:

- Cái quan trọng đối với em không phải là quần áo đẹp, mặc dù nó cũng cần thiết lắm. Chị cắt đi, em không lấy đâu.
- Hay là em chê đồ của chị đã cũ ? - Thanh Mai chớp mắt, giọng buồn bã.
- Em không bao giờ dám nghĩ như vậy. Em không dám nhận vì đây là những thứ đắt tiền và vì em rất sợ bị người khác hiểu lầm rằng mình lợi dụng.
- Hôm trước chị đã tặng Hải Yến mấy cái. Cô ấy rất thích và còn muốn chị nhường cho thêm một số nữa - Thanh Mai có vẻ phật ý.
- Hải Yến là con gái nhà giàu nên những thứ này phù hợp với cô ấy -

Phương Tâm không được vui khi nói điều này - À, có lẽ đến giờ em đi làm

rồi... Chị cất vào tủ giúp em đi.

Nói rồi, nàng ra khỏi phòng. Đúng lúc Diệu Phương cũng định vào gọi cô nhân viên của mình:

- Chúng ta đi thôi ! - Anh nói khi vừa thấy Phương Tâm bước ra.

Mặc dù đã có anh tài xế, nhưng MP vẫn leo lên xe đi cùng. Phương Tâm bỗng "ngờ ngợ" thấy rằng anh chàng này "có ý đồ" với mình ! Nàng giật mình lo lắng...

Ấy vậy mà bây giờ Minh Khoa lại nói với nàng những lời như búa bổ vừa rồi. Nếu đúng là Phương Tâm đã làm cho Thanh Mai ghen tuông thì quả thật điều đó nằm ngoài ý nghĩ của nàng. Cần phải chấm dứt ngay điều tồi tệ ấy... Và tối hôm đó, Phương Tâm đã tìm được một lối thoát cho những điều rắc rối vừa mới phát sinh trong cuộc sống bình lặng của mình.

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 20

Nàng khóc !

Khóc nhiều đến nỗi có cảm giác như bên trong cơ thể nàng tiềm ẩn cả một đại dương nước mắt ! Rồi trong một lúc tạm nguôi, nàng kể trong tiếng sụt sùi:

- Sang tới Thái Lan, hấn đẩy em cho bọn chủ chứa rồi trốn biệt. Vậy mà ở nhà, mẹ em cứ đinh ninh rằng con mình đang sống trong nhung gấm xa hoa

bên người chồng giàu có...

Nàng chính là Đỗ Quyên - Cánh chim đã bay sang một khoảng trời lạ để bây giờ phải thật kiệt sức, rã rời tìm chốn quay về !

Nàng chính là người đã một lần hẹn biển thề non với chàng trai gần ngõ nhà mình.

Và cũng chính nàng là kẻ đã phản bội !

- Em về bao giờ ? - Minh Khoa nhìn người yêu cũ bằng ánh mắt vô hồn.

- Ở Thái Lan được gần sáu tháng, em trốn thoát được... nhưng em không dám về nhà - Nàng đưa khăn tay lên lau nước mắt...

- Bây giờ anh có thể giúp gì được cho em ? - Chàng ôn tồn hỏi.

- Chỉ cần anh tha thứ cho em là đủ !

Bất giác Khoa bỗng nhớ tới những lời của Phương Tâm hôm nào : "Thật vô lý nếu phải mất thời giờ cho một người không xứng đáng". Chàng có vô lý không khi đã ngồi hàng mấy giờ đồng hồ để nghe Đỗ Quyên kể lễ ? Và thời gian sẽ không dừng lại ở đây... Nhưng... cô gái này đang đau khổ. Nàng cần một sự giúp đỡ chân tình... Hơn nữa đây lại là người yêu của chàng.

- Thôi, đừng khóc nữa. Rồi đâu sẽ vào đấy thôi. Quyên à ! Em cần gì cứ nói anh một tiếng - Cuối cùng chàng quyết định.

- Lúc đến đây, em chỉ sợ anh xua đuổi - Nàng tức tưởi nghẹn ngào - Em định không đến, nhưng đã về tới nhà rồi thì sớm muộn gì anh cũng biết. Vì vậy mà em đánh liều...

- Hôm qua, mẹ anh nói gì với em ?

- Bác nói... Ở đời có vay thì có trả, gieo nào thì gặt nấy...

Khoa biết ngày trước mẹ chàng rất yêu quý Đỗ Quyên. Sau lần thất vọng về việc của Kim Liên, bà dồn hết mọi tình cảm cho cô dâu út tương lai.

- Nó sẽ làm chủ ngôi nhà này. Bà nói với Khoa. Mẹ đã già rồi, các con liệu bảo ban nhau mà sống ! Thăng Thanh đã cưới một con vợ không ra gì, các

chị của con thì ở xa, mẹ chỉ còn một mình con.

- Con tin chắc rằng Đỗ Quyên sẽ làm mẹ hài lòng. Cô ấy rất đẹp mà lại giỏi giang.

- Công, dung, ngôn, hạnh con Quyên có đủ. Ở đời dễ có mấy ai hả con ?

Bà nói không sai. Đỗ Quyên giỏi nữ công gia chánh, ăn nói khéo léo, dịu dàng, lại đẹp từ khuôn mặt tới dáng đi. Mỗi lần nàng tới nhà thì lại dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, gọn gàng, mẹ chồng tương lai thích ăn món gì, nàng lại xắn tay áo làm ngay.

Có người nói:

- Con Quyên chỉ làm bộ làm dáng vậy thôi. Cứ thử ở cạnh nhà nó thì biết.

Suốt ngày chẳng làm đụng tới móng tay Bà già nó phải hầu hạ như con ở.

Người ta ganh tỵ nên nói vậy thôi. Thói đời "Trâu buộc thì ghét trâu ăn" mà.

Nàng lại là một con người hết sức giản dị. Năm kia chàng mua tặng cái quần jean theo một đang thịnh hành, nàng giẫy nẩy như đĩa phải vôi.

- Em không quen mặc loại quần áo bó sát như vậy, khó chịu lắm !

Chàng thuyết phục mãi, nàng mới chịu nhận nhưng lại chẳng thấy nàng mặc lần nào. Người ta bảo nàng đã mang bán cho đứa bạn cùng xóm để lấy tiền sắm chiếc vòng đeo tay bằng mã não !

Thì cũng được thôi, vì nàng có thích mặc quần Jean đâu ?

Nhưng rồi một năm sau, ông anh họ của nàng từ nước ngoài về dẫn theo một người bạn trông thật phong lưu, công tử.

Chàng Việt kiều nọ bảo:

- Dáng em "xịn" như thế này mà lại mặc quần áo xuềnh xoàng, thật phí đi cái dáng trời cho... Người như em mặc quần Jean cũng đẹp, mi- ni juyp càng đẹp hơn.

Chẳng biết chàng ta tán tỉnh thế nào, mà ít lâu sau người ta thấy nàng diện quần Jean bó sát người để lộ ra đôi chân thon dài trông thật "bắt mắt". Mọi

người chỉ khen chứ không ai chê Cả Minh Khoa cũng vậy. Chàng háo hức vuốt nhẹ chân nàng:

- Anh nói có sai đâu ? Đáng em mà mặc quần Jean thì hết ý.

Nàng sung sướng hình mũi cười:

- Tại em không quen mặc nên sợ xấu.

- Bây giờ tin anh chưa ?

Nàng gật đầu, bá cổ chàng mà hôn:

- Anh không sợ em đẹp quá, sẽ có người dòm ngó sao ?

Khoa cười:

- Nếu người ta có giỏi hơn anh thì... anh chịu thua chứ biết làm sao bây giờ ?

- Ủ... bộ anh không ghen sao ? - Nàng nũng nịu - Không ghen là không yêu.

- Được rồi ! Anh sẽ ghen cho mà coi. Chàng cắn vào má nàng một cái thật đau.

- Ui da ! Người đâu mà hung hăng quá ! - Nàng la lên.

- Ủ ! Anh ghen như vậy đó. Sợ chưa ?

Dĩ nhiên là chàng chỉ giả vờ ghen cho nàng vừa lòng, thế thôi.

Rồi đến một ngày chàng ghen thật !

Hôm đó, nàng mặc một chiếc mi- ni juyp màu mận chín tuyệt nhất nhì thành phố. Nàng đang mặc thử thì chàng đến. Có lẽ do mắc cỡ nên nàng chạy vào phòng đóng cửa lại.

Mẹ nàng nói:

- Em nó mới vừa lấy ở tiệm may về. Con xem có được không ?

Minh Khoa mỉm cười:

- Con đã trông thấy kỹ lưỡng đâu ? - Chàng gọi với vào trong - Mở cửa ra đi, không thì anh sẽ phá cửa đấy.

Tưởng nói chơi, ai dè chàng làm thật. May mà cánh cửa chỉ khép lại chứ không gài chốt bên trong. Chàng lững thững tiến vào:

- Trông em mắc cỡ dễ thương quá. - Chàng thì thầm khi ghì chặt nàng vào lòng. Anh không khất khe chuyện ăn mặc đâu, em đừng sợ.

Chàng không cưỡng được đôi mắt mình đừng nhìn xuống đôi chân nàng... đôi chân ngà ngọc và chàng chỉ muốn được chạm môi vào chỗ da thịt mịn màng ấy... Nhưng cái gì thế kia ? Chàng giật bắn người khi trông thấy cái vết răng tròn xoe hằn dấu in trên đùi nàng... chỗ cao nhất nếu tính từ gót chân.

- Cái gì đây ? - Mắt chàng tròn tròn.

Nàng luýnh quýnh kéo cái juyp thấp xuống để che đi.

- Em té !

- Nói láo ! - Chàng gầm lên và dẫn ngựa nàng xuống - Ai làm chuyện ấy với cô, nói mau !

- Em... em... mặt Đỗ Quyên không còn giọt máu.

Bất thành linh Khoa buông người yêu ra nhảy bổ đến bên tủ quần áo của nàng. Từng xấp, từng xấp áo quần chất đầy kín các ngăn tủ, mà lại toàn những thứ đắt tiền... Chàng điên cuồng giật phăng lấy vút cả xuống đất.

"Bộp". Một tiếng kêu khô khốc vang lên. Minh Khoa quay nhìn theo hướng tiếng kêu và nhận ra một chiếc hộp bằng sơn mài nằm lẫn trong mớ quần áo. Chàng nhặt lên mở ra xem và... tối tăm mặt mũi:

- Ở... Ở... đâu ra những thứ này ? - Khoa dí cái hộp vào sát mặt người yêu, lắp bắp.

"Những thứ này" gồm mấy chiếc cà rá nam hột xoàn chiếu lấp lánh, chiếc vòng cẩm thạch và sợi dây chuyền vàng to gần bằng ngón tay út !

Đỗ Quyên co rúm người lại :

- Đây là... đồ giả... em mua để dành đi... đám tiệc.

- Hừ ! Đồ giả à ? Vậy thì để anh cầm ra hiệu kim hoàn hỏi thử xem - Chàng dợm bước đi.

Nàng nhào theo giật cái hộp lại:

- Của em... anh không có quyền mang đi đâu hết. Trả đây !

Khoa buông cái hộp ra, nhìn Đỗ Quyên ngơ ngác. Nàng run rẩy ôm cái hộp vào lòng bước... lại. Ánh mắt của hai người nhìn nhau đều thất thần.

- Anh thua rồi ! - Giọng chàng run lên.

Rồi chàng quay lưng bỏ đi ra khỏi phòng. Đỗ Quyên đã thẳng tay giáng xuống đầu chàng sự trớ trêu của số phận. Thì ra đồng tiền có sức mạnh ghê gớm hơn chàng vẫn tưởng. Nó đã mua đứt người chàng yêu đúng vào lúc chàng tự tin nhất vào khả năng gìn giữ hạnh phúc của mình.

Từ ngày ấy, hai tiếng "đàn bà" đối với chàng trở thành điều cấm kỵ !

Cho đến một ngày, tưởng chừng như cái chuyện hành xác đó sắp sửa được vứt bỏ thì nàng lại về ! Không kèn, không trống và đầy đốn đau tủi nhục !

Bất giác Khoa lại nhớ đến cái dấu răng tròn trên đùi nàng năm nào ! Cho đến bây giờ, chàng vẫn có cảm giác như nó đang nhe ra để cười cợt mình.

- Thôi, em về đi ! - Giọng chàng đột nhiên gay gắt.

- Em biết là bây giờ anh chẳng còn muốn trông thấy mặt em... Nàng tủi hờn ứa nước mắt... Còn em thì... không quên được anh.

Khoa im lặng. Chàng nhận ra sự lỗi bịch của mình trong cảnh tình này. Từ lâu, Đỗ Quyên đã chết trong lòng chàng, đã trở thành nỗi ám ảnh hằn thù... vậy mà bây giờ chàng lại còn muốn làm một trang anh hùng hảo hán dang rộng đôi tay cứu lấy đời nàng. Thật là đôi trá !

- Chú Út ơi ! Bà nội kêu chú ra ăn cơm - Có tiếng Hoàng Oanh kêu âm ỉ.

Con bé đã kịp thời cứu chú Út của nó thoát khỏi một tình huống khó xử và cả khó chịu. Đỗ Quyên rời khỏi chỗ ngồi ngập ngừng:

- Em xin lỗi... vì đã làm mất thời giờ của anh.

- Không sao ! Chiều nay anh rảnh... Khoa lắc đầu.

Chàng để cho HO theo và đóng cổng, còn mình thì đi thẳng xuống bếp. Thế

là cả buổi chiều thứ bảy của chàng đi tong !

Ngồi vào bàn ăn, Khoa đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi Hoàng Thúy:

- Cô Tâm đâu ?

- Cô ăn cơm trước và đi học rồi.

Bà Tư đưa mắt nhìn con dò xét:

- Con Quyên nói chuyện gì mà lâu quá vậy ?

- Than trời trách đất !

- "Bụng làm dạ chịu" than trách cái gì - Bà mẹ vẫn không rời mắt khỏi đứa con trai - Mày đừng có vì nước mắt đàn bà mà mềm lòng nghe con !

Khoa chẳng chú ý gì đến lời răn đe của mẹ, bởi chàng biết mình không phải loại người dễ bị lung lạc mà khi người ấy lại là Đỗ Quyên.

Chàng có ngờ đâu mọi chuyện thay đổi từ lâu rồi ! Chàng không còn là mình ngay từ khi trong nhà có thêm người lạ. Chỉ có điều là ta nhìn chẳng thấu được lòng ta mà thôi !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 21

Lâu lắm rồi họ mới có một buổi tối trọn vẹn dành cho nhau như thế.

Đức Phương ôm vợ vào lòng và hôn lên những niềm u uẩn trong mắt nàng:

- Em yêu quý của anh ! Nếu em nghi ngờ anh thì chính là em đang nghi ngờ em đây.

Thanh Mai mím chặt môi để tiếng nấc đừng bật ra ngoài. Nàng đã không còn đủ sức chịu đựng nữa.

- Anh đã thay lòng đổi dạ... đã không còn yêu em như ngày xưa... Giọng nàng run run - Em bằng lòng chấp nhận... chỉ xin anh đừng gian dối...

Những lời ghen ngào của vợ khiến Phương thấy thương nàng vô bờ. Chàng ghì chặt nàng vào lòng:

- Anh chưa bao giờ nghĩ tới một người nào khác ngoài em. Tình yêu của chúng ta đã qua bao nhiêu khó khăn thử thách vậy mà em vẫn không tin vào sự trường tồn của nó sao ? Em yêu của anh.

- Nếu thế thì tại sao Hải Yến lại nói với em những lời như vậy ? Và chính em cũng thấy tình cảm của anh dành cho cô ấy.

- Em có tin vào những lời thề không ? - Diệu Phương đột nhiên hỏi.

Nàng không trả lời. Chàng kéo tay nàng đặt lên ngực mình:

- Ở nơi đó, chỉ có duy nhất một bóng hình em ! Nếu ngày nào điều đó không còn nữa thì trái tim của anh cũng sẽ ngừng đập và anh không còn được trông thấy em.

- Anh đừng nói làm em sợ. Nàng úp mặt vào ngực chồng - Nếu em mất anh thì em không còn thiết sống trên cõi đời này nữa.

Phương nâng mặt Thanh Mai lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng rành rọt:

- Anh chưa có một giây phút nào không là của em ! Về những gì em nghi ngờ, anh có thể lý giải ngay bây giờ, nhưng anh không muốn làm thế... Anh cần phải có thời gian để kiểm nghiệm lại mọi chuyện.

Đang nói hết sức nghiêm túc đột nhiên chàng bật cười:

- Nếu em nghi ngờ anh thì mai một em sẽ phải ân hận đấy, người tình tuyệt vời của anh ạ !

- Thế thì... tại sao mấy lúc gần đây không thấy Phương Tâm tới chơi nữa ? - Nàng thắc mắc.

- Nếu em không nói thì anh cũng không lấy làm lạ về chuyện ấy. Phương Tâm đang bận học lu bù.

- Học gì ? Em có cảm giác như con bé đã đoán ra là em không thích nó cặp với anh và chú Phúc.

- Có lẽ em nói đúng - Diệu Phương khẽ cau mày.

Trong chuyện này, chàng phải thừa nhận rằng mình quả là... tối dạ ! Thấy Phương Tâm từ chối thì lại tưởng là cô nàng bận rộn thật sự. Có ngờ đâu có sự lại như vậy !

- Thôi chết rồi ! - Phương giật mình kêu lên - Thảo nào con bé cứ tránh mặt anh.

Rồi chàng dựng vợ ngồi dậy chạy sang phòng Minh Phúc.

- Đành phải nói cho em biết mọi chuyện.

- Có gì vậy anh Hai ? - Phúc ngơ ngác khi thấy anh chị xuất hiện ở phòng mình.

Diệu Phương ấn vợ ngồi xuống trước bàn phím máy vi tính:

- Chị Hai em... ghen với Phương Tâm nên "quậy" anh quá trời - Chàng nói nửa thật nửa đùa.

Rồi chàng quay sang vợ:

- Em sẽ tự giải bài toán của em đây. Nào bắt đầu đi.

Bàn tay Thanh Mai gõ nhanh lên bàn phím trong lúc Diệu Phương chăm chú nhìn vào quyển album đọc lên từng thông số về mắt, mũi, miệng, mái tóc, khuôn mặt... của bức vẽ trong đó.

- Xong rồi ! - Chàng gấp quyển album lại, ngã lưng vào ghế, chăm chú quan sát mặt vợ.

Thanh Mai dụi mắt đến mấy lần rồi mới mở miệng được:

- Giống quá ! Giống quá ! Bây giờ chúng ta phải làm sao.

- Trước mắt, đừng để lộ cho ai biết chúng ta đang nghi ngờ điều gì - Diệu

Phương nhìn vợ.

MP lên tiếng:

- Em nghĩ mình có thể đi Bến Tre một chuyến.
- Nhưng Phương Tâm không chịu ghi địa chỉ cụ thể trong bản lý lịch... À, anh nhớ ra rồi. Phải hỏi vợ chồng anh Thanh chuyện này.

Đã 11 giờ đêm ! Thấy chồng định gọi điện thoại, Thanh Mai ngăn lại:

- Đợi đến mai hãy gọi anh ạ ! Chuyện đâu còn có đó mà !
- Chị Hai nói đúng đấy - Phúc tán thành - Giờ này mà nghe chuông điện thoại anh chị ấy sẽ lo sợ lắm.

Thật ra thì vợ chồng Thanh vẫn còn thức. Có mấy người bạn của anh ngoài Bà Rịa vào công tác ghé thăm hai vợ chồng. Sau một tiệc nhậu rôm rả, họ vừa mới từ biệt trở về khách sạn. Kim Liên dọn dẹp xong thì đã gần nửa đêm.

- Anh có nói gì không mà cậu Bữu xin nghỉ làm vậy ? - Như chợt nhớ ra Kim Liên hỏi.

Anh lắc đầu, nhẹ nhàng nhả khói thuốc, lát sau mới trả lời:

- Nghe đâu nó sắp sửa được làm phó giám đốc của một công ty tư doanh bên gia đình vợ.
- Cái thằng... như vậy mà tốt số ! Kim Liên chép miệng.
- Em khen hay chê vậy ?

Chị không trả lời mà lại nói sang chuyện khác:

- Bữa trước Thanh Thúy ghé chơi, con bé có vẻ buồn về chuyện cậu Bữu bán ngôi nhà của bà cô mà không hỏi ý kiến của mẹ.
- Chắc là bán để góp vốn vào cái công ty tư doanh nọ...
- Hôm đám cưới, em thấy Bích Nhung lạ quá !
- Chắc là tại son phấn... anh cũng không để ý - Thanh ngáp dài.

Thanh không để ý cũng phải, bởi vì anh là đàn ông. Chứ còn chị, cũng giống

như nhiều người phụ nữ khác, chị nhận ra ngay sự khác thường của cô dâu. Nếu ai đã từng biết Bích Huyền thì hẳn sẽ nghĩ rằng có một phép lạ vừa xảy ra trên khuôn mặt nàng. Hai cái lúm đồng tiền thật sâu, sâu đến nỗi chẳng cần cười chúng vẫn cứ lúm vào. Cái mũi thì cao chót vót và nhọn hoắt trông như được nặn bằng sáp !

Chính những thứ ấy đã kéo dài thời gian thi vị của Bữu ở Sài Gòn đến hai tuần lễ.

Hôm vào mỹ viện thăm người yêu, thấy mặt nàng sung húp còn hơn cả "trận" té xe hôm nào, Bữu thất kinh:

- Họ làm gì em thế ?

Nàng đưa tay ra hiệu cho chàng đừng làm ầm rồi hạ giọng:

- Anh đừng lo ! Mới làm thì nó phải sung như vậy. Vài bữa sẽ khỏi ngay.

- Khổ quá ! Đẹp đâu chưa thấy mà chỉ thấy giống như... mặt ông địa ! - Bữu ca cẩm.

Bích Huyền bực mình:

- Thôi, anh về đi ! Không động viên người ta thì thôi, lại còn dè bĩu... Đau muốn chết chứ sướng gì.

Nàng nói một hơi như muốn trút hết mọi sự giận dữ, bực mình vì cái sự "lạc quẻ" của người yêu. Nhưng vừa dứt lời, nàng bỗng ôm lấy ngực mình rồi bụm miệng lại nằm sấp xuống giường. Cơ thể nàng dềnh lên rồi lại sụp xuống như một cơn sóng.

Bữu thất kinh:

- Kìa, em lại bị làm sao vậy ?

Nàng không nói, thò tay xuống sàn giường lôi ra một cái thau nhỏ. Thì ra nàng đang buồn nôn. Rồi thì nàng nôn thốc, nôn tháo...

Một cô nhân viên của mỹ viện bước vào với ly nước trên tay Chờ cho Bích Huyền nôn mửa xong, cô đưa ly nước cho nàng:

- Chị súc miệng đi !

Rồi cô quay sang Bữu:

- Anh đừng lo ! Phụ nữ có thai thường hay bị hành như vậy.

- Hả ? - Bữu há hốc mồm.

- Ở đây, vợ anh sẽ được chăm sóc chu đáo. Không sao đâu !

Nói rồi, cô ta bung cái thau đi ra. Bích Huyền nằm xoay người lại thở dốc.

Bữu kéo tay nàng:

- Có thật là em... em... có thai không ?

Bích Huyền lắc đầu:

- Em cũng không biết, nhưng mấy bữa nay nó cứ nôn mửa hoài. Ở đây người ta bảo... chắc là vậy.

Bữu ôm đầu ngồi bất động trên ghế có đến hằng mười lăm phút.

- Anh sao vậy ? - Bích Huyền cất tiếng hỏi.

- Anh cứ nghĩ là em có biện pháp... phòng ngừa nên không... cẩn thận... Bữu ngẩng lên, vẻ mặt thất thần - Bây giờ biết tính sao đây !

- Đã vậy rồi thì chỉ còn có cách là làm đám cưới liền bây giờ, chứ để lâu, cái bụng nó phình lên thì mặc áo cưới không đẹp.

- Non nước này mà em còn nghĩ đến chuyện đẹp xấu nữa sao ? - Bữu đâm quạu.

- Tại sao lại không nghĩ ? Nếu như em không bị xấu xí sau lần té xe thì em đã chẳng tìm cách giữ anh bằng biện pháp này - Giọng Bích Huyền lạnh lùng.

- Nhưng anh có bao giờ nói không yêu em nữa đâu ? Có con bây giờ rồi lấy gì mà nuôi nó ?

- Chuyện đó anh khỏi phải lo - Nàng vẫn thản nhiên - Mọi chuyện em đã tính sẵn cho anh.

Quả thật, nàng đã tính thay cho người yêu tất cả. Từ chuyện bán nhà đến

chuyện hùn vốn làm ăn. Rồi thì chuyện xin nghỉ việc "để tự mình làm chủ mình"... Tất tần tật mọi thứ đều do cái đầu "bị té xe" của nàng nghĩ ra và điều khiển !

Thế là, sau khi ra... thăm mỹ viện không lâu, họ làm đám cưới. Cô dâu có vẻ xanh xao hốc hác đi nhiều. Người ta nghĩ rằng có lẽ là do lo lắng quá nên sức khỏe của Bích Huyền giảm sút. Ai mà chẳng như vậy trước khi đi lấy chồng ?

Một vài người tinh ý lấy làm ngạc nhiên vì cô dâu đã ốm mà chân mày còn dựng ngược. Còn mấy cái gân máu nơi cổ nàng thì cứ phập phồng y như thể nàng vừa làm một việc gì đó quá sức và vì không chịu nổi không khí ngột ngạt đông người nên nàng cứ nôn mửa luôn.

Bữa ở rể bởi đàn gái giàu mà lại không có con trai. Thế là căn nhà phải bán đi, chứ để làm gì ?

Bà Sáu Hưng buồn rầu bảo con trai:

- Mẹ chỉ có mình con... vậy mà mày đi ở rể, mai một ông bà tổ tiên ai thờ cúng hờ con ?
- Khi nào làm có tiền, con lại mua nhà riêng, lo gì hả mẹ ?
- Đã có rồi lại đem bán... Bà Sáu thở dài. Mai một nhớ con, tao lên thăm biết ăn đâu, ở đâu ?
- Thì ở nhà ông bà già vợ của con !
- Mặt mũi nào tao ăn ở như vậy ! Thôi, từ nay mày có nhớ mẹ, nhớ em thì về thăm, chứ tao không lên trên đó nữa.

Bữa không dám thuật lại cho vợ nghe những điều mẹ nói, nhưng rồi Bích Huyền cũng biết, nàng đổ quau:

- Không lên thì thôi, làm gì mà hăm dọa dữ vậy ?
- Ai nói với em ? - Bữa ngạc nhiên.
- Cô em gái quý hóa của anh chứ còn ai vô đây ? Cái thứ gì mà khó ưa quá !

- Nó nói sao ?

- Còn nói sao nữa ? Nó bảo anh nghe lời vợ. Thử hỏi, không nghe lời vợ thì còn nghe lời ai nữa !

- Thôi, em đừng giận dỗi như vậy mà có hại cho cái thai - Bữa ăn ủa vợ -
Chấp làm gì cái con khủng đó !

Nếu Thanh Thúy nghe được những lời này hẳn cô sẽ cho rằng ông anh mình đã nói nhầm đối tượng ! Người cần phải đi bệnh viện Chợ Quán để làm điện não đồ chính là Bích Huyền chứ không phải ai khác !

Chớ coi thường những cái đầu đã có lần thử tài... cứng mềm với mặt đường và cột điện như thế.

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 22

Phương Tâm thu dọn xong giấy tờ, sắp sửa ra về thì thấy Đình Phong bước vào phòng. Chàng nói gì đó với chị thủ quỹ rồi đến trước mặt Phương Tâm:

- Trưa nay tôi rảnh. Tâm dùng cơm với anh em tôi nhé !

Nàng nhìn người đàn ông trước mặt mình bằng ánh mắt lạ lẫm rồi bỗng mỉm cười.

- Cám ơn anh, nhưng tôi thì lại không rảnh !

D Phong ngó người ra rồi vụt hiểu:

- Xin lỗi... tôi định nói là... là... hôm nay tôi không phải về nhà vì mọi người

đều đi vắng...

Phương Tâm vẫn lắc đầu nhưng giọng vẫn bình thường:

- Tôi nói thật mà ! Với lại ăn cơm với người lạ, tôi không được tự nhiên lắm.

Xin phép, tôi phải về rồi.

Nàng bước nhanh ra khỏi phòng, bỏ lại cặp mắt ngơ ngác của ông phó giám đốc và chị thủ quỹ.

- Cô ấy khó tính quá ! - Phong nói như phân trần.

- Có lẽ tại Phương Tâm không muốn bị áp đặt ! - Chị thủ quỹ góp chuyện -

Cô ấy nghĩ rằng anh ra lệnh chứ không phải mời như bình thường.

Chị đã nói đúng một phần. Sau khi D Phong vừa dứt lời, Phương Tâm đã nghĩ ngay rằng anh chàng muốn ra lệnh cho mình. Hừ ! Anh ta rảnh thì mặc anh ta, ăn thua gì tới mình ! Và lại, cứ tưởng tượng tới chuyện phải ngồi ăn chung với Hải Yến, nàng đã thấy bữa cơm chẳng ngon lành gì !

Nhưng... "Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa" ! Vừa ra tới cổng, Phương Tâm đã thấy cả nhà "ông" giám đốc có mặt ở đó. Nói "cả nhà" chứ thật ra chỉ có vợ chồng Đức Phương và Minh Phúc.

Thanh Mai bước nhanh tới trước mặt nàng:

- Chị đến rước em về đằng nhà chơi. Lâu quá em không đến ai cũng mong.

Chẳng cần chần chừ, Phương Tâm nói ngay:

- Trưa nay em bận nên không đi được. Làm phiền chị quá !

nần nì:

- Em đến một lát thôi cũng được. Ăn cơm xong, chị sẽ đưa em về liền.

Những lời nói của Minh Khoa hôm nào bỗng văng vẳng bên tai Phương Tâm, cả thái độ của Thanh Mai trước đó cũng hiện về như một lời nhắc nhở... Nàng dứt khoát từ chối:

- Xin lỗi mọi người, em phải đi bây giờ.

Nói rồi nàng bước nhanh ra đường vẫy một chiếc xích lô... MP chạy theo:

- Em đi đâu, anh đưa đi ?

- Dạ, không cần, em tự đi được mà !

Nàng bước vội lên xe với nỗi buồn vô hạn. Chiếc xích lô chậm chậm lăn bánh... chung quanh nàng, dòng đời vẫn hối hả ngược xuôi.

- Cô về đâu ? - Có tiếng người đạp xích lô hỏi.

Phương Tâm quay lại. Đến lúc này, nàng mới hay bác xích lô đã già lắm rồi... Thảo nào, chiếc xe vẫn cứ chậm rãi, thông dong...

Nàng nói mà không hề suy nghĩ:

- Bác cho cháu xuống... sở thú !

Không hỏi thêm lời nào, ông già gắng sức đạp... nhưng có lẽ sức ông chỉ có bấy nhiêu nên chiếc xích lô vẫn cà rịch cà tang như người buồn ngủ. Phương Tâm cũng chẳng gấp gáp gì.

Rồi thì cũng tới nơi. Nàng bước xuống xe mở túi xách lấy tiền ra trả. Ông già không đếm, cũng không hỏi xem nàng trả bao nhiêu. Phương Tâm vừa quay đi vừa nghĩ ngợi. Quá lạ ! Thời buổi này sao vẫn có những người chẳng thèm mặc cả với cuộc đời thế kia ?

Buổi sáng, khi nàng nói với bà Tư là nàng không về ăn cơm trưa, bà có vẻ không vui:

- Làm gì thì làm, cũng phải nghỉ ngơi chứ con ? Cả tháng nay, mày không ăn cơm trưa ở nhà, bác thấy không xong rồi. Cơm tập thể có gì mà ăn !

- Sắp Tết rồi, công việc nhiều lắm... vội lại về nhà rồi đi ngay, còn mệt hơn là con ở lại luôn công ty - Nàng chống chế.

Lúc ấy, Minh Khoa cũng đã chuẩn bị đi làm. Chàng đứng gần đó đưa mắt quét một tia nhìn từ đầu tới chân Phương Tâm rồi nhún vai không nói gì.

Mấy lúc gần đây, chàng tài xế nghiệp dư đã bị thất nghiệp vì cô hành khách duy nhất đã từ chối, không chịu quá giang nữa !

Thật ra Phương Tâm cũng chẳng ăn cơm ở công ty vì ở đây làm gì có bếp ăn

tập thể ? Trưa nào, nàng cũng lang thang với ổ bánh mì trong túi xách. Số tiền dành dụm để mua quà tết cho mấy đứa em đã vơi quá nửa. Thôi thì đành khát đến dịp khác vậy...

Trưa nay, nàng đã từ chối hai bữa ăn thịnh soạn để lại ngồi một mình trong góc sở thú nhâm nhi khúc bánh mì nhạt thếch. Nàng xé một miếng ném cho chú khỉ mặt đỏ. Nó ngửi ngửi rồi nhăn mặt ném trả lại cho nàng... Bất giác Phương Tâm chua chát mỉm cười. Nàng không giận cái "thằng" mặt đỏ mà chỉ thương cho mình.

- Hừ ! Mày là kẻ không biết điều, không tể nhị một tí nào hết - Phương Tâm đưa nắm đấm dọa chú khỉ - Ít ra mày cũng phải ném một miếng cho tao vui lòng chứ ?

Con khỉ chẳng biết trả lời bằng ngôn ngữ của nàng nhưng nó lại nhăn răng... cười như biết lỗi. Nàng giận dỗi bỏ đi.

Ngoài bờ sông, gió mát rượi. Buổi trưa nên cũng chẳng có mấy người vào sở thú chơi. Phương Tâm một mình độc chiếm cả một khúc sông. Nàng nhắm mắt nghĩ đến bữa tiệc thứ ba ở nhà... chẳng biết hôm nay Đỗ Quyên lại làm món gì... Giờ này chắc "họ" đang ngồi cạnh nhau bên bàn ăn rôm rả... Chỉ có Phương Tâm là mãi mãi vẫn một mình... Chỉ có một mình. Bất giác nàng nghe hai bên thái dương đau buốt. Những giọt nước mắt không ngăn được tuôn tràn cả xuống má, xuống môi.

Có vật gì đó chạm nhẹ lên má nàng. Phương Tâm mở bừng mắt và kinh ngạc khi thấy ngay trước mắt mình là đôi mắt đăm chiêu, thăm thẳm của Minh Khoa...

- Anh đã đi theo em từ lúc em rời khỏi nơi làm việc - Giọng chàng thật nhẹ nhàng - Tại sao em không về nhà ?

Nàng cúi đầu thú thật:

- Em buồn !

Chiếc khăn trên tay Minh Khoa run run thấm khô những giọt nước mắt trên má nàng. Giọng chàng cũng run run:

- Anh phải làm gì cho em không còn buồn nữa ?

Nàng lắc đầu:

- Anh chẳng cần làm gì cả... Tự em làm khổ em thôi !

- Chúng ta đã thỏa thuận gì với nhau, em còn nhớ không ? Vậy thì tại sao em lại không muốn chia sẻ với anh buồn đau của mình ?

- Người đáng được anh chia sẻ không phải là em... Nàng quay mặt đi, tránh cái nhìn trách móc của chàng.

- "Thật vô lý khi phải mất thời giờ với người không xứng đáng". Ai nói câu ấy, em biết không ?

Nàng không trả lời, Khoa lại tiếp:

- Bây giờ anh đã nhận ra sự vô lý của mình. Không có em, đó mới chính là điều vô lý nhất.

Khi nói câu thứ hai, giọng chàng chùng xuống. Còn Phương Tâm thì lại không tin vào tai mình nữa. Nàng sợ hãi vội tránh đi:

- Sao anh... không ở nhà ăn cơm... với bác ?

- Mẹ anh buồn nhưng không hề trách móc gì anh.

Thì ra cả tháng nay, Khoa không hề ăn trưa cùng với mọi người. Khi không có Phương Tâm ở nhà thì chàng cũng bỏ đi nơi khác.

Lấy cớ là ở nhà mình chẳng có việc gì làm nên ngày nào Đỗ Quyên cũng sang bên này. Giống như trước đây, nàng dọn dẹp, lau chùi, rồi giành cả phần đi chợ, nấu cơm của Hoàng Thúy.

- Cô biết nội thích ăn món gì nên Thúy cứ để cô đi chợ giùm cho.

Mặc dù chẳng thích Đỗ Quyên, nhưng được rảnh tay, rảnh chân, Hoàng Thúy cũng khoái:

- Cô muốn thì cứ làm, cháu không cản nhưng cháu sợ chú Út chửi lắm.

- Có cô, chú không dám chửi đâu - Nàng trấn an con bé.

Quả thật, chú Út của Hoàng Thúy không hề la rầy cô cháu nhỏ. Nhưng chỉ được mấy ngày đầu, rồi thì... - Không xong rồi cô ơi - Sang ngày thứ ba, Thúy kêu lên.

- Chuyện gì vậy ?

- Chú Út bảo : "Mày đi chợ nấu cơm không được , thì tao đi ăn cơm tiệm" - Hoàng Thúy gãi đầu nhăn nhó.

Đỗ Quyên không giấu được vẻ âu lo:

- Để cô nói lại với chú.

Nàng tìm gặp Khoa ngay sau đó. Chàng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như trước đây:

- Tại sao em lại phải mất công một cách vô ích như vậy ?

- Tại vì em thấy... nhà đơn chiếc quá... mẹ già rồi... Còn tụi nhỏ thì phải học hành. Nàng ấp úng.

- Mấy năm qua không có em, mọi chuyện trong ngoài anh vẫn thu xếp được kia mà ? Huống hồ gì bây giờ, nhà đã có thêm Phương Tâm.

- Em thấy cô ta đi suốt ngày chớ có ở nhà đâu ? Anh cứ để em làm... Nếu không, em sẽ buồn đến chết mất - Đỗ Quyên đã rơm rớm nước mắt.

Sợ rằng cả "đại dương" nước mắt của nàng sẽ tuôn trào lai láng nên Khoa vội vã đứng lên:

- Em thích sao thì cứ làm. Anh phải đi đây.

- Trưa rồi, anh ở nhà ăn cơm rồi hãy đi - Nàng gọi với theo.

Nhưng Minh Khoa không đứng lại. Chàng gặp mẹ trước hiên nhà:

- Khó xử cho con quá ! Mẹ cứ ăn cơm trước đi, khỏi chờ con.

- Con đi đâu giờ này ? - Bà Tư nhìn con dăm dăm.

Khoa lắc đầu:

- Con cũng không biết... nhưng có thể đến chiều con mới về.

Rồi chàng dắt xe ra, vẫy gọi Hoàng Thúy đến gần:

- Mày nói lại với nội những gì chú đã nói với mày.

- Chú không ăn cơm nhà thật sao ? - Thúy sợ hãi.

Nhìn nét mặt đứa cháu, ông chú bỗng động lòng:

- Chú không trách con lười biếng đâu. Thôi vào phụ lo cơm nước cho bà đi.

Mà nè, không được nói gì với cô Tâm hết nghe chưa ?

- Dạ, con nhớ rồi ! - Thúy ngoan ngoãn gật đầu.

Con bé không dám hó hé gì. Chính vì vậy và Phương Tâm không hề hay biết có người hơn tháng nay cũng đi lang thang "ăn đĩnh ở quán" như mình.

- Ngày mai, em đừng đi như vậy nữa nghe ! Khoa bỗng kéo tay nàng đặt vào tay mình - Em hứa với anh đi !

Nàng nhẹ nhàng rút tay lại:

- Em nghĩ, chính anh mới phải quay trở về... Không có anh, mẹ và mấy nhóc sẽ buồn... mà chị Quyên cũng sẽ không vui.

- Em đừng nhắc tên cô ấy trước mặt anh - Mặt Khoa sa sầm - Có thể anh sẽ trở về nhà, nhưng với một điều kiện...

- Anh đặt điều kiện với em à ? - Phương Tâm ngạc nhiên.

- Đúng vậy ! - Chàng gật đầu - Anh chỉ về nhà khi có em cùng về.

- Em vẫn về nhà mỗi chiều kia mà ?

- Đó là chuyện bình thường. Điều anh muốn nói ở đây là sự thất thường của em ! - Khoa nghiêm mặt...

- Em cảm giác rằng... anh sắp sửa mất em !

- Anh không bao giờ làm như thế đối với em nữa đâu, chúng ta đã giảng hòa với nhau rồi kia mà ? - Chàng đưa tay xem đồng hồ rồi bảo - Sắp đến giờ em vào làm buổi chiều rồi. Đi thôi, kéo trễ.

Họ chậm rãi thả bộ dưới những tán cây rợp mát. Thoạt nhìn người ta có thể tưởng hai người chẳng quen biết gì nhau. Phương Tâm không nói chuyện đã

đành mà ngay cả Minh Khoa cũng im lặng. Ngang qua một quầy giải khát, chàng ngừng lại mua cho Phương Tâm chai nước ngọt.

- Anh uống đi, em không khát - Nàng ngần ngại.

- Lúc này ngồi trong quán theo dõi em cả tiếng đồng hồ, anh đã uống hết ba chai như thế. - Chàng cười.

Phương Tâm ghim cái ống hút vào chai nước ngọt, vừa đi vừa nhấm nháp một cách thông thả. Lúc này thì trông họ đã thân mật cởi mở hơn.

- Vậy mà mấy bữa trước, anh cứ tưởng em đến đây kia. Sự nhớ ra điều gì Khoa nói.

Phương Tâm rời cái ống hút, lắc đầu:

- Từ bữa nghe anh nói, em đã không tới đó nữa. Chị Mai có đến rủ em mấy lần nhưng em không đi.

- Anh cũng không biết... mình nói có đúng không nữa - Khoa bỗng lúng túng.

Biết chàng cảm thấy áy náy về cách xử sự của mình bữa trước, Phương Tâm trấn an:

- Dù có hay không thì đề phòng vẫn tốt hơn. Em rất sợ họ hiểu lầm...

Họ đã ra đến bãi giữ xe. Sợ Phương Tâm lại gọi xích lô nên Khoa mau miệng:

- Chờ anh một chút !

Phương Tâm không từ chối bởi giờ đây nàng chẳng có lý do gì để làm như vậy. Còn Khoa thì lại rất sợ tính bướng bỉnh và lòng tự ái của nàng nên cứ thầm mong đừng có gì trục trặc xảy ra.

Lúc dừng xe trước cổng công ty cho Phương Tâm xuống, chàng ngập ngừng:

- Lát chiều... anh tới đón em nhé.

Nàng gật đầu và không nói thêm gì, lặng lẽ đi vào.

Hãy còn hơi sớm nên chưa có ai vào, Phương Tâm đến bên bàn làm việc của mình ngồi xuống. Chai nước ngọt vẫn còn quá nửa. Nàng ngắm nghía nó một hồi rồi uống cạn. Sau đó cất cái vỏ chai vào túi xách, ngồi nghĩ ngợi bâng quơ !

Sắp Tết đến rồi... Lại thêm một cái Tết không cửa, không nhà, không cha mẹ, anh chị và không có người thân cũng chẳng có bạn bè.

Bất giác nàng than thầm : Thôi, đừng đến nữa, Tết ơi !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 23

Vẻ thất vọng hiện rõ trên gương mặt bà Dung khi thấy trên xe chỉ có các con mình. Thanh Mai bước xuống chạy về phía mẹ chồng.

- Phương Tâm bận rồi mẹ ạ ! Con nói mãi cô ấy vẫn không bằng lòng.
- Con bé thật lạ ! Bà Dung chép miệng - Tự dưng rồi lại không chịu đến chơi nữa.

Thanh Mai đưa mắt nhìn chồng. Vẻ hối hận dâng đầy trong mắt nàng. Đức Phương lắc đầu:

- Có lẽ con bé bận thật vì còn phải về nhà nấu cơm.
- Thôi được ! Chiều nay các con đưa mẹ đến thăm cô Tự Chắc chắn là sẽ gặp Phương Tâm ở đó - Bà nói giọng dứt khoát.

Không riêng gì bà mà cả dì Út giúp việc cũng tỏ ra thất vọng khi không thấy

có Phương Tâm cùng về.

- Lâu rồi không thấy cô ấy tôi cũng nhớ.

- Vậy thì chiều nay đi đi với tôi.

Ông Phú bước ra nói xen vào:

- Các bà định đi đâu đấy ?

Bà Dung nhìn chồng:

- Em định đến thăm chị Tư Ánh.

- Sao không rủ anh đi với ? - Ông vội cần nhần.

- Em sợ anh không rảnh, với lại hôm trước anh đã đi rồi.

- Nhưng hôm trước anh đi có một mình còn bây giờ thì đi với em kia mà ?

Nào chúng ta thỏa thuận thế này nhé. Cả nhà ta cùng đến chơi đằng ấy.

- Con tán thành ! - Minh Phúc đưa tay lên.

- Con cũng vậy ! - Diệu Phương bật cười.

Thanh Mai hưởng ứng:

- Con với các cháu cũng muốn đi chơi.

Không khí vui hẳn lên. Bà Dung bỗng vịn thành xe lăn đứng dậy, định bước đi:

- Kìa mẹ ! - Thanh Mai hốt hoảng - Mẹ làm sao thế ?

Nhưng ông Phú đã trấn an con dâu:

- Từ hôm về đây tới giờ, sức khỏe mẹ con đã khá hơn nhiều. Bà có thể đi được vài bước mà không cần người dẫn.

Nét mặt MP rạng rỡ:

- Có lẽ nhờ thời tiết ấm áp, dễ chịu nên chân mẹ không bị đau nhức nữa.

Di Ut tùm tùm cười:

- Còn nhờ gì nữa, cậu Ut biết không ? Nhờ môn châm cứu tài tình của thầy Ba đông y đó ! Bà bảo, ở bên kia, người ta không làm cái vụ châm chích này.

- Thật à mẹ ? - Phúc ngạc nhiên hỏi.

Bà Dung gật đầu:

- Đúng vậy đó con !

Rồi bà tựa con dâu tập tễnh bước đi. Mọi người gần như nín thở nhìn theo cái chân bị liệt là hậu quả của một lần ngã cầu thang trong lúc bà đang bị bệnh. Từ đó đến giờ, bà phải ngồi xe lăn.

Đây quả là một ngày trọng đại. Niềm hy vọng tưởng đã tắt ngấm nay vụt lóe sáng trở lại. Phấn khởi quá, MP đề nghị:

- Ba ơi ! Chúng ta uống rượu mừng nhé.

Ông Phú vui vẻ chiều ý con:

- Được ! Nhưng mỗi người chỉ một ly thôi đấy.

Dì Út lật đật mở tủ lấy ra chai rượu chát, thứ rượu khai vị ưa thích của gia đình. MP đón lấy, hân hoan nhìn mẹ:

- Mẹ cũng uống một chút cho vui mẹ nhé !

Tiếng "nhé" cuối câu được phát ra rất ngộ là do Phúc bắt chước của một người bạn quê ở Thái Bình, lâu ngày thành quen miệng. Mấy đứa nhỏ rất thích trêu ông chú nói giọng... của mình, riết rồi chúng cũng phát âm nửa nạc nửa mỡ giống hệt như chàng.

Bà Dung âu yếm nhìn con:

- Đến chừng nào con mới cho mẹ uống rượu cưới của con vậy ?

MP cười phá lên:

- Bao giờ mẹ khỏi bệnh con mới cưới vợ, mẹ mau mau khỏi bệnh đi.

- Con không giống anh Hai con chút nào ! Bằng tuổi con thì thằng Phương đã cho ba mẹ lên chúc ông bà nội từ lâu - Ông vui vẻ xen vào.

- Chính vì vậy mà chú Út mới không chịu cưới vợ đó mẹ - Thanh Mai góp chuyện.

- Chị làm dâu ba mẹ không thấy sợ hay sao mà còn xúi em đem con gái

người ta về chịu cực chịu khổ ? - MP nhìn chị dâu bằng ánh mắt chan chứa cảm phục.

- A ! Thì ra chú mày sợ vợ mình cực khổ nên mới không dám cưới bây giờ !

- Diệu Phương vờ sùng sộ với em.

- Hì... hì... - MP bật cười hiền lành - Nói đùa thôi, chứ em sợ bị đàn bà cất giữ linh hồn của mình lắm. Chị Hai thoải mái như vậy mà lắm lúc anh Hai còn điên đầu nữa là...

Biết em chồng nhắc đến sự ghen tuông bữa nọ, Thanh Mai đỏ mặt. Nàng liếc nhìn chồng rồi tùm tùm cười.

Bất ngờ, chẳng biết cao hứng thế nào, MP đột ngột thò tay cầm lấy cái chén không bên cạnh úp xuống bàn rồi quay nhìn mẹ.

- Ba mẹ Ơi ! Từ nay dẹp cái chén này đi nhé !

Mặt bà Dung thất sắc:

- Con say rượu rồi hả Phúc ?

Con trai bà lắc đầu:

- Dạ... không... mới uống có tí xíu làm sao con say được hả mẹ ? Nhưng con muốn mẹ quên quá khứ buồn phiền đi... Chỗ này mai mốt sẽ có người ngồi. Diệu Phương đưa mắt nhìn vợ, Thanh Mai khẽ cau mày. Còn cha mẹ họ thì sững sốt đánh rơi cả đĩa.

Biết mình lỡ lời, MP lúng túng:

- Con định nói là... con sẽ cưới vợ... coi như ba mẹ có thêm... một đứa con gái.

Diệu Phương ngồi gằn đó hơi nhồm người lấy cái chén lật trở lại. Tiện thể chàng lừ mắt ra hiệu cho em.

Bà Dung nghiêm mặt:

- Con không được làm như vậy. Con dâu thì không thể nào là con gái...

không gì có thể thay thế được, các con hiểu không ?

Bữa ăn đang rôm rả bỗng trầm lắng xuống. May mà mọi người sắp sửa ăn xong. Di Út đứng dậy đi lấy món tráng miệng. Hai đứa nhỏ lăm lét nhìn ông bà nội. MP ấp úng mãi rồi mới nói được.

- Mẹ ! Tha lỗi cho con.

Mẹ chàng không trả lời. Trong đôi mắt bà, bóng tối bất thần đổ ập xuống.

Lát sau, Diệu Phương kéo em trai vào phòng riêng:

- Em nói làm gì cho mẹ buồn ?

Phúc lắc đầu, giọng buồn bã:

- Tại em thương mẹ quá. Em muốn cho mẹ một niềm hy vọng mới.

- Chưa đến lúc đâu Phúc à ! Em cần phải nhớ rằng, nếu bị thất vọng thêm lần nữa thì hậu quả đối với mẹ sẽ không biết đâu mà lường.

- Em hiểu rồi ! - Phúc cúi đầu, mặt buồn hiu.

Đến chiều thì không khí đã bình thường trở lại. Ăn cơm xong, mọi người chuẩn bị cho cuộc viếng thăm của mình. Từ hôm về nước đến giờ, chưa có chuyến đi chơi nào lại rầm rộ như thế.

Chỉ có hai mẹ con bà Tư Ánh ở nhà. Phương Tâm thì đi học chưa về. Cả hai đứa bé cũng vậy.

Trông thấy khách, chủ nhà mừng rỡ:

- Hôm nay mợ khỏe không mà đi được tới đây ?

- Em khỏe nhiều rồi, chị Tư à ! - Bà Dung cảm động nắm lấy tay người chị nuôi của mình - Nhờ chị giới thiệu ông thầy chữa bệnh theo lối Đông y mà bây giờ em có thể đứng lên một mình được rồi.

- Lạy trời phật ! - Bà Tư không giấu được vẻ mừng vui - "phước chủ may thầy", biết đâu mợ sẽ khỏi bệnh luôn.

- Nếu được như vậy thì phúc đức cho nhà em biết chừng nào ! À, cháu Tâm đâu hả chị ?

- Nó đi học chưa về !

Trong lúc đó, Minh Khoa hí hục đi pha nước đãi khách. Thấy vậy, Thanh Mai "xông vào" giúp một tay.

- Anh để đó, em làm cho... nàhng bảo Khoa.

Chàng cười ngượng ngùng:

- Phiền quá phải không ? Nhà không đàn bà con gái dơ vậy đó.

- Sao anh không cưới vợ đi ? - Thanh Mai vừa cho đường vào cà phê vừa hỏi.

- Chẳng có được mấy người hạnh phúc như thằng Phương đâu, Mai ạ ! Phụ nữ bây giờ họ cứ đòi bình đẳng kia !

- Chuyện đó thì cũng không có gì là xấu, nhưng cái gì cũng có giá của nó, anh à ! À, xong rồi đây, anh cho đá vào đi.

Đến lúc ấy, cả Diệu Phương lẫn MP cùng nhào vào bếp, họ bung nước cho những người lớn còn mình và lũ nhỏ thì "tự phục vụ". Minh Khoa gọi hai đứa bé vào phòng của chị em Hoàng Thúy:

- Các cháu được tự do bày biện thích không ?

Hai đứa bé sượng rơn:

- Chúng cháu cảm ơn bác !

Minh Khoa cố nhịn cười bước nhanh ra ngoài, chàng bảo vợ chồng Diệu Phương.

- Nghe hai nhóc tí gọi mình bằng "bác", tự dưng thấy buồn trong bụng quá !

Diệu Phương bật cười:

- Lúc này tình hình giữa anh và Phương Tâm có được cải thiện chút nào chưa ? - Chàng quay sang vợ - Lúc trước, họ thấy mặt nhau là gây gổ, cãi vã, chỉ thiếu có nước là chưa "uỳnh lộn" thôi !

- Hết chuyện này thì lại sinh chuyện khác - Minh Khoa lắc đầu. Cô bé ấy rắc rối lắm.

- Anh có biết lần đầu tiên tôi gặp Phương Tâm thế nào không ? Cô ấy ướn loi

ngoi từ đầu tới chân... vào lúc 9 giờ tối - Diệu Phương hào hứng kể.

- Em vẫn chưa biết Phương Tâm với anh bà con ra sao ? - Thanh Mai dò hỏi.

- Cô ấy là em họ của vợ anh Thanh - Khoa đáp bừa.

- Anh biết rõ gia đình cô ấy không ? - Nàng lại hỏi.

- Có lẽ... anh Thanh với chị Liên biết - Khoa lưỡng lự.

Diệu Phương lắc đầu:

- Họ cũng không biết, hôm rồi, tôi gọi điện thoại xuống, anh Thanh bảo phải chờ anh đi hỏi lại một người nào đó...

Minh Khoa trở mặt:

- Cậu muốn hỏi anh Thanh chuyện Phương Tâm ?

Sợ chàng hiểu lầm nên Thanh Mai đáp thay chồng:

- Tại vì trong hồ sơ lý lịch, Phương Tâm ghi một vài điều không rõ ràng nên chồng em muốn xác minh lại.

Đến lượt Minh Khoa "không khảo mà khai".

- Phương Tâm mồ côi từ bé !

Chàng kể lại nguyên vẹn những gì mà mình đã được nghe Phương Tâm kể hôm nào. Không ngờ, chàng vừa dứt lời, đã thấy Diệu Phương ôm chầm lấy vợ mà hôn:

- Chuyện gì vậy ? - Khoa nhăn mặt hỏi.

Thanh Mai chận đứng niềm vui bông bột của chồng lại bằng cách xô chàng ra:

- Anh... như vậy, làm sao trách được chú Phúc ?

Diệu Phương sực tỉnh:

- Xin lỗi... nhưng anh mừng quá... mà em đã hết... ghen chưa ?

Thấy anh chàng nói năng lập dập, Khoa bỗng lấy làm lạ. Xưa nay Diệu Phương đâu có như vậy ?

Nhưng chàng chưa kịp nói thêm gì thì MP và Phương Tâm đã vào tới. Từ

này giờ Phúc vẫn lẳng vẳng ngoài cổng chờ Phương Tâm về. Thấy vậy, nỗi chờ đợi trong lòng Khoa dâng đầy thêm.

- Tối nào em cũng học à ? - Thanh Mai tròn mắt hỏi.

Lúc này Phương Tâm rất bối rối trước cảnh nhộn nhịp trong nhà.

Nàng trả lời Thanh Mai rồi quay lại bảo Diệu Phương:

- Nếu biết hôm nay mọi người tới chơi em đã xin nghỉ một buổi.

- Ba mẹ anh muốn đi chơi cho khuây khỏa, sẵn dịp ghé thăm cô Tư luôn !

Em học đến bao giờ mới xong ?

- Chắc là... còn lâu. - Phương Tâm có vẻ ngập ngừng nhưng rồi cũng nói tiếp

- Em học lớp đại học chứ không phải trung cấp như đã nói với anh.

- Thật không ? - Phương mừng rỡ hỏi.

Nàng gật đầu:

- Tại vì... em sợ ban giám đốc không bằng lòng cho em đi học dài hạn nên em phải nói dối anh.

Điều này thì quả là bất ngờ đối với cả Minh Khoa. Chẳng không giấu được vẻ thích thú.

- Em cừ lắm, Phương Tâm ạ ! Bây giờ giám đốc nghe rõ rồi, đành phải mở hầu bao ra đóng học phí cho cô nàng thôi !

- Em không cần đâu ! Mỗi tuần em đi dạy kèm thêm hai buổi tối, đủ để trang trải mà !

Điều này nữa thì thật là quá sức tưởng tượng của mọi người. Họ vẫn đang ngồi nơi nhà bếp, quanh cái bàn ăn cơm thường ngày của gia đình. MP đột ngột hỏi:

- Em học ngành gì vậy ?

- Dạ... học Quản trị kinh doanh ! Tại lúc trước nghe anh Phương kể về chị Mai, em thích quá nên bắt chước chị học ngành này. Phương Tâm có vẻ ngập ngừng.

Thanh Mai không giấu được xúc động:

- Nếu em cần gì cứ nói với chị... chắc chắn chị sẽ giúp được em. Chị sẽ làm hết sức mình để giúp em.

- Cám ơn chị... nhưng có lẽ em không cần gì đâu.

- Đây, ở trường họ có dạy em môn tin học không vậy ? - Phúc lại hỏi.

- Nghe bảo lên năm thứ ba mới được học.

- Được rồi ! Môn đó để anh dạy ! - Phúc nói tỉnh bơ - Học ngay từ bây giờ chứ không chờ đợi gì cả.

- Phải đó ! Lúc nào rảnh em cứ đến đằng nhà. Anh Phúc có máy, sẽ dạy thêm cho em - Diêu Phương tán thành.

Chỉ có mỗi mình Minh Khoa là cảm thấy không được vui trong bụng. Họ định âm mưu gì đây mà rủ rê có vẻ nhiệt tình quá vậy ? Tay Phúc này... chắc là phải lòng Phương Tâm rồi... Làm sao để đối phó bây giờ ?

Khô một nỗi chàng nghĩ nát óc mà chẳng tìm ra phương kế gì ! Đã vậy, càng nghĩ thì đầu óc chàng lại càng rối ren thêm.

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 24

Hữu Thanh chưa tìm được nhà mới của vợ chồng Bữu thì may mắn có Thanh Thúy lên chơi:

- Em nhớ Phương Tâm quá nên đi Sài Gòn thăm nó đây - Thanh Thúy bảo

Kim Liên - Chị chỉ nhà anh Thanh giùm em.

- Em định đi Sài Gòn à ? - Kim Liên ngạc nhiên - Từ trước tới giờ em có đi một mình lên trên ấy lần nào chưa ?

Thanh Thúy thật thà lắc đầu:

- Dạ chưa ! Nhưng chị cứ nói địa chỉ rõ ràng em sẽ bảo xích lô chở tới.

- Đợi anh Thanh về chị bàn lại một chút - Kim Liên có vẻ nghĩ ngợi - Mai là thứ bảy rồi.

- Sao hả chị ? - Thanh Thúy sốt ruột.

- Nếu được, anh chị sẽ cùng đi với em. Cũng hơi lâu rồi, anh Thanh không về thăm mẹ anh và hai đứa nhỏ.

- Em chỉ sợ làm phiền anh chị.

- Chuyện đó thì em khỏi lo... không có gì đâu.

Rồi làm như vô tình, chị hỏi:

- Nhà em với nhà Phương Tâm gần nhau không ?

- Dạ, cũng gần lắm. Đi bộ chừng mười phút là tới. Hai đứa em chơi với nhau từ hồi học lớp một. Tội nghiệp Phương Tâm lắm, cha mẹ nó hình như không thương con - Thanh Thúy nói một hơi.

- Nghe đâu Phương Tâm không phải con ruột của họ mà ?

Thanh Thúy gật đầu:

- Mẹ em biết chuyện đó nên cũng thương Phương Tâm lắm.

- Chỗ em ở gọi là gì ? Có dễ đi không ?

- Dễ ợt ! Chị đi đò bảo ghé Phú Thiêu, Bình (đoán đại, đọc hồng ra) Chính thì ai cũng biết.

Trong lúc cô nàng say sưa kể thì Kim Liên cố gắng ghi lại trong đầu những gì vừa được nghe. Lát sau, nàng lén lấy sổ tay cẩn thận chép lại...

Chiều cuối tuần, Phương Tâm đi làm về thì gặp Hoàng Thúy đón ở cổng.

- Đồ cô Tâm biết có ai đang ở trong nhà mình ?

Minh Khoa đã dắt xe vô nhà, vội quay lại hỏi:

- Ai vậy Thúy ?

- Dạ, có ba và dì Liên về - Hoàng Thúy đáp vội.

Phương Tâm lộ vẻ vui mừng:

- Thật không ?

Con bé gật đầu hí hửng khoe:

- Lúc nãy, ba và dì mặc áo của Thúy may, đẹp thật là đẹp !

Phương Tâm quàng vai con bé đi vào nhà.

- Cô đã nói rồi mà, nhất định ba và dì sẽ thích.

Nghe Phương Tâm về, Kim Liên cũng chạy ra đón. Hai chị em gặp nhau trước hiên nhà.

- Có mua trái cây cho em không ? - Phương Tâm nũng nịu bá lấy cánh tay chị - Thứ bậy nào em cũng trông anh chị lên.

- Sao trông em ốm hơn lần trước gặp dữ vậy ? - Kim Liên choàng tay ngang người Phương Tâm vuốt nhẹ.

Đó là "hậu quả" của hơn một tháng "lang thang" không cửa không nhà nhưng Phương Tâm không dám thú thật cùng chị:

- Tại em phải thức khuya học bài. Nàng nói tránh đi.

Họ đã vào đến trong nhà. Phương Tâm đưa Hoàng Thúy cất túi xách cho mình rồi đi thẳng xuống bếp... nhưng nàng bỗng đứng sững lại, có ai đó đang ngồi rửa rau bên hồ nước... Hôm nay Đỗ Quyên nấu cả cơm chiều hay sao ?

Câu trả lời có ngay tức khắc. Người đang ngồi bỗng đứng dậy, xoay người lại và... toét miệng cười.

- Thúy ! - Phương Tâm nhào tới.

- Ủ ! Tao nè.

Hai cô gái ôm chầm lấy nhau. Chẳng mấy chốc mà cả hai khuôn mặt đều

tèm lem nước mắt.

Hoàng Thúy đứng ở cửa bếp, thích chí nói:

- Vậy mà lúc này cô Tâm đoán không ra.

Phương Tâm lau nước mắt mỉm cười:

- Tao đâu có ngờ là mày.

Thanh Thúy thút thít:

- Nhớ mày muốn chết luôn. Tao định đi một mình nhưng anh chị sợ tao đi lạc nên mới đưa đi.

Nghe nói nhà có khách, Minh Khoa cũng bước xuống bếp. Chàng chưa bao giờ nghe Phương Tâm nói về những người bạn của mình, nên có vẻ ngạc nhiên khi thấy Thanh Thúy xuất hiện và thái độ mừng rỡ của hai người.

Phương Tâm mau mắn giới thiệu:

- Nhỏ Thanh Thúy, bạn em.

Minh Khoa gật đầu:

- Chào cô !

Thanh Thúy láu lỉnh chào lại:

- Anh và nhỏ Tâm đã "lập lại hòa bình" chưa ?

Cả Phương Tâm lẫn Minh Khoa đều kinh ngạc. Trong khi Thanh Thúy vẫn tỉnh bơ.

- Chiến tranh chỉ là tạm thời thôi mà - Lát sau, Minh Khoa lên tiếng.

Phương Tâm kéo tay bạn:

- Coi chừng anh ấy sẽ gây gổ với cả hai đứa mình bây giờ.

- Tao chấp... - Thanh Thúy cười hi hi - Trước lúc lên thăm mày, tao đã tìm hiểu kỹ đối tượng rồi mới dám đi chứ bộ.

- Này, cô bé - Minh Khoa nheo mắt - Tôi nghe có mùi cơm khét rồi đây.

Nói rồi, chàng bỏ lên nhà trên, Thanh Thúy giật mình hít hít mũi ngửi, trong khi Phương Tâm trấn an bạn.

- Anh ấy chọc quê tui mình đó. Làm gì có chuyện khét com.

Nàng chỉ vào nồi com điện đã bật sang nút an toàn tự bao giờ. Thanh Thúy bật cười rồi hạ giọng:

- Ông Khoa của mày ghê gớm thật.

Phương Tâm phát vào vai bạn:

- Nói tầm bậy !

Nhưng ngay lúc đó, mặt nàng bỗng nóng bừng. Điều Thanh Thúy vừa nói khiến nàng nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây. Bây giờ Khoa không gây gổ nữa. Ngược lại, còn để ý lo lắng, chăm sóc nàng ân cần chu đáo như một người anh trai. Thình thoảng Tâm bắt gặp một thoáng nhìn thật lạ trong đôi mắt mênh mông thăm thẳm của chàng.

- Com xong chưa con ? - Bà Tư bước xuống bếp.

Thanh Thúy nhanh nhẩu:

- Dạ, xong rồi, con dọn lên bây giờ.

Tuy mới tới nhà mà cô nàng đã quen thân như ở nhà mình. Bà Tư rất thích tính tự nhiên không màu mè của Thanh Thúy.

- Ủ, dọn đi. Con Tâm còn phải đi học nữa phải không con ?

Nghe bà nhắc Phương Tâm giật mình:

- Dạ, con nghỉ một buổi cũng không sao ! Con ở nhà chơi với Thanh Thúy.

Nhưng Hữu Thanh vừa bước xuống đã ngăn lại:

- Em cứ đi học. lát nữa anh chị đưa Thanh Thúy đi tìm nhà một người quen của cô ấy ở ngoài Chợ Lớn. Chắc phải đến tối mới về.

- Dạ, cũng được - Phương Tâm miễn cưỡng đồng ý.

Vì sợ trễ giờ nên nàng chỉ ăn qua loa rồi buông đũa, quay sang Thanh Thúy bảo:

- Mày ăn cho no ngen, tối giờ tao phải đi học rồi.

- Ủ, đi đi ! - Thanh Thúy vui vẻ bảo bạn.

Trong lúc Phương Tâm chạy vù đi tắm rồi thay quần áo thì Minh Khoa cũng đã rời bàn ăn. Khác với Phương Tâm là chàng chẳng cần lời biện minh nào cho việc ăn vội của mình.

Khi Phương Tâm chào mọi người xong, quay ra thì đã thấy Khoa đứng đợi ngoài cổng, nàng bối rối:

- Anh... sao anh ăn cơm ít vậy ?

- Sợ em trễ học - Giọng chàng thật dịu dàng - Để anh đưa em đi.

Phương Tâm không hỏi thêm gì mà lẳng lặng leo lên xe. Thường ngày, nếu còn sớm nàng sẽ đi bộ. Chỉ hôm nào thấy gần trễ mới mượn xe đạp của Hoàng Thúy đi học.

Không đầy mười phút, họ đã tới nơi. Ngừng xe dưới bóng một tàn cây cổ thụ, Khoa bỗng ngập ngừng.

- Tan học... anh chờ ở đây nghen !

Rồi không đợi Phương Tâm trả lời, chàng đã cho xe lao vụt đi. Tự dưng rồi bây giờ kẻ hay gây gổ bỗng trở thành một người nhút nhát hiền lành đến tội nghiệp như vậy !

Lúc Khoa về tới nhà thì mọi người cũng đã ăn cơm xong. Thanh Thúy giúp Hoàng Thúy dọn dẹp. Xem ra hai người có vẻ "ăn ý" với nhau. Cũng dễ hiểu thôi vì cả hai cô cháu đều là người thích may vá, thêu thùa.

- Cô nghe dì Liên kể Thúy thích may đồ lắm phải không ? - Thanh Thúy hào hứng bắt chuyện.

- Cháu cũng chỉ mới tập tành chút ít - Hoàng Thúy khiêm tốn trả lời - Cô xem, cháu may áo cho bà và dì mặc có... được không ?

Thanh Thúy nhìn thẳng mặt cô bé tủm tỉm cười:

- Cô nói thật, cháu có buồn không ?

Một chút chần chừ, lo lắng trong ánh mắt Hoàng Thúy nhưng rồi cô bé cũng gật đầu.

- "Thuốc đắng dã tật" - Và cô bé cười.

Thanh Thúy chậm rãi kể:

- Cô với cô Tâm học chung với nhau từ hồi lớp một. Hết năm lớp 9 thì cô học dở quá nên thi rớt chuyển cấp. Còn cô Tâm thì lên trường huyện học cấp 3. Lúc đó, ở nhà buồn quá không biết làm gì nên cô đòi mẹ cô cho đi học may... Tưởng học chơi cho đỡ buồn, nào dè may được rồi mê luôn.

- Được mấy năm rồi hở cô ? - Hoàng Thúy xen vào.

- Cũng mới 7, 8 năm gì đó. Nhưng lúc đầu cô may xấu lắm. Cứ bị bà thầy mắng hoài và bắt phải tháo ra may lại... Vậy mà rồi bây giờ, rất nhiều người thích mặc đồ do cô may - Ngừng một chút, Thúy nói tiếp - Cô đã có xem mấy cái áo của Thúy may. Đường kim mũi chỉ thì chưa được đẹp lắm, có chỗ đường may không mịn, không thẳng .. nhưng bù lại, nếu nhìn từ xa thì "phooc" áo rất đẹp. Cháu có con mắt của một nhà thiết kế thời trang đấy, Hoàng Thúy ạ !

- Thật không cô ? - Hoàng Thúy sung sướng hỏi lại.

Thanh Thúy gật đầu, cuộc nói chuyện của hai cô cháu đang tới hồi hào hứng, sôi nổi thì có tiếng Kim Liên gọi:

- Thúy ơi ! Cứ để cho cháu dọn dẹp, em lên chuẩn bị đi.

- Dạ, em xong ngay bây giờ ! - Thanh Thúy với tay úp nốt cái chén cuối cùng rồi bảo Hoàng Thúy - Lát tối cô về, mình nói tiếp "chuyên đề thời trang" nghen !

Gì chứ chuyện này thì Thúy mê lắm, có nói đến sáng cô bé cũng vẫn khoái nghe.

Còn Thanh Thúy, cô gái dân "miệt vườn thú thiệt" ấy cũng sinh thời trang chẳng kém một cô gái thị thành nào. So với Phương Tâm, thì cô nàng "mô-đen" hơn nhiều. Thợ may mà.

- Xong rồi, mình đi ! - Hữu Thanh có vẻ sốt ruột.

Họ lên xe, Thanh Thúy chỉ mới biết "mục đích" chuyển đi của mình tối hôm qua.

- Chẳng biết tại sao mà Phương Tâm không khai vô lý lịch của mình - Anh Thanh bảo cô - Người ta muốn đề bạt cô ấy vào một chức vụ khá quan trọng.

- Làm gì hả anh ? - Thanh Thúy tò mò.

- Hình như là... làm thủ quỹ của công ty Chính vì vậy mà cần phải xác minh rõ lai lịch. Em biết rồi đấy, làm thủ quỹ là nắm hầu bao của cả công ty mà, lơ mơ thì chết !

- Tại sao không hỏi Phương Tâm ?

- Chẳng biết có uẩn khúc gì không mà con nhỏ không chịu nói. Anh bị người ta làm khó vì anh đã giới thiệu Phương Tâm vào công ty.

Vậy là anh đã thuyết phục được cô cùng đi đến nhà giám đốc công ty "để kê khai lý lịch" của cô bạn mình. Xem ra thì việc làm ấy cũng tốt thôi. Biết đâu rồi nhờ vào những lời "tâng bốc" của Thanh Thúy mà người ta còn đề bạt Phương Tâm vào chức vụ... gì... cao hơn nữa.

Nghĩ vậy nên cô nàng ung dung rơi vào bẫy mà chẳng hay biết gì !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 25

Minh Khoa nhìn đồng hồ. Còn đến nửa tiếng đồng hồ nữa Phương Tâm mới

tan học, và đường từ nhà đến đây chỉ mất có mười phút. Để giết thì giờ, chàng lấy một tờ báo mở ra chăm chú đọc.

Nhưng chỉ mới đọc được mười dòng, bỗng có tiếng chuông gọi cửa vang lên. Cùng với tiếng chuông là tiếng kêu thật gấp rút, hốt hoảng:

- Bác Tư ơi ! Anh Khoa ơi ! Mở cửa mau.

Đặt vội tờ báo xuống, Khoa chạy ra. Chàng thấy cô chủ quán nước ở cạnh nhà Đỗ Quyên đang trước cổng nhà mình:

- Chuyện gì vậy ?

- Anh qua mau mau đi. Con Quyên uống thuốc tự tử rồi.

- Trời ơi ! - Khoa giật mình kinh hãi - Sao lại tự tử ?

- Ai mà biết được ! Anh qua nhanh lên.

Minh Khoa định quay vào gọi mẹ thì bà Tư đã ra tới. Chính tiếng chuông gọi cửa giật giọng đã kéo bà rời khỏi kệ kinh.

- Mẹ coi chừng nhà, con chạy qua xem sao - Chàng chỉ kịp nói với mẹ như vậy rồi lao đi.

Đỗ Quyên đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, bọt mép sùi ra hai bên, toàn thân mềm quặt. Trước cửa nhà, mấy chiếc xích lô chờ sẵn.

Không nói không rằng, Khoa bế thốc nàng lên phóng ra xe.

- Tới bệnh viện nào gần đây nhất - Chàng quát bảo anh xích lô.

Chiếc xe lấy đà rồi chạy băng băng lượn lách giữa rừng người và xe cộ ngược xuôi. Giá như bình thường mà anh xích lô chạy như thế thì chắc chẳng có vị khách nào to gan dám ngồi cho anh ta chở đi. Nhưng lúc này, tốc độ là điều tối cần thiết.

- Vô Nguyễn Tri Phương được không ?

Anh xích lô thắng xe lại:

- Được... được...

Cổng bệnh viện được mở rộng. Mấy bác nhân viên trực phòng cấp cứu khẩn

trương xách băng ca chạy ra. Trong chớp mắt họ đã đưa bệnh nhân vào phòng. Anh xích lô cũng mon men vào xem.

Bác sĩ trực cấp cứu đích thân vào khám cho người bệnh. Sau khi bắt mạch, đo huyết áp xong, anh quay sang hỏi Khoa:

- Cô ấy uống thuốc gì vậy ?

Chàng ngơ ngác:

- Tôi... cũng không biết ! Nghe kêu, tôi chạy tới chờ cô ấy đi liền.

Anh xích lô chen vào:

- Thấy nói... cô uống valium 10...

- Bao nhiêu viên anh biết không ? - Bác sĩ Báu, người trực phòng cấp cứu, có vẻ quan tâm đến chi tiết này.

- Lúc nãy, bà già cô đếm cả thấy 48 cái vỏ thuốc ! - Anh xích lô trả lời.

- Cha chả ! Nhiều dữ vậy ?

Vừa kêu lên, bác sĩ Báu lật đật chạy vào chỗ bệnh nhân nằm. Anh lại bắt mạch, đo huyết áp, cặp nhiệt độ và vạch cả mí mắt lên xem... mười lăm phút đã trôi qua... mặt anh đầy vẻ dăm chiêu, tư lự.

Sau đó, anh bước vào phòng riêng gọi cô y tá. Bên ngoài, tim Khoa cứ đập loạn xạ... và trên giường Đỗ Quyên vẫn nhắm nghiền mắt, bọt mép trào ra. Lát sau, cô y tá xách một thùng nước đến cạnh giường bệnh và vẩy Minh Khoa lại gằn. Cô đưa cho anh cái ly:

- Anh đưa cho cô ấy uống hết chừng này nước.

- Trời ! - Khoa thất kinh - Không có dụng cụ gì khác để rửa ruột sao ?

Hình như cô y tá cố nén một nụ cười.

- Anh cứ làm thử đi.

Không còn cách nào khác, Khoa đành phải xắn tay áo lên... một tay chàng đỡ đầu Đỗ Quyên cho dốc cao lên, tay kia kê ly nước vào miệng nàng.

Nhưng... bệnh nhân chỉ nuốt được mấy ngụm rồi cắn chặt hàm răng lại...

Khoa tuyệt vọng đổ dành.

- Em ráng uống vào đi để rửa cho sạch thuốc.

Chẳng biết Đỗ Quyên có nghe gì không mà chẳng thấy nàng há miệng ra nữa. Hết cách, Khoa phải cầu cứu đến cô y tá.

- Làm sao bây giờ ? Cô làm ơn giúp giùm một tay.

- Có cái thau dưới sàn giường kia, anh móc họng cho chị ấy nôn ra đi.

Ngay lập tức, Khoa cố gắng cho hai ngón tay vào miệng bệnh nhân... nhưng nàng chưa kịp nhận ra cảm giác nhột nhột buồn nôn nơi cổ họng thì chàng đã ôm ngực nôn thốc, nôn tháo.

- Thôi, anh cứ để chị ấy nằm yên đó ! - Cô y tá bước đến gần - Không sao đâu.

Đến nước này thì đầu óc Khoa rối bời. Chàng chẳng còn đủ sáng suốt để nhận ra bất cứ một điều gì... thậm chí chẳng còn nhớ đến lời hẹn với Phương Tâm dưới gốc cây trước cổng trường của nàng.

Phương Tâm đã đứng đợi hơn một tiếng đồng hồ dưới gốc cây sao ấy. Thoạt đầu là cảm giác nôn nao, hồi hộp. Xa hơn một chút là sự bức mình, giận dữ và cuối cùng là nỗi hoang mang, lo lắng đến tột cùng ! Chỉ trong vòng có 60 phút mà tất cả những cảm xúc hỉ, nộ, ái, ố... đều hiện diện đầy đủ nơi nàng. Cuối cùng, Phương Tâm đành phải cuộc bộ về nhà. Lúc ấy đã hơn 9 giờ tối, nhưng chỉ có một mình Hoàng Thúy ở nhà . Chiếc xe D.D. màu đỏ của Khoa dựng trước sân nhà.

- Sao cô về trễ quá vậy ? - Thúy ngẩng lên hỏi.

- Tại... tại hôm nay cô phải ôn bài thêm - Phương Tâm lúng túng - Mọi người đâu cả rồi ?

Hoàng Thúy lắc đầu:

- Cháu cũng không biết . Bà nội biểu cháu ngồi đây trông chừng nhà.

Cô bé cũng không biết chú Út mình đi đâu . Bởi lúc đó, hai chị em đang học

bài ở trong phòng . Phương Tâm vào cất tập sách rồi quay ra bảo:

- Thúy đi ngủ đi, cô sẽ chờ mọi người.

Nhưng nàng chẳng phải chờ đợi, bởi ngay lúc đó, vợ chồng Hữu Thanh đã về tới . Ánh đèn xe của họ quét sáng cả một khoảng sân . Phương Tâm nhận ra chùm chìa khóa xe của Khoa vẫn còn trong ổ khóa... không ai có thể giải thích cho nàng sự lỡ hẹn này.

- Có gặp người quen không ? - Tâm hỏi khi thấy Thúy bước đến gần mình.

Cô nàng vui vẻ gật đầu:

- Tưởng khó tìm, ai dè dễ ợt.

Hoàng Thúy từ trong nhà chạy ra:

- Nội kêu ba vào cho nội nói chuyện chút.

Hữu Thanh hấp tấp theo con gái vào phòng mẹ, vừa đi vừa hỏi:

- Nội chưa ngủ sao con ?

- Dạ, nội còn đang đọc kinh.

Bên ngoài, Phương Tâm cũng kéo bạn vào phòng mình.

- Ở chơi với tao vài bữa nhen ?

- Không được đâu - Thanh Thúy lắc đầu - Tao lãnh cả đồng đồ tết... Hôm rày giao hết cho tụi học trò, không biết chúng nó may vá ra làm sao !

Rồi cô nàng mở túi xách lấy ra một gói giấy khá to giao cho bạn:

- Tao may đồ mới cho mày nè . Mặc thử coi có vừa không ?

Phương Tâm nhìn sững cô bạn mình, rồi không kèm được, nàng ôm chầm lấy Thanh Thúy bật khóc.

Thanh Thúy cũng sụt sịt:

- Mày đừng khóc... làm tao khóc theo bây giờ...

- Bác có biết mày đi lên trên này thăm tao không ?

- Tao nói với mẹ là đi thăm vợ chồng anh Hai.

Phương Tâm giật mình:

- Họ... cưới nhau rồi à ?

Thanh Thúy gật đầu :

- Chị Liên không nói gì với mày sao ? Đạo này bà Nhung "mát" dữ lắm... lại có bầu nữa . Mẹ tao rầu muốn bệnh luôn . Lỡ mà đẻ ra thằng cháu đích tôn nó cũng bị "chập mạch" thì khổ lắm !

- Chắc là không sao đâu ! - Phương Tâm an ủi bạn - Hôm trước, anh Bữu có ghé tao.

- Hồi nào ?

- Lúc đưa Bích Nhung đi thăm mỹ viện.

Thanh Thúy nhún vai:

- Vậy mà tao nói anh hai không tin !

- Tin cái gì ?

- Rằng vợ của anh bất bình thường ! Ai đời đẹp đẽ như vậy mà còn bày đặt sửa chữa, đục khoét... Hai cái lúm đồng tiền của bà ấy đựng cả lít nước còn chưa đầy...

Đến lượt Phương Tâm trêu bạn:

- Mày cổ lỗ sĩ bỏ cha !

- Hừm ! Đẹp đâu không thấy chỉ thấy giống như cái hình nộm bằng sáp -

Thanh Thúy bực dọc - Mà thôi, đẹp chuyện ông bà ấy qua một bên đi . Nói chuyện của mày cho tao nghe với.

- Chuyện của tao thì có gì đâu mà nói ? Để tao thử đồ mới còn có lý hơn.

- Ủ, thử đi ! - Thanh Thúy phấn khởi nhưng vẫn còn e dè - Tao may không mô- đen, kiêu cọ gì hết, sợ mày chê !

Phương Tâm xỏ tung cái bọc giấy, bên trong có hai cái áo nhưng lại đến ba cái quần . Nàng buột miệng:

- Trời đất ! Mày lấy tiền đâu ra mà may nhiều dữ vậy ?

- Lúc này vải vóc rẻ rề - Thanh Thúy nói tỉnh bơ - Có ngán là ngán tiền công

may kia . Tao biết mày thích mặc vải ka- tê nên đi lùng cả buổi sáng mới được hai cái vừa ý . Còn vải quần, tao may đại quần đen cho mày dễ mặc áo . Nè, mặc thử đi... làm gì mà nhìn tao dữ vậy !

- Tao... ghét mày quá ! - Phương Tâm cố giấu xúc động nhưng mắt vẫn rung rung.

- Còn tao thì lại thương mày không biết để đâu cho hết - Thanh Thúy cười - Giá mà... "chú Út" cũng thương mày như vậy thì đỡ quá.

- Thôi đi ! - Phương Tâm vờ nạt nộ - Cấm nhắc đến tên thằng cha ấy.

Rồi nàng ôm mớ quần áo chạy biến vào trong góc phòng . Nơi có tấm ri- đô ngăn lại làm chỗ thay đồ . Thanh Thúy nhìn theo, tủm tỉm cười.

Cả hai chiếc áo đều hơi rộng, nhưng Phương Tâm trấn an bạn:

- "Mô- đen" bây giờ là như vậy đó . Mày đúng là người có óc thẩm mỹ.

- Tao nhớ hồi trước mày thích màu tím cà và màu vàng hoa cúc... Bây giờ có thay đổi gì không ?

Phương Tâm cảm động nhìn bạn:

- Tao vẫn thích hai màu ấy, nhưng nếu mày may cho tao thứ khác, tao cũng sẽ thích y như vậy.

Thanh Thúy lại lục lọi túi xách:

- Còn chuyện này nữa, mày xem nè...

Lần này thì Phương Tâm kinh ngạc thật sự khi thấy Thanh Thúy đặt trước mặt mình mớ bộ quần áo của... chính mình.

- Ở đâu mày có ? - Nàng run run hỏi.

Giọng Thanh Thúy buồn buồn:

- Mẹ mày đem đi bán, tao nhờ người mua lại...

Phương Tâm ôm chầm lấy mớ quần áo của mình, úp mặt vào đấy tức tưởi, nghẹn ngào . Nàng không ngờ còn có ngày được mặc lại chúng... Trong cái va ly xách về nhà chồng ngày cưới, nàng không hề mang theo bộ quần áo

nào của mình.

Thanh Thúy đột ngột bảo :

- Tao thấy tương lai mày sáng sủa lắm . Cố gắng làm việc, nhất là phải giữ uy tín với người ta.

- Ê, mày chuyển sang nghề coi tướng từ hồi nào vậy ? - Phương Tâm mỉm cười nhìn bạn.

- Trong cái rủi nào cũng có cái may mày ạ ! - Thanh Thúy vẫn giữ nguyên giọng - Mày mà lấy ông Bửu, biết đâu lại là điều bất hạnh ! Ông anh của tao thực dụng lắm . Hồi ông nói yêu mày thì mày còn nhỏ xíu, biết gì ?

- Có lẽ mày nói đúng ! - Phương Tâm buồn rầu - Hồi đó tao chẳng biết gì . Anh ấy bảo yêu tao... thế là tao nhận lời.

- Anh Thanh với chị Liên bảo rằng gia đình ông giám đốc quý mày lắm, phải không ? Coi chừng rồi... nhà bên này với nhà bên kia có chiến tranh mày ạ !

- Thanh Thúy nói nửa thật nửa đùa.

- Tại sao mày lại nói vậy ? - Phương Tâm cau mày.

- Tại vì... nghe đâu bên kia cũng có một anh chàng chưa vợ - Thanh Thúy tiếp tục trêu bạn.

- Mày ưng không, tao làm mai cho ? - Phương Tâm hất mặt khiêu khích.

- Làm mai "ông nào" ? - Thanh Thúy cũng không vừa.

- Mày thích ông nào ?

- Hình như cả hai ông đều thích mày . Vậy thì... mày nhường ai, tao ưng nấy. Nói đến đây, cả hai cùng phá ra cười . Rất lâu rồi, Phương Tâm mới có được những trận cười sung sướng, thoải mái như vậy . Nàng đã quên mất nỗi bức dọc vì bị cho "leo cây" lúc nãy.

Thì ra trên đời vẫn có những tình cảm mang lại cho con người ta niềm vui sướng, hạnh phúc đến tột cùng . Hà có gì cứ phải bận rộn với bóng dáng một gã đàn ông... không ra gì như vậy ?

Đêm đó, Phương Tâm đã ngủ ngon lành với những mộng tưởng bình yên đầy ấp trong lòng . Nàng không hề ngờ được rằng, khi thức dậy vào buổi sáng hôm sau, điều cảm nhận trước tiên của nàng là mình đã làm lần...

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 26

Bác sĩ Báu liếc chừng về phía thân nhân của người bệnh rồi tùm tùm cười .
Lát sau anh thông thả bước đến gần người ấy.

- Anh là gì của cô ta ?

Khoa đang ngồi rầu rĩ như gà mắc nước nghe hỏi, vội ngẩng lên:

- Tôi... cũng không biết gọi là gì nữa...

- Vợ hay người yêu ? - Vị bác sĩ láu lỉnh hỏi.

- Gọi là người yêu cũng được - Khoa gật gù - nhưng chuyện đó xa lơ xa lắc rồi.

Báu rút trong túi áo blu ra bao thuốc lá, chìa cho khách:

- Hút thuốc đi cho đỡ căng thẳng . Tôi bảo đảm cô ấy không sao đâu !

- Cám ơn anh ! - Khoa đưa tay rút một điếu thuốc, châm lửa rồi chỉ vào tấm bảng có chữ "No Smoking" trên tường - Ta ra ngoài đi.

Họ ngồi xuống chiếc ghế đá trong sân bệnh viện, chậm rãi nhả khói thuốc .

Lát sau, vị bác sĩ lên tiếng.

- Tôi hỏi chuyện này có hơi tò mò, nhưng thật sự là cần thiết cho sự chữa trị.

- Anh cứ hỏi.

Báu rít một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra những sợi khói tròn xoe rất điệu nghệ .
Hình như lúc ấy, anh ta đang sắp xếp lại các ý tưởng trong đầu.

- Tại sao bây giờ hai người không yêu nhau nữa ?

Khoa trầm ngâm:

- Cô ấy đã lấy chồng - Chàng kể lại những việc đã xảy đến với Đỗ Quyên -
Bây giờ thì tôi đã có người khác.

- Cô ấy biết không ?

- Mới biết cách đây không lâu...

- Tôi hiểu rồi... - Báu gật gù - Đây là loại người chỉ muốn người khác phải
hy sinh vì mình . Họ mang trong người chứng bệnh hoang tưởng khá nặng .
Tôi báo cho anh biết chuyện này để anh yên tâm, rằng cô ấy không có ý định
sẽ chết đâu.

- Tại sao anh biết ? - Khoa ngạc nhiên.

- Bởi vì cô ấy chỉ uống khoảng 3, 4 viên thuốc ngủ trở lại thôi . Máy chục
cái vỏ thuốc là đủ hù mấy người yếu bóng vía - Bác sĩ Báu phì cười.

- Trời ơi ! Hèn chi mà... tôi thấy mọi người cứ cà rịch cà tang...

- Mấy viên thuốc đó chưa đủ "ép phê" đâu . Chúng ta làm gì cô ấy biết hết .
Chỉ có điều cổ không thèm mở mắt ra thôi !

- Bây giờ phải làm sao đây ?

Báu xem đồng hồ:

- Chờ thêm lát nữa, tôi cho chuyển xuống phòng bệnh nặng, sau đó sẽ tiến
hành bơm rửa ruột.

- Sao lúc này anh bảo không có gì ? - Khoa tròn mắt.

- Để cho cô ấy biết mùi súc rửa ruột, mai một không dám hù dọa bà con nữa.
Đến lúc này thì Minh Khoa mới hoàn hồn . Chàng vừa giận vừa thương con
người dại dột kia...

- Anh về nhà ngủ đi - Bác sĩ Báu đứng dậy - Ở trong này, chúng tôi sẽ lo chu đáo mọi chuyện . À, tại sao không thấy người nhà của cô ta vậy ?

- Chính tôi cũng đang tự hỏi mình điều ấy . - Khoa lắc đầu vẻ khó chịu.

Đã gần 12 giờ đêm . Đường sá vắng hẵn người qua lại, nhưng trước cổng bệnh viện vẫn còn mấy chiếc xích lô chờ khách vắng lại . Khoa leo lên một chiếc giục anh xích lô đạp nhanh.

Nhưng chàng không về nhà mình mà lại đến bấm chuông một ngôi nhà trong con hẻm gần đó . Chàng bấm liên tục, giật giọng . Lát sau, có người ra mở cổng... Chàng nhận ra bà mẹ của Đỗ Quyên . Bà ta cũng đã nhận ra người quấy rối mình vào đêm hôm khuya khoắt như thế này.

- Con Quyên sao rồi cháu ? - Bà hỏi với giọng lo lắng.

- Chết rồi ! - Khoa đáp cụt ngắn - Bác vô mang xác cô ấy về đi.

Mặt chủ nhà trắng bệch, bà chụp lấy tay chàng.

- Cháu nói thật không ? Bác không tin, làm sao mà nó chết cho được ?

Khoa giữ tay bà ta, giọng lạnh lùng:

- Cháu đến để báo cho bác biết . Bây giờ cháu về đây.

Mấy đứa cháu, con của bà chị Đỗ Quyên nhao nhao thức dậy:

- Dì út ra sao rồi ? Dì út khỏe chưa ?

Khoa không trả lời mà quay lưng bước đi nhưng ngay lập tức đã bị giữ lại :

- Có thật là con Quyên chết rồi không ? Bác biết là nó không chết mà !

- Tại sao bác dám khẳng định như vậy ? - Khoa nhìn xoáy vào mặt bà ta.

- Tại vì... tại vì... nó đâu có uống hết thuốc... làm sao mà chết cho được ?

- Hừ ! Thì ra cả lũ các người toàn là một thứ lừa dối.

Chàng tức tối đá mạnh cái ghế đôn dưới đất, hăm hăm bỏ về.

Hữu Thanh vẫn còn thức chờ em . Anh bắc ghế bố ngồi "trực" ngay cổng vì sợ Khoa bấm chuông làm mọi người thức giấc.

- Anh hai chưa ngủ sao ?

- Mẹ bảo anh chờ chú - Thanh vừa mở cổng vừa hỏi - Cô Quyên như thế nào rồi ?

- Bác sĩ bảo không có gì nguy hiểm . Anh vào ngủ đi để em đóng cửa cho - Giọng Khoa thật nhẹ nhàng.

Hai anh em họ rất ít khi có những cuộc nói chuyện êm ái, nhẹ nhàng với nhau như vậy . Đặc biệt là chẳng bao giờ Khoa xưng "em" với ông anh mình.

Nhưng Hoàng Thúy không vào phòng ngủ mà lại ngồi xuống salon nơi phòng khách về chờ đợi . Biết anh muốn nói chuyện với mình nên Minh Khoa cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- Anh muốn nhắc nhở em về chuyện Đỗ Quyên phải không ? - Khoa nói chận trước.

- Hiện giờ em với cô ấy có còn tình cảm gì không ? - Hoàng Thúy nhìn em chăm chú.

- Đến bây giờ em vẫn còn giận và không thể nào tha thứ vì chuyện cô ấy đã lừa dối em . Ngay cả chuyện uống thuốc tự tử vừa rồi cũng là một trò bịp bợm.

Chàng kể cho anh trai nghe những gì mình biết chung quanh chuyện Đỗ Quyên tự tử . Hoàng Thúy nghe xong, lặng lẽ châm thuốc hút... Lát sau, anh nhìn quanh, hạ giọng :

- Anh biết em lớn rồi nên mọi chuyện đều có thể tự giải quyết được... nhưng anh chỉ yêu cầu em một điều...

- Anh cứ nói đi... em sẽ thực hiện nếu điều đó không nằm ngoài khả năng của em.

- Đó là chuyện của Phương Tâm - Hoàng Thúy càng hạ thấp giọng - Anh muốn em phải giữ gìn... đừng làm chuyện gì tổn thương con bé... bằng không thì chúng ta sẽ rất có lỗi với... cậu mợ Phú.

- Anh nói gì em không hiểu ? - Khoa thắc mắc.

Biết mình đã sa đà nên Hoàng Thúy vội nói gỡ lại:

- Ý anh muốn nói là... bên ấy người ta rất thương Phương Tâm.

- Nhất là thằng Phúc chứ gì ? Phải ý anh như vậy không ? - Mặt Minh Khoa bỗng sa sầm - Thế thì em không làm được đâu.

Dứt lời, không đợi nghe anh trai phân trần, giải thích gì thêm, Khoa đứng bật dậy bỏ vào phòng.

Hoàng Thúy vẫn ngồi im lặng rít từng hơi thuốc . Trong đầu anh hiện lên câu chuyện làm chấn động giới doanh gia Sài Gòn 17 năm về trước . Con gái út của nhà thầu Phạm Văn Phú bị người vú nuôi bắt cóc . Vợ Ông vì quá đau buồn nên đã hóa điên . Bao nhiêu công sức, tiền của bỏ ra đều không có kết quả gì . 17 năm trời, tưởng chẳng còn một tia hy vọng nào nữa... vậy mà bỗng nhiên . Cô bé ấy lại lừng lững xuất hiện trong nhà anh... Phương Tâm - đứa con gái lá ngọc cành vàng của nhà triệu phú họ Phạm ấy, gan góc, bản lĩnh giống hệt như cha của cô ngày nào . Mẹ anh kể có lần ông lãnh thầu một khu phố công chức : công trình vừa mới bắt đầu thì giá nguyên vật liệu đột ngột tăng vọt, ông bị sạt nghiệp lần đó . Vậy mà chỉ vài năm sau, ông đã khôi phục lại được tất cả.

- Sao anh không đi ngủ ! - Kim Liên từ phòng ngủ bước ra - Khuya lắm rồi !

- Anh đợi thằng Khoa - Thanh dụi tắt điếu thuốc - Nó mới vừa về tới.

Cả Kim Liên cũng không được biết về chuyện của Đỗ Quyên tối hôm nay .

Chị cứ nghĩ là cậu em chồng mình đi chơi đâu đó về trễ...

Thanh theo vợ vào phòng ngủ . Nhưng không tài nào chợp mắt được . Còn chị, dường như cũng khó ngủ.

- Anh hãy nói thật cho em biết chuyện của Phương Tâm đi - Lát sau, chị nghiêng người sang, hỏi chồng - Tại sao bên gia đình cậu mợ lại quan tâm đến con bé như vậy ?

Thì ra chị cũng chỉ biết lảng máng về cuộc "điều tra lai lịch" này chứ không biết nguyên nhân đích thực của nó là gì.

- Tại Phương Tâm thôi ! Con bé không ghi rõ nên mới gọi lên sự ngờ vực, tò mò - Hoàng Thúy quyết định chưa nên nói cho vợ biết.

Kim Liên im lặng nhưng lại không hoàn toàn tin vào những gì vừa nghe được . Trong thâm tâm chị lại nghĩ có phần giống với Minh Khoa nên rụt rè hỏi:

- Anh có biết... chú út cũng thích Phương Tâm không ?

- Anh biết !

- Vậy thì... anh ủng hộ ai ?

- Em nói gì vậy ? - Thanh giật mình.

- Ý em muốn nói nếu cả MP cũng thương Phương Tâm thì anh sẽ tính sao ?

- Anh cam đoan với em là không có chuyện đó đâu . Thôi, ngủ đi.

Họ nằm im lặng nhưng lần này suy nghĩ của hai người lại giống nhau . Lúc tối, cuộc nói chuyện của Thanh Thúy với anh em Đức Phương cũng mở hé ra một điều.

MP bảo Thanh Thúy nửa đùa nửa thật:

- Mai mốt anh về nhà Thúy chơi một chuyến được không ?

Tưởng anh chàng trêu mình, nên cô gái đỏ mặt:

- Chỉ sợ anh không dám đi.

- Anh phải xuống để gặp mẹ em chứ !

Là vì lúc này Thanh Thúy có nói rằng mẹ cô biết khá rõ về gia đình cha mẹ nuôi của Phương Tâm nên MP mới vịn vào đó mà tấn công tới tấp.

- Nhỏ Tâm mà biết nó bị "điều tra" như vậy, chắc là nó chửi nát ! - Thanh Thúy bồng nhả mặt.

- Anh muốn điều tra cả em nữa đây, em gái à ! - Phúc lại úp mở.

- Em không có ý định trở thành nhân viên của công ty anh đâu ! - Thanh

Thúy trả đòn.

- Công ty của anh thì không cần thợ may - Phúc cười cười - Nhưng anh biết, có một chỗ khác cần đấy.

Đến lúc này, Diệu Phương mới góp chuyện:

- Bao giờ có dịp về nhà anh Thanh chơi bọn anh sẽ xuống nhà em chơi, được không ?

Nghe giọng nói và nhìn mặt anh không có vẻ gì cợt đùa nên Thanh Thúy đáp một cách nghiêm chỉnh:

- Nếu anh đi thì cho Phương Tâm đi với.

- Em không sợ thằng Chiêu bắt mất bạn em sao ? - Phúc lại lên tiếng.

- Chắc là hắn không dám đâu ! - Thanh Thúy có vẻ không tự tin lắm.

Như vậy là họ đã có một lý do khá hợp lý để đi về Lách một chuyến . Vấn đề còn lại là chọn thời điểm nào cho thích hợp và phải dấu kín Phương Tâm chuyện này.

Đối với anh em Diệu Phương, nếu quả đúng là gia đình họ sắp sửa tìm lại được báu vật của mình, thì họ sẽ không nghi ngờ gì chuyện thần linh đã có mặt và nhúng tay vào mọi chuyện .

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 27

Tự dưng rồi họ lại giận nhau . "Vô cớ giận nhau" như lời Minh Khoa nói với

mẹ.

Mọi chuyện cũng tại cái miệng hay "mách lẻo" của Hoàng Thúy . Ngay buổi tối chủ nhật, sau khi ba và mẹ kể đã đi, cô bé chạy vào phòng Phương Tâm thì thào :

- Cô có biết chuyện gì vừa xảy ra không ?

Vẻ mặt cô nàng thật nghiêm trọng khiến Phương Tâm không thể dừng được.

- Chuyện gì vậy ? - Nàng chăm chú nhìn con bé.

- Cô Quyên... uống thuốc ngủ tự tử - Hoàng Thúy nói nhanh.

Phương Tâm kinh ngạc:

- Hồi nào ? Sao cháu biết ?

- Sáng nay cháu đi phố, người ta đồn ầm lên . Mới tối hôm qua này nè...

- Rồi... có bị làm sao không ?

- Chắc là không sao ! Tối hôm qua chú Út đi đến khuya mới về.

Con bé không hề biết điều nó vừa nói tới đã giải đáp một nỗi thắc mắc đang còn cào gan ruột Phương Tâm . Nàng biết rằng mình không hoàn toàn thờ ơ với việc "anh ta" đi đâu và làm gì suốt buổi tối đó.

Cả ngày chủ nhật, họ không nói với nhau một lời nào nhưng thỉnh thoảng Phương Tâm vẫn lén quan sát nét mặt Minh Khoa . Quái lạ ! Anh chàng làm gì mà mặt mũi bơ phờ, hốc hác vậy ? Chắc là buổi tối say xỉn ở đâu rồi . Nàng không hỏi và Khoa cũng không nói . Cho đến bây giờ, vô tình Hoàng Thúy đã tiết lộ mọi chuyện... Phương Tâm không biết mình nên vui hay nên buồn !

Mười một giờ kém một chút, có tiếng gõ cửa phòng . Tiếng gõ cửa thật khẽ... Phương Tâm vẫn nằm im trên giường.

- Tâm ơi ! - Tiếng Khoa thật nhẹ - Ra ngoài này anh nói chuyện một chút.

"Không !" Nàng trả lời với chính mình rồi kéo mền trùm kín đầu . Không thể

để cho anh ta dụ dỗ mình thêm một lần nữa.

Lại có tiếng gõ cửa . Lần này, Phương Tâm vùng dậy . Nàng chạy đến mở hộc bàn lấy ra hai cục bông gòn nhét chặt vào tai . Nhưng... chẳng hiểu sao, cái tiếng gõ cửa khê khàng và giọng rất nhẹ của anh ta vẫn cứ văng vẳng bên tai nàng như một ảo giác...

Cuối cùng thì nàng đã chiến thắng nhưng với thương tích tả tơi trong đầu !

- Anh đưa em đi ! - Sáng thứ hai, Khoa vẫn chờ Phương Tâm trước cổng nhà.

Nàng mím môi lắc đầu và bỏ đi . Chàng cho xe rề theo.

- Sao em không yêu cầu anh giải thích và xin lỗi ?

Nàng so vai:

- Không cần ! - Và cấm đầu rảo bước.

- Nhưng anh cần ! - Chàng nói với theo.

Thật bất ngờ, ngay lúc đó, chiếc xe của Giám đốc công ty đi làm chạy vụt ngang . Diệu Phương đã trông thấy Phương Tâm nên bảo xe dừng lại . Trên xe có cả MP . Không cần nghĩ ngợi, Phương Tâm bước vội lên và đóng sập cửa xe lại.

Phía sau, chiếc D. D. của Khoa lao lên như tên bắn và mất hút . Phương Tâm có hơi giật mình khi nghĩ đến tốc độ quá nhanh của chiếc xe, nhưng nàng đã phải trả lời câu hỏi của Diệu Phương.

- Nghỉ tết, em có định về quê không ?

Nàng lắc đầu, nhưng rồi sau đó lại trả lời nước đôi:

- Em cũng chưa biết nữa.

Thanh Thúy đã dặn Tâm khoan hãy về . Đợi lâu lâu một chút cho người ta bớt xôn xao bàn tán, bởi chuyện hy hữu như vậy thiên hạ không dễ gì mà quên được trong một sớm một chiều.

- Chị Mai nhờ anh tặng cho em cái này . Sẵn đây anh đưa luôn - Diệu

Phương mở cặp táp lấy ra gói giấy nhỏ.

- Em xem bây giờ được không ? - Nàng ngạc nhiên hỏi.

Nhưng xe đã ngừng lại trước cổng công ty, Phương Tâm đành phải cất gói quà vào túi xách . Nàng không để ý thấy nét mặt MP căng thẳng khác thường.

Hôm nay công ty phát lương và tiền thưởng tết cho nhân viên nên phòng làm việc của Phương Tâm, vốn được ghép chung với phòng tài vụ, luôn tấp nập người ra kẻ vào . Chờ cho mọi người nhận xong, Phương Tâm mới đến nhận lấy phần của mình.

- Còn cái này nữa - Chị thủ quỹ gọi lại khi thấy Tâm định bước về chỗ ngồi.

- Gì vậy chị ?

- Chị cũng không biết . Của ông phó giám đốc nhờ chị đưa em giùm.

Của Đình Phong ! Phương Tâm nhủ thầm rồi cầm gói quà lên xoay nhẹ trên tay . Tìm anh ta ở đâu bây giờ ?

- Nếu chị gặp anh Phong nhờ trả lại giùm . Em không nhận đâu - Cuối cùng nàng bảo chị thủ quỹ và đặt gói quà lên bàn chị.

- Em không sợ người ta buồn sao ? - Chị ngạc nhiên.

Nàng lắc đầu :

- Em có làm gì người ta đâu mà sợ bị buồn ?

- Nhưng em trả lại quà tặng, cũng có nghĩa là em không tôn trọng họ.

- Em không vô cớ nhận quà của người lạ đâu . Nhờ chị trả lại anh ấy giùm em.

Nói rồi, Phương Tâm bước về chỗ ngồi . Chị thủ quỹ nhìn theo gật gù.

Cả ngày bận bịu công việc nên mãi đến lúc sắp đi ngủ, Tâm mới chợt nhớ ra gói quà của Thanh Mai vẫn còn nguyên trong túi xách . Nàng lấy ra với chút háo hức, hiếu kỳ và nghĩ rằng, có lẽ đây là dấu chấm hết cho những hiểu lầm của chị đối với mình.

Nhưng khi vừa mở cái nắp hộp đựng quà ra, Phương Tâm đã kinh ngạc đến nỗi phải kêu lên:

- Thế này là sao ?

Cũng giống hệt như lúc trước vào căn phòng "của trẻ con" ở nhà Diệu Phương. Giờ đây, chiếc vòng đeo tay là một xâu chuỗi những chiếc... (đọc hồng được) bằng ngọc bích có vân rất đẹp và chạm trổ tinh vi khiến Phương Tâm sửng sò. Cảm giác quen thuộc đầy ắp trong lòng nàng. Những chiếc... (hồng đọc được) bằng ngọc bích... nàng đã thấy chúng ở đâu vậy ? Điều kỳ lạ là chiếc vòng đeo chẳng vừa tay nàng... Nó nhỏ lắm, như là của một đứa trẻ mới lên ba, bốn tuổi. Tại sao món quà tặng cho nàng mà Thanh Mai lại làm nhỏ xíu như vậy ? Nhìn kỹ trên một mối nối, có con số 1972... Con số này nói lên điều gì ? Phương Tâm gần như bán loạn tâm thần.

Rồi không làm chủ được hành động của mình, nàng chạy xuống chỗ để xe đạp của Hoàng Thúy, dắt xe ra :

- Em định đi đâu giờ này ? - Minh Khoa lù lù xuất hiện.

- Đến chỗ anh Phúc ! - Nàng thản nhiên đáp.

Khoa chụp lấy "ghidông" xe giữ lại.

- Em không thể đợi đến mai sao ?

Phương Tâm bối rối :

- Em có chuyện cần phải làm sáng tỏ ngay bây giờ.

- Không đi đâu cả ! - Giọng Khoa cộc lốc.

- Anh đừng làm thế - Nàng nói như năn nỉ - Em sẽ quay về liền mà.

Không có tiếng trả lời, song bàn tay Khoa vẫn giữ chặt lấy cái ghidông xe.

Phương Tâm bực mình quát khê :

- Buông ra đi ! Anh làm cái gì vậy ?

- Tôi ngăn chặn việc làm ngu xuẩn của cô ! - Khoa rít lên.

Phương Tâm lẳng mạnh cái xe đạp:

- Chưa thấy ai điên như anh !

Nói rồi nàng bước nhanh vào nhà ngồi phịch xuống sa- lon thờ dốt . Nếu không tìm được câu giải đáp về chiếc vòng thì đêm nay nàng sẽ không thể nào chợp mắt . Tại sao anh ta lại ngăn cản mình ?

Thấy Khoa sắp sửa vào tới, Phương Tâm đứng dậy bỏ vào phòng mình .

Thật ra thì họ giận nhau hoàn toàn có nguyên do nhưng nguyên do ấy lại không nằm trong chính bản thân của mỗi người !

Chỉ còn đúng một tuần lễ nữa là đến tết . Nếu họ không kịp làm lành với nhau thì mùa xuân này sẽ khắc sâu thêm vào ký ức của Phương Tâm những kỷ niệm không đáng nhớ trong những ngày như thế này !

Buổi sáng, lúc Phương Tâm sửa soạn đi làm thì cửa phòng xịch mở . Lúc ấy nàng đang ngồi trước gương chải đầu . Giờ đây mái tóc của nàng đã dài đến nửa lưng.

Nghe tiếng mở cửa phòng, nàng giật mình quay lại . Ra là bà Tư Ánh, bà bước đến cạnh Phương Tâm:

- Chùng nào con mới nghỉ ?

- Dạ, phải đến hết ngày 27 tết !

- Bữa nay nhà mình đưa ông Táo về trời, con nhớ về nhà ăn cơm ghen ! -

Bà căn dặn Phương Tâm.

- Suýt nữa thì con quên mất - Phương Tâm kêu lên - Tan sở, con sẽ chạy vù về liền.

Ngay lúc ấy, ánh mắt bà Tư bỗng chạm phải chiếc vòng đeo tay mà Phương Tâm vẫn còn để trên bàn.

Bà cầm lên ngắm soi và hỏi với giọng sừng sốt :

- Ở đâu con có chiếc lắc này ?

Phương Tâm thật thà bảo:

- Của chị Thanh Mai , vợ anh Phương tặng cho con.

Có lẽ bà định nói thêm gì đó, nhưng rồi cố kềm lại và vẫn dán mắt vào cái vật trang sức đang cầm trên tay . Lát sau, bà đưa trả Phương Tâm với lời bình phẩm:

- Đẹp quá !

Phương Tâm mau miệng nói :

- Nhưng mà nhỏ lắm, con đeo không vừa.

- Vậy sao ? Uổng quá !

Bà Tư chỉ nói vậy rồi căn dặn Phương Tâm một lần nữa, đoạn rời khỏi phòng nàng.

Lát sau, khi cả Phương Tâm lẫn con trai bà đã đi làm, bà Tư lẳng lặng ra khỏi nhà . Bà vẩy một chiếc xích lô và nói địa chỉ nơi mình cần đến rồi ngồi thừ ra, vẻ mặt đầy đăm chiêu tư lự.

Xe dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự . Bà bước xuống nhưng không cần phải bấm chuông vì người giúp việc đang tưới hoa trong sân đã trông thấy khách.

Nhận ra người quen, dì Út niềm nở:

- Ông bà chủ đang ăn sáng, mời bà vào ăn cùng cho vui.

Bà hơi mỉm cười để đáp lại thịnh tình của dì :

- Tôi ăn với tụi nhỏ ở nhà rồi . Có mợ hai ở nhà không dì Út ?

- Mợ hai đang tắm cho bọn trẻ - Họ đã vào trong nhà, dì Út chỉ xuống ghé salon - Mời bà ngồi, để tôi báo cho ông bà biết.

Ông Phú ra ngay, chào bà chị nuôi của mình xong, ông hỏi:

- Chị đến sớm, chắc là có chuyện muốn bàn với vợ chồng em phải không ?

Bà Tư nói tránh đi:

- Chị muốn gặp vợ thằng Phương để nhờ nó đi mua giùm mấy bộ đồ tết cho sắp nhỏ.

- Cháu nó đang bận chút xíu . Mời chị ăn sáng với vợ chồng em luôn.

- Cậu mợ cứ ăn đi . Chị đã ăn rồi !

Ông Phú xin lỗi rồi quay trở vào phòng ăn . Bà Tư Ánh chỉ đợi thêm một chút nữa thì đã thấy Thanh Mai ra tới.

- Cháu chào cô - Nàng vui vẻ chào khách - Cô đi một mình à ?

Bà Tư gật đầu:

- Cô có chuyện muốn hỏi cháu...

Thấy nét mặt bà có vẻ quan trọng, Thanh Mai vội mời bà vào phòng riêng của mình.

- Có chuyện gì thưa cô ?

- Cô muốn hỏi về món quà mà cháu vừa tặng Phương Tâm.

Thanh Mai cau mày:

- Món quà nào ? Cháu không hề tặng gì cho cô ấy cả.

Đến lượt bà Tư ngạc nhiên :

- Chính con Phương Tâm đã nói với cô là của cháu tặng cho nó . Đó là chiếc lắc đeo tay có cấn ngọc bích.

- Chắc là có sự nhầm lẫn chi đây . Chứ cháu không hề tặng gì cho Phương Tâm- Thanh Mai cố nhớ - Lâu lắm rồi, cháu có muốn tặng Phương Tâm mấy chiếc áo, nhưng cô ấy kiên quyết không nhận . Từ đó đến nay cháu không dám tặng nữa.

Nghe giọng nói và nhìn nét mặt Thanh Mai , bà Tư biết rằng nàng nói thật .

Vậy thì sự thật của cái vật trang sức quý báu kia nằm ở đâu ? Người khác có thể lầm lẫn chứ còn bà thì không . Bởi nó chính là của bà ! Nhất định bà sẽ tìm cho ra mọi điều u ẩn, cho dù có phải mất thêm nhiều thời gian lẫn sức khỏe của mình.

Lại thêm một "thám tử" nữa vào trận !

Có lẽ "cuộc hành trình đi tìm điểm rơi của chiếc lá" sắp sửa kết thúc rồi chăng ?

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 28

Trong chuyện này thì hai anh em họ đã quên bàn bạc với người thứ ba trong "nhóm ba người" !

Nửa đêm hôm đó, chờ cho mọi người đã ngủ say, Đức Phương "canh cửa" cho em trai bắc ghế trèo lên "lục soát" bàn thờ Phật ở giữa nhà . Chẳng khó khăn gì để mà tìm thấy cái họ cần tìm . Đó là một cái hộp được gói cẩn thận bằng giấy điều đỏ, bên ngoài có mấy chữ Nho ngoằn ngoèo.

- Anh có tin chắc rằng Phương Tâm sẽ nhận ra vật này không ?

MP mân mê chiếc lắc trong tay và hỏi Diệu Phương . Anh có vẻ nghĩ ngợi:

- Anh nhớ rất rõ cái lần Phương Tâm bước vào căn phòng này . Lúc đó, con bé bảo rằng nó có cảm giác căn phòng này rất quen thuộc.

- Chính vì vậy mà bây giờ anh mới nảy ra ý tưởng này ?

- Đúng vậy . Hồi đó Ngọc Diệp đã rất thích thú khi được cô Tư tặng cho chiếc lắc này . Hôm bà Bảy dẫn nó đi, không hiểu sao chiếc lắc bị rớt lại nên mẹ lượm được.

Trong số những đồ vật còn bỏ lại của con gái, bà Dung đã nâng niu, gìn giữ không giây phút nào rời xe chiếc vòng ngọc bích này, cho đến ngày bà đặt nó lên bàn Phật với lời thỉnh cầu đức Quán Thế Âm Bồ Tát cứu nạn cứu khổ cho con mình.

- Lỡ mẹ biết thì sao ? - MP có vẻ lo lắng.

Nhưng Diệu Phương trấn an em:

- Lâu lắm rồi mẹ đâu có lên đốt nhang cho bàn Phật ? Mà ba thì không để ý đâu.

- Cho chị hai biết không ?

- Mai mốt hẵng hay.

- Thế... nếu cô Tư trông thấy thì sao ? - MP lại nêu giả thuyết.

- Chắc cô không nhớ đâu - Phương chăm chú nhìn vào cái vật trang sức bé nhỏ trong tay - Nếu cô có nhận ra thì cũng không sao . Bởi anh Thanh đã biết thì sớm muộn gì mẹ anh cũng biết.

- Còn Phương Tâm nữa, lỡ con bé không nhận...

- Sắp tết rồi nên lý do để mà tặng quà cũng dễ thôi !

- Em hồi hộp quá !

- Chuyện gì đến thì phải đến thôi . Cứ bình tĩnh - Diệu Phương trấn an em trai.

Nhưng người làm cả hai bị bất ngờ không phải là Phương Tâm . Sáng hôm ấy, Diệu Phương nhận được một cú điện thoại... ngoài dự đoán của mình :

- Thằng Phương đó hả ? Cô Tư đây - Đầu dây bên kia tiếng bà Tư Ánh vang lên.

- Có chuyện gì mà cô gọi cho con giờ này ? - Phương lo lắng hỏi.

- Cô muốn gặp con liền bây giờ - Bà Tư nói như ra lệnh.

Diệu Phương xem đồng hồ:

- Dạ, mười phút nữa con sẽ tới.

- Được rồi ! Cô sẽ đợi.

Buông điện thoại, vị giám đốc quay sang em trai ngồi gần đó.

- Cô Tư gọi anh . Chẳng biết có chuyện gì ?

- Chắc là chuyện chiếc lắc của Phương Tâm.

- Anh chưa biết phải nói thế nào với cô - Phương đứng dậy - Thôi, để từ từ rồi tính. Em ở lại trông coi công việc.

Phương đi ngay, không đầy mười phút sau anh đã có mặt ở nhà bà cô của mình . Bà Tư bắc ghế ngồi ngoài sân đợi cháu . Trông thấy Phương, bà chỉ chiếc ghế đặt bên cạnh.

- Ngồi xuống đi, cô có chuyện này muốn hỏi con.

- Dạ, con nghe đây !

Bà kể lại những điều Phương Tâm đã nói với mình về món quà của Thanh Mai , sau đó ngừng một chút bà mới nói tiếp:

- Nhưng lúc này cô đã tới gặp vợ con . Nó không biết gì về món quà đó, như vậy nghĩa là sao ? Chúng mày có biết chiếc lắc đó là vật kỷ niệm của con Ngọc Diệp không mà dám lấy đem cho người này người kia ? - Càng về cuối giọng bà Tư càng gay gắt.

Diệu Phương lúng túng:

- Dạ... con biết.

- Con biết... hừm... con biết mà còn làm như vậy ? Nếu chuyện đổ bể ra, mẹ mày hay được, thì sao hả ?

- Lâu lắm rồi mẹ con không trèo được lên bàn Phật để thắp nhang . Chắc là bà không biết đâu.

- Ví thử mẹ mày không biết thì chúng mày cũng không được phép làm như vậy - Bà bỗng bật khóc - Chúng mày coi trọng một đứa con gái hơn cả mẹ cha.

Diệu Phương hoảng quá chụp lấy tay bà lắc lắc:

- Con xin lỗi cô... nhưng quả tình chúng con không dám thế... - Anh quyết định nói thật với bà - Cô ơi ! Chúng con muốn mượn vật kỷ niệm ấy để thử xem em con có nhớ gì không... Con bé... chính là Ngọc Diệp đấy !

- Ai ? - Bà Tư lắp bắp - Mày nói ai hả con ?

- Phương Tâm ! Phương Tâm là Ngọc Diệp, con biết chắc như vậy !

Rồi không đợi bà hỏi thêm, Diệu Phương kể tỉ mỉ lại đầu đuôi mọi chuyện:

- Có lần con đọc báo thấy một cặp vợ chồng đăng tin tìm đứa con đã bị thất lạc lúc mới lên ba, có kèm theo bức ảnh hiện tại do máy vi tính dự đoán .

Con đã thử làm thế với bé Ngọc Diệp và rất kinh ngạc khi thấy trên màn hình hiện lên một cô gái... rất giống Phương Tâm.

- Nhưng người giống người là chuyện bình thường - Bà Tư lắc đầu - Với lại chắc gì cái máy của mày nó chính xác trăm phần trăm.

Không nao núng, Diệu Phương kể tiếp:

- Sau đó, con tìm hiểu thêm về gia đình Phương Tâm và ngày càng đi đến gần sự khẳng định rằng đó chính là em gái của con.

- Cô vẫn còn bán tín bán nghi con à !

Bà Tư lưỡng lự.

- Có ai biết chuyện này chưa ?

- Chỉ có vợ chồng con và thằng Phúc, thêm anh Thanh nữa.

- Thằng Thanh cũng biết à ?

Phương gạt đầu:

- Và cái cô bạn của Phương Tâm mới lên chơi bữa trước biết khá rõ, nhưng con hy vọng vào bà mẹ của cô ấy hơn - Sắp tới chúng con sẽ về dưới đó một chuyến để tìm hiểu xem hư thực ra sao !

- Mày làm cô hồi hộp quá con à ! - Giọng bà Tư hơi run - Nếu đúng Phương Tâm là con Ngọc Diệp thì quả là trời cao có mắt nên mới đưa nó về nhằm ngay lúc cha mẹ mày trở lại quê hương xứ sở.

- Con chưa nói gì cho ba mẹ con biết, sợ rằng nếu có chuyện lầm lẫn thì ông bà sẽ buồn, thêm đau lòng . Mong cô giữ kín giùm con.

Bà Tư gạt đầu rồi bỗng nhiên bà vỗ mạnh vào vai Diệu Phương, kêu lên:

- Thôi, tao nhớ rồi...

- Chuyện gì vậy cô ? - Phương hấp tấp hỏi.

- Con Ngọc Diệp có cái nốt ruồi giữa gan bàn chân . Cô quên mất là chân nào rồi.

Bà nhớ chi tiết này bởi vì ngày Ngọc Diệp tròn ba tuổi, có ông thầy tướng số ở núi Sam là bạn của chồng bà, tháp tùng đến chơi . Ông ta đã lật tay chân của con bé lên xem rất lâu và phát hiện ra cái nốt ruồi... nhưng lúc đó ông không nói gì.

Mãi đến khi xong tiệc ông mới nói:

- Chân mạng con nhỏ rất lạ . Nó sẽ gặp phải lắm phen gian nan, bần hàn, khốn khó, lưu lạc... nhưng được cái "Tiền hung hậu kiết" !

Vợ chồng bà không tin, nhưng không nói gì... Cho đến khi Ngọc Diệp bị bắt cóc thì bà mới nhớ đến lời nói của ông ta... và bắt đầu tin rằng mạng số của Ngọc Diệp sẽ lắm điều trắc trở.

- Thôi, bây giờ cô đã tỏ tường rồi, con về đi . Cô sẽ kiếm cách để xem lòng bàn chân của nó có cái nốt ruồi lưu lạc đó không ?

Diệu Phương đứng dậy, không quên dặn lại :

- Cô nhớ giữ kín giùm con nghe cô ! Đợi đến bao giờ con về Bến Tre xác minh đầy đủ mọi việc rồi báo cho mọi người biết cũng không muộn.

- Được rồi ! Con tin cô đi - Bà bỗng mỉm cười - Cô Tư của tụi bây cũng biết giữ bí mật chứ bộ !

Phương Tâm không hề hay biết gì chuyện mình đang bị cả một đội quân "thám tử nghiệp dư" bao vây, dò xét . Sau một đêm trằn trọc nghĩ suy, cuối cùng nàng đã quyết định không cần phải hỏi MP về chuyện món quà kỳ dị ấy nữa . Nhưng như vậy không có nghĩa là nàng sẽ im lặng.

Ngày làm việc cuối cùng của năm cũ, Phương Tâm lên văn phòng giám đốc . Có cả Diệu Phương lẫn MP ở đó . Nàng nhẹ nhàng đặt cái hộp trước mặt hai người.

- Cái này hình như không phải để dành cho em . Em xin gởi lại chị Mai.

Diệu Phương đưa mắt nhìn em rồi quay sang Phương Tâm :

- Nếu em không nhận, chị Mai sẽ buồn lắm đấy !

- Em không dám nhận đâu !

Dứt lời, nàng chào hai người rồi bước nhanh ra khỏi phòng . Hai anh em

Diệu Phương đưa mắt nhìn theo Phương Tâm rồi quay lại nhìn nhau.

Diệu Phương lên tiếng :

- Không thấy con bé biểu lộ điều chi khác thường . Chắc là... không nhận ra !

- Cũng ít hy vọng lắm vì lúc ấy Ngọc Diệp còn nhỏ quá . Theo em, ăn tết xong mình nên đi về dưới để làm rõ mọi chuyện . Không nên để dây dưa lâu thêm nữa.

Diệu Phương gật gù:

- Có lẽ đến lúc kết thúc mọi nghi vấn rồi.

- Nhưng phải chuẩn bị tinh thần cho Phương Tâm thế nào đây ?

- Trước hết cần phải cho con bé biết chuyện của gia đình mình . Anh đang do dự... không biết ai sẽ làm chuyện đó.

- Em nghĩ, ai làm cũng được, miễn là gây được ấn tượng cho Phương Tâm khiến con bé có thể liên hệ tới cảnh ngộ của mình.

- Để anh xuống gặp Phương Tâm một chút.

Đang cặm cùi dọn dẹp đồ đạc trong phòng, nghe tiếng giám đốc, Phương Tâm ngẩng lên chào anh rồi tiếp tục công việc của mình . Diệu Phương ngồi xuống chuyện trò với các nhân viên khác của phòng, kiên nhẫn chờ cho Phương Tâm làm xong việc.

- Tôi đã bảo cứ để mọi thứ ở ngoài vì phòng có ổ khóa chắc chắn, lại thêm có bảo vệ trực suốt ngày đêm, vậy mà cô nàng chẳng chịu nghe - Chị thủ quỹ phàn nàn nhưng không hề có ý chê bai.

Phương Tâm nhìn chị mỉm cười:

- Em sợ bụi bám bám vào... mai mốt còn tồn thêm thì giờ lau dọn.

Diệu Phương gật đầu, giọng bông đùa:

- Thì ra cô nàng cũng không siêng năng gì lắm đâu ! Nhưng cái kiểu làm biếng này thì cũng đáng để làm gương.

Nói xong điều này, ông giám đốc trở lại nhớ đến cuộc nói chuyện thân mật với các nhân viên dưới quyền cách đây hơn tuần lễ . Hôm đó mọi người xôn xao bàn tán chuyện liên hoan tất niên thì Phương Tâm bỗng "đế" vào một câu, mới nghe, thấy "trót quớt":

- Gặp mặt nhau mỗi ngày chán muốn chết, bây giờ được nghỉ thì mau mau chạy về nhà lo chuẩn bị tết nhất với gia đình . Đến tết tha hồ mà nhậu nhẹt, tiệc tùng.

- Ê ! "Tư duy" kiểu gì mà kỳ cục vậy ? - Một người lên tiếng phản đối - Ai cũng mong mau đến cuối năm để được chè chén một bữa no say, vậy mà cô nàng lại bàn ra . Thật là... kỳ đà cản mũi.

- Cái lệ của tất cả các công sở là cuối năm phải có liên hoan, nhậu nhẹt cho bỏ công một năm trời làm việc vất vả . Vậy thì biểu dừng là làm sao ?

Phương Tâm vẫn tỉnh bơ:

- Tội gì dẫn nhau ra nhà hàng cho họ chém ? Mà có ngon lành gì đâu kia chứ ? Ai muốn tiệc tùng bè bạn thì mấy ngày tết đó, tha hồ... mà nhậu nhẹt, quây quạng...

Tưởng chỉ tranh luận cho vui, ai ngờ mấy hôm sau, ban giám đốc công ty quyết định thay vì liên hoan tất niên thì sẽ lấy tiền ấy cộng chung vào tiền thưởng cuối năm cho nhân viên . Mỗi người được thêm cả trăm ngàn đồng... Nhớ lại chuyện đó, bất giác Phương Tâm mỉm cười . Đã có 99% cơ sở để anh tin rằng cô bé ấy chính là đứa em đã thất lạc của mình.

Thấy Phương Tâm đã cất xong giấy tờ, đồ đạc vào các ngăn tủ, Diệu

Phương đến gần . Anh đặt cái hộp xuống bàn và nhìn nàng thật trù mến :

- Không có sự lầm lẫn chi đâu . Chính là của em đấy.

Phương Tâm ngó ra :

- Sao lại là của em ?

Phương cười cười:

- Vì... chị Mai và cả anh nữa, muốn như vậy.

Nói xong, anh nheo nheo mắt thật tinh nghịch rồi bước ra khỏi phòng . Tất cả mọi cặp mắt trong phòng đều đổ dồn về phía Phương Tâm, công khai bày tỏ sự tò mò.

Có một cô bạn vì quá hiếu kỳ nên đã bước về phía Phương Tâm, cầm lấy cái hộp lắc lắc:

- Gì thế này ? Bọn mình coi được không ?

Phương Tâm nhăn mặt:

- Thôi đi ! Coi làm gì.

Rồi nàng lấy cái hộp lại cất ngay vào túi xách . Những con mắt xung quanh không giấu được vẻ ganh tỵ vì sự ưu ái của giám đốc dành cho Phương Tâm . Chẳng biết tin đến tai Hải Yến bằng con đường nào mà không đầy mười phút sau, cô nàng đã có mặt:

- Ê ! Giám đốc tặng quà gì, cho xem tí đi !

Phương Tâm bực mình:

- Tặng tôi chứ có tặng Yến đâu mà đòi xem !

Nói rồi nàng với tay lấy chiếc túi xách đứng dậy vì cũng đã đến giờ tan sở rồi . Hải Yến nhún vai vẻ khinh khỉnh:

- Ông Phong coi vậy mà dờ ! Chắc là ông ấy tặng quà không có giá trị nên mới bị người ta gởi trả lại.

Phương Tâm không nói không rằng, lẳng lặng bỏ ra về . Nàng rất ngạc nhiên là tại sao hai anh em Đình Phong tính tình chẳng giống nhau lấy một chút

nào cả . Ông anh chàng hoàng, chẳng chặc bao nhiêu thì cô em lại lóc chóc, đồng đánh bấy nhiêu.

Tuy nhiên, chuyện bực mình ấy rồi cũng qua đi rất nhanh - Tâm trí Phương Tâm lại quay về với món quà tặng lạ lùng của vợ chồng ông giám đốc . Nhất định trong chuyện này có điều chi đó không bình thường... Cần phải tìm hiểu đích xác nguyên nhân.

Nghĩ vậy, Phương Tâm như tạm bằng lòng với chính mình . Nàng thông thả dạo bước trên đường phố.

Chung quanh nàng, mùa xuân đang hối hả tìm về...

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 29

Cầm cái hộp trống rỗng trên tay, người đàn bà giúp việc ấy rụng rời . Suýt chút nữa thì bà đã trượt chân té nhào xuống đất . Cái vật mà bà vẫn quen miệng gọi là "chiếc vòng bốn mạng" của cô chủ nhỏ đã không cánh mà bay ! Bọn trộm đạo vào đây ăn cắp hay là phật trời không còn che chở cho bốn mạng của cô chủ nữa ? Đầu óc rối tung, hoảng sợ, bà chạy đi tìm ông chủ của mình.

- Di Út ! Có chuyện gì vậy ? - Ông Phú giật mình khi thấy nét mặt hoảng hốt của người giúp việc.

- Xin ông chủ nói nhỏ... đừng để bà nghe thấy - Di Út hạ giọng đến khó nghe

. Tôi vừa lau dọn bàn Phật . Cái... cái vòng bốn mạng của cô chủ... mất rồi.

- Thật không ? - Ông Phú cũng cả kinh - Mất từ bao giờ ?

Dì Út lấp bắp:

- Tôi cũng không biết... nhưng mới phát hiện... lúc nãy.

- Dì có kiểm tra trong nhà xem còn mất thứ gì nữa không ?

- Dạ, tôi chưa kiểm tra nhưng chắc là không mất thứ gì.

- Vậy thì... ai vô nhà này mà chỉ lấy mỗi thứ ấy ? - Ông Phú nhíu mày - Có ai biết được chiếc vòng để trên bàn Phật không ?

Tưởng chủ nghi ngờ mình, dì Út xanh mặt:

- Dạ... xin ông chủ đừng ngờ oan cho tôi, tôi xin thề có trời đất.

Giọng ông Phú ôn tồn:

- Tôi có nói là nghi ngờ cho dì lấy đâu . Đừng có nghĩ vớ vẩn rồi sinh buồn phiền . Nhất định có chuyện chi vướng mắc đây... À, quên nữa, dì đừng cho nhà tôi biết chuyện này nhen.

- Dạ, tôi biết rồi !

- Thôi, dì đi làm công việc đi !

Khi chỉ còn một mình trong phòng, ông Phú bắt đầu phân tích các vấn đề . Theo ông đây chẳng phải là một vụ trộm . Chắc chắn là như vậy, vì trong nhà còn thiếu gì những thứ quý giá khác mà bất cứ một tên trộm nào cũng ham muốn . Lại thêm cái vật bị mất, được cất ở một chỗ mà không ai ngờ tới, trừ những người trong nhà . Hay là... các con của ông ? Nhưng chúng lấy để làm gì ? Có khi nào... thằng Phúc lấy để tặng bạn gái của nó không ? Vô lý ! Nó có thể tặng bạn gái những thứ quý giá gấp năm, mười lần chiếc lắc ngọc bích ấy . Vậy thì ai ? Thanh Mai có hay không ? Không thể... con dâu ông hoàn toàn không có khả năng làm chuyện ấy . Vậy thì ai ? Ai ?...

Ông quyết định nhắc điện thoại lên.

Đầu dây bên kia, MP lên máy:

- Alô ! Văn phòng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Trường Toàn đây !

- Thằng Phúc hả con ? Ba đây - Ông nói ngay.

Tiếng cười của MP nghe rõ mồn một:

- Ba hả ba ? Có chuyện chi mà ba gọi tới đây giờ này ?

Ông Phú đưa mắt nhìn quanh rồi hạ giọng:

- Phúc à ! Ba muốn hỏi con... có thấy chiếc vòng của em con ở đâu không !

Bên kia đầu dây MP chột dạ :

- Chiếc vòng đặt trên bàn Phật đó hả ba ? Lâu lắm rồi con không thấy.

Và anh chàng nghe tiếng cha thở dài:

- Mất rồi con à !

MP đưa mắt nhìn anh rồi nói vào máy:

- Đã tìm kỹ chưa ba ? Coi chừng nó rớt đâu đó.

- Dì Út đã tìm khắp nơi rồi mà không thấy ! À này, tụi con nhớ giữ kín đừng cho mẹ biết kéo bà ấy buồn phiền sinh bệnh.

- Dạ, con nhớ rồi ba ! - Phúc cúp máy.

Chàng quay sang anh trai:

- Bây giờ tính sao anh Hai ? Ba đã biết rồi !

Phương lắc đầu:

- Không sao đâu ! Miễn là mẹ không biết . Càng bất ngờ thì niềm hạnh phúc của mẹ càng trọn vẹn.

- Lúc nãy anh đưa cho Phương Tâm, con bé nói sao ?

- Chẳng kịp nói sao cả ! - Phương cười - Anh bỏ đi ngay.

MP đưa tay xem đồng hồ:

- Đến giờ về rồi.

- Chiều nay cậu Phong mời dự tiệc, lúc nãy anh quên bảo em nhắn về nhà để ba mẹ và chị Hai khỏi chờ cơm.

- Để em gọi lại - Miệng nói, tay MP nhắc điện thoại - A ! Mẹ hả ? Con trai

cung của mẹ đây - Giọng Phúc thật nghịch ngợm - Chiều nay chúng con không ăn cơm ở nhà mẹ nhé ! Có việc gì à ? Người ta mời dự tiệc tất niên mẹ ạ ! Thôi, con cúp máy nhé !

Chàng đặt ống nghe xuống, bật cười:

- Ráng uống cho thật "sỉn" để về nhà có lý do leo lên giường đánh một giấc... khỏi sợ bị cật vấn lời thôi.

Diệu Phương bỗng tùm tùm cười một cách bí hiểm đến nỗi MP chột chột dạ:

- Chuyện gì vậy, anh Hai ?

- Này, em có thích làm... em rể của cậu Phong không ?

- Trời ! - Mặt Phúc méo xệch - Kiểu người như cô nàng... em vái cả năm !

- Anh xem mời con bé có vẻ thích chú mày... Phương vẫn trêu em.

- Em ớn mấy cô nàng "mắt xanh mỏ đỏ" như vậy lắm ! - MP ca cẩm - Thời tiết ở bên này nóng bức, vậy mà sương ịch chi họ cứ tô tô trát trát lên mặt đủ thứ vôi vữa...

- Có cô gái nào nghe em nói như vậy, họ dám la làng lắm à ! - Diệu Phương cười to.

- Em thích... cô bé gì... bạn của Phương Tâm... hôm trước ghé chơi nhà mình đó - Phúc gật gù vẻ tâm đắc - Mô- đen vừa phải, trang điểm vừa phải, không làm điệu làm bộ gì cả.

- Chuyện đó hồi sau phân giải . Đến giờ hẹn với anh em Đình Phong rồi - Đức Phương đứng dậy.

Họ gặp nhau trước cổng công ty, giờ đã vắng vẻ . Những người chậm chạp nhất cũng sắp sửa ra về . Dường như họ muốn chờ người nhân viên cuối cùng rời khỏi công ty để được xem bác bảo vệ khóa chặt cái cổng sắt nặng nề, chấm dứt một năm trời làm việc vất vả, cật lực của hàng trăm con người.

- Tôi có mời Phương Tâm, nhưng cô ấy từ chối - Giọng D Phong buồn buồn.

- Chắc là cô nàng bận về đi sắm tết . D Phương trả lời đỡ cho Phương Tâm.

- Em thấy giám đốc có vẻ ưu ái cho kế toán của mình... Hải Yến giấu vẻ bất bình.

D Phương vẫn thản nhiên:

- Anh định sau tết sẽ rút Phương Tâm lên làm trợ lý, kiêm luôn thư ký cho anh.

- Còn em ? - Hải Yến tròn mắt.

- Trả lại cho cậu Phong ! - Phương cười cười.

Hải Yến nhăn mặt cau kinh . Thấy vậy MP chen vào:

- Nếu anh Phong không nhận thì... cho anh nhận được không ?

Cô nàng nguýt Phúc một cái muốn lạnh xương sống:

- Em thèm... vào !

MP quay mặt đi, cố giữ sau đôi môi một nụ cười tinh quái . Giá như Hải Yến bôi chút đi mắt xanh, má hồng, môi son... thì có lẽ nàng cũng dễ coi lắm .

Không dung lại đem "vôi vữa" trát lên một lớp dày cộm như vậy... thật là người không có óc thẩm mỹ.

D Phương đột ngột đề nghị:

- Hay ta ghé qua nhà rủ Phương Tâm đi luôn ?

Mắt D Phong sáng lên:

- Hay lắm ! Lúc ấy, Phương Tâm sẽ khó mà từ chối.

Nhưng chàng đã lầm . Lúc họ ghé lại thì thấy Phương Tâm xắn ống quần tới đầu gối đang hí hục lau rửa sàn nhà.

- Em không đi được đâu - Công việc còn bẽ bộn lắm...

Phúc nói đùa:

- Cứ đi đi . Mai anh sẽ tới lau giúp một tay.

Minh Khoa đứng gần đây liếc "thằng em trời đánh" một cái sắc lẹm . Rõ ràng hắn muốn đôi đầu với mình mà... nghĩ vậy, chàng bảo Phương Tâm:

- Em thích thì cứ đi đi...

Chẳng biết có ai nhận ra đấy chỉ là một câu hồn mát của con người đang sợ mình bị bỏ rơi hay không ?

May mắn quá, Phương Tâm lắc đầu:

- Các anh đừng để mất thì giờ . Nếu đi được, em đã đi rồi, không chờ mọi người phải nhọc công như vậy.

Mắt Minh Khoa vụt sáng . Chàng quay đi cố làm ra vẻ thản nhiên như đang mãi chú tâm vào công việc của mình . Các khung cửa lần lượt sạch bóng .

Chợt chàng dừng tay nhìn Phương Tâm thật lâu:

- Này, cô bé ! Em định làm mặt giận với anh tới bao giờ vậy ?

Phương Tâm ngẩng lên:

- Tới... tết !

- Thật không ? - Chàng hỏi dồn.

- Không thật ! - Giọng Phương Tâm tỉnh rụi.

Rồi nàng lại cúi xuống tiếp tục cọ rửa sàn nhà . Nhưng Minh Khoa vẫn không tha:

- Em có biết đây là "công trình hợp tác" thứ mấy của mình không ?

im lặng !

- Nếu em không trả lời anh sẽ lấy hồ trát lên tường nhà đấy.

- Chỉ vậy ? - Suýt chút nữa Phương Tâm đã bật cười.

- Để cho có người... vừa dọn dẹp, vừa khóc, vừa... chửi rửa.

- Thì cứ thử đi rồi biết ! - Phương Tâm đã cười thành tiếng.

Hoàng Thúy từ dưới bếp chạy lên:

- Xong chưa cô ơi ? Cháu dọn cơm nhen !

- Chờ chút ! Cô lau xong chỗ này đã.

Đang đứng trên ghế, Minh Khoa nhảy xuống . Chàng cầm cái giẻ lau đến gần Phương Tâm:

- Anh phụ một tay cho nhanh . Đói bụng muốn xủ rồi.

- Làm thì làm, nhưng không được kể công đâu đấy ! - Phương Tâm ngồi lui ra xa.

- Anh không chắc đâu ! Hễ vui vẻ với nhau thì thôi, chứ còn cãi vả, gây gổ... thì anh sẽ kể lể cho em điếc tai luôn.

Loáng cái, sàn nhà đã sạch bóng . Không hẹn mà cả hai cùng đứng lên một lượt . Phương Tâm bỗng nhận ra ánh mắt của Khoa nhìn mình chăm chú:

- Hai người bao giờ cũng tốt hơn, phải không em ? - Giọng chàng thật nhẹ nhàng.

Phương Tâm nói liều:

- Nhưng em với anh thì chỉ có với nhau những phiền phức, rắc rối.

Tưởng nói thế thì chàng sẽ thôi, ai ngờ...

- Mặc dù vậy, anh vẫn cứ muốn có em...

Ánh mắt Khoa nói nhiều hơn những lời chàng vừa nói . Phương Tâm bỗng thấy tay chân mình bủn rủn, rã rời . Nàng lắc đầu quay đi . Đây không phải lần đầu nàng được nghe những lời như thế từ chàng trai này . Chính vì vậy mà nàng muốn đừng có hòa bình xảy ra... Hãy cứ để chiến tranh tồn tại mãi mãi giữa hai người... để cho vết thương lòng của nàng có thời gian lên da, lành sẹo...

Không chịu nổi ánh mắt như muốn thiêu đốt kẻ đối diện ấy, Phương Tâm gạt mồ hôi trán quay đi . Lúc nàng tắm rửa xong thì Hoàng Thúy đã dọn cơm lên và đang ngồi chờ . Chưa có ai ngồi vào bàn ăn cả . Thấy cô Tâm đi ngang, con bé gọi lại, nói nhỏ:

- Đố cô biết, hồi chiều này bà nội đi đâu ?

Phương Tâm tròn mắt:

- Cô đi làm chứ có ở nhà đâu mà biết ?

- Nội đi chợ - Hoàng Thúy càng hạ thấp giọng - Đi chợ dép Lê Thánh Tôn hẵn hoi nhé !

Ngay lúc ấy có tiếng guốc khua lộp cộp vang lên, Hoàng Thúy im bất, lấm lét nhìn bà nội vừa xuống tới.

- Con bới cơm nghen nội ?

Bà Tư nhìn cô cháu gái:

- Chú Út con tắm rửa xong chưa ?

- Chắc cũng sắp xong rồi, nội à ! - Con bé nói đại.

Hoàng Oanh lò dò xuống, nói líu lo:

- Ăn cơm thôi, con đói meo ruột rồi nè !

Bà Tư ngồi xuống chiếc ghế của mình . Chiếc ghế bên cạnh của Minh Khoa còn để trống . Trong khi chờ đợi, bà bảo Phương Tâm:

- Ăn cơm xong, để cho tụi nhỏ dọn dẹp, con vào phòng bác có chút chuyện.

Giọng nói của bà thật nhẹ nhàng, ấm áp khiến Phương Tâm yên lòng .

Nhưng nàng không đoán được "lệnh triệu hồi" này có mục đích gì.

Thì ra là cả buổi chiều nay, bà đã đi chợ Sài Gòn chọn mua cho Phương Tâm một đôi giày cao gót thật xinh xắn . Nàng kinh ngạc đến độ không nói được nên lời nào.

- Con ngồi xuống ghế đi . Để bác xem đôi giày có hợp với chân con không ?

Phương Tâm làm theo lời bà như một cái máy . Bà lần lượt cầm từng chiếc giày ướm thử vào chân nàng . Cử chỉ của bà hết sức âu yếm, dịu dàng . Khi bà ngẩng lên, Phương Tâm bỗng thấy mắt bà rung rung.

- Đẹp lắm con à !

- Tại sao... bác lại mua giày cho con ? - Nàng rụt rè hỏi.

- Con đã đưa hết tiền lương cho bác rồi lấy gì mà mua sắm ? Bác còn mua cả quần áo cho con đủ một bộ comple đầy !

Phương Tâm ôm chầm lấy bà, nghẹn ngào:

- Bác tốt với con quá... đã cho con ở nhà... lại còn sắm sửa cho con... Rồi đây con biết lấy gì mà đền đáp ?

- Từ ngày có con vào ở, nhà cửa ảm cúng thêm bội phần . Con đừng nói đến chuyện ơn nghĩa làm gì - Bà âu yếm vuốt tóc nàng - Đời con sắp qua hồi bĩ cực rồi, con gái à !

- Thú thật là... mẹ con cũng chưa bao giờ lo cho con như bác đã lo . Có một dạo anh Khoa cứ kiểm chuyện gây gổ với con hoài... buồn quá, con đã định bỏ đi... nhưng lúc đó con lại nghĩ tới bác và hai đứa nhỏ nên bịn rịn đi không đành.

- Bây giờ nó hết gây gổ với con rồi phải không ? Cái thằng... thiệt là rắc rối !

- Bà vui vẻ căn nhắc cậu con trai của mình.

Trong thâm tâm bà biết rõ rằng từ ngày có Phương Tâm, thằng con út khó tính của mình đã bắt đầu thay đổi... Tuy có hơi ngần ngại vì chưa biết nguồn xuất thân của đứa con gái này như thế nào, song qua nếp ăn cách ở, qua cách xử thế của nó, bà cảm thấy hài lòng và cũng đã có ý định dò tìm quê quán, mẹ cha, anh em, dòng họ... của Phương Tâm xem thế nào.

Nhưng bây giờ thì bà chẳng phải mất công làm việc đó nữa rồi . Đây quả là một sự may mắn mà trời phật rất hà tiện khi ban phát cho con người !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 30

Lần thứ hai tìm về chỗ cũ không có kết quả gì, lại bị vợ chồng Hai Nga mắng té tát vào mặt, bà Bảy Bông buồn lắm ! Suốt ngày bà cứ âu sầu, rầu rĩ

đến đổ bệnh.

- Thôi, dì ráng chờ qua tết, con sẽ dẫn dì lên Sài Gòn xem sao ! - Thấy vậy, Sơn an ủi bà.

- Đi làm chi cho tốn kém hả con ? Chắc là không có kết quả gì đâu ! - Bà buồn bã lắc đầu.

Tuy nhiên, con người có tấm lòng nhân hậu, đã từng đem bà già điên về nuôi ấy biết rõ rằng bà đang muốn điều ngược lại ! Bà nói vậy chẳng qua là vì sợ phiền phức vợ chồng anh thôi.

Vợ anh cũng đồng tình:

- Anh cứ dẫn dì đi một lần nữa cho yên lòng.

Như vậy là họ đã quyết định : Mừng sáu sẽ khởi hành . Sơn có nhà người bà con ở Sài Gòn nên dự định sẽ đến đây ở nhờ mấy ngày . Vợ anh đùm tùm chuẩn bị quà cáp, bánh trái để mang lên biếu xén bà con dòng họ... Khoảng mừng sáu, hai dì cháu lên đường.

Ngay buổi chiều hôm đó, Sơn đã mượn xe đạp chở bà tới chỗ cần tìm . Rủi thay, ở nơi đó chẳng có ngôi nhà nào như vậy.

- Dì nhớ có chính xác không ? - Sơn đã bắt đầu nghi ngờ trí nhớ của bà. Bà Bẩy nhìn ngôi nhà rồi nhìn con đường, trên trán bỗng xuất hiện đầy những nếp nhăn.

- Hình như... không phải đường này.

- Dì có nhớ tên con đường không ? - Sơn vẫn kiên trì.

Bà ta lắc đầu, thất vọng:

- Hình như kêu bằng... ba tiếng lặn !

Sơn than thầm trong bụng: "Ở thành phố này thiếu gì con đường có tên ba chữ... Biết tìm đâu bây giờ !"

Đến lúc này anh mới biết rằng bệnh của bà vẫn chưa bình phục hoàn toàn .

Bằng chứng là bà chẳng nhớ nổi tên con đường mà mình đã từng ở hằng

mấy năm trời trước đây.

Nghĩ vậy nên Sơn không hề thúc ép mà lại đưa bà trở về nhà người quen để nghỉ ngơi . Tối đó anh ngồi suy nghĩ mãi về lời chỉ dẫn của bà Bảy: "nhà thương Từ Dũ đi ra ngã tư... đi thẳng... quẹo ngã ba... đi thẳng... tới ngã tư... đi luôn... tới ngã tư... đi thẳng... tới ngã tư... quẹo phải... "

Nếu theo đúng như lời chỉ dẫn trên đây thì cái ngã tư cuối cùng lại là ngã sáu . Và muốn "quẹo phải" thì phải bỏ qua con đường Võ Thị Sáu ngược chiều để tới đầu đường Lý Chính Thắng... chắc chắn có sự lầm lẫn ở đây rồi...

"con đường ba chữ"... Ôi ! Những con đường như vậy thì đầy rẫy khắp Sài Gòn ! Làm sao mà tìm cho được giữa đường ngang ngõ tắt như trận đồ bát quái này !

Mãi đến nửa đêm mà Sơn vẫn nghĩ không ra . Tức mình, anh tắt đèn đi ngủ. Không ngờ đến sáng, bà Bảy bỗng gọi Sơn dậy:

- Dì nhớ mang máng... nó tên là Giản... không biết cái gì Giản...

Lúc ấy Sơn chưa kịp nghĩ ra con đường nào có chữ như vậy thì thằng con của chủ nhà vọt miệng hỏi:

- Bà đã ở chỗ đó hồi nào ?

- Từ năm sáu mươi chín ! - Sơn đáp thay bà.

- Vậy thì có lẽ đó là đường Phan Thanh Giản... bây giờ gọi là Điện Biên Phủ.

Bà Bảy hớn hờ:

- Đúng rồi ! Phan Thanh Giản... Từ nhà đi xuống một đôi thì có cái nghĩa địa lớn thật là lớn.

- Thôi, đúng rồi - Thằng nhỏ gật đầu - Chắc bà muốn nói nghĩa địa Mạc Đĩnh Chi phải không ? Bây giờ người ta giải tỏa làm công viên rồi !

Thế là ăn sáng xong, hai người lại lên đường . Họ bắt đầu xuất phát từ nhà chứ không cần phải tới bệnh viện phụ sản để lấy điểm chuẩn nữa.

Lần này thì bài toán đã có đáp số:

- Hình như nhà mới sửa lại ! - Bà Bảy gật gù - Bây giờ phải làm sao đây ?
- Nghỉ mệt một chút đã !- Sơn lau mồ hôi đã ướt đầm trên trán - Cháu sắp thở ra khói đây !

Họ phải đi cách đó một quãng mới tìm được quán nước . Nhưng khi hỏi thăm thì chẳng ai biết gì về chủ nhân trong quá khứ cũng như hiện tại của ngôi nhà.

Túng cùng, Sơn đành đánh liều:

- Mình cứ hỏi thẳng những người đang ở trong đó xem sao ?

Tuy nói vậy nhưng cả hai không ai dám gọi cửa . Họ cứ đi qua đi lại mãi... Ở bên trong, người giúp việc đã trông thấy họ . Bà lẳng lặng quan sát rồi chạy vào báo lại với chủ.

- Có hai người cứ ngó nghiêng ngó ngửa vô nhà... trông điệu bộ khả nghi lắm ông bà ạ !

- Hay... họ là người quen của chủ trước ngôi nhà ? - Ông Phú trấn an bà ta.

- Để tôi ra rình lần nữa xem sao !

Nói xong, bà đi vòng cửa hông để ra góc trái của sân nhà . Ở nơi đó, có thể dễ dàng quan sát đối phương từ xa . Kia, anh thanh niên đã đưa tay lên bấm chuông... Nhưng anh ta đã hạ tay xuống . Tại sao vậy ? Dì Út thắc mắc... nhưng rồi tiếng chuông đã vang lên . Rồi chỗ nắp, dì bước nhanh ra cổng.

- Bà chị và cậu đây muốn tìm ai ?

- Tôi muốn gặp... ai là... chủ của ngôi nhà này ? Người đàn bà lạ lấp bắp.

Dì Út nhìn xoáy vào mặt bà khách rồi đưa mắt sang người thanh niên:

- Có chuyện gì quan trọng không ?

Anh thanh niên nhã nhặn:

- Tên tôi là Sơn, còn đây là dì Bảy của tôi . Bà muốn gặp chủ ngôi nhà này để hỏi một số chuyện.

Dì Út lại nhìn những vị khách một lần nữa như để kiểm tra rồi mới chịu mở cổng.

Trong lúc đó, Sơn hồi hộp đưa mắt nhìn bà Bảy . Hình như bà cũng vậy nên mặt mày tái xanh tái xám.

- Ông bà chủ tôi đang ở trong phòng riêng, hai người chờ một chút.

Khách ngồi xuống ghế, im lặng đợi chờ . Lát sau, họ thấy bức màn gió lay động, rồi một người đàn bà ngồi trên chiếc xe lăn xuất hiện . Theo sau là bà giúp việc lúc nãy và một người đàn ông.

So về tuổi tác thì họ cũng xấp xỉ nhau nhưng bởi vai vế, địa vị nên mới có sự phân biệt thấp cao, trên dưới.

- Thưa ông bà chủ, họ đây ạ ! - Dì Út hát hàm về phía hai người khách.

Bất thành linh, bà khách đứng bật dậy !

Trên chiếc xe lăn, người đàn bà tàn tật cũng vụt đứng lên !

Họ đã nhận ra nhau !

- Bà chủ ! - Khách quỳ sụp xuống chân chủ nhà.

- Chị... chị... Đồ sát nhân - Bà Dung lão đảo - Con tôi đâu ?

Ông Phú chồm tới trước túm lấy vai áo mù đàn bà đang quỳ sụp trước mặt vợ mình dựng dậy:

- Quân khốn khiếp ! Thằng Phước đâu ? Các người đã làm gì con bé ?

Mắt ông dần lên những tia máu trông thật dữ dội ! Thoạt nhìn có cảm giác như ông sắp sửa nuốt chửng kẻ đang ở trước mặt mình.

Vị khách còn lại, cũng thấy lo sợ:

- Dạ, xin hai bác bối giận...

- Cậu là ai ? - Ông Phú dẫn giọng - Cậu có liên quan gì tới việc mù đàn bà bắt cóc con gái của tôi không ?

- Dạ, cháu mới biết dì Bảy đây... Sơn luýnh quýnh - Xin hai bác bình tĩnh nghe dì phân trần.

- Con tôi đâu ? - Giọng bà Dung rên rĩ - Chị đã mang con tôi đi đâu ? Trả nó lại cho tôi...

- Bà ơi ! Tôi dập đầu xin ông bà tha cho tội chết... Cô Ngọc Diệp vẫn còn sống !

- Con tôi còn sống ? - Ông Phú thẳng thốt - Ngọc Diệp ở đâu ? Nó ở đâu ?

- Ông bà hãy cho phép tôi trình bày.

- Chị nói mau lên . Con tôi bây giờ ở đâu ? - Giọng bà Dung lạt đi.

Bà Bảy lấp bắp:

- Hiện nay tôi cũng không biết... Bây giờ xin ông bà về dưới đó... sẽ biết rõ về cô chủ.

Ngay lúc đó, điện thoại ở phòng giám đốc công ty Trường Toàn reo lên:

- Alô.

- Ba đây ! Các con về nhà ngay bây giờ - Ông Phú chỉ nói bấy nhiêu rồi cúp máy.

Đức Phương ngơ ngác nhìn em:

- Ở nhà chắc xảy ra chuyện gì rồi ?

- Có lẽ quan trọng lắm nên ba mới như vậy.

- Về nhà thôi ! - Diệu Phương hấp tấp đứng lên - Phương Tâm ! Em trực phòng giám đốc, toàn quyền xử lý mọi tình huống phát sinh.

- Kìa, anh Phương ! Có chuyện gì vậy ? - Phương Tâm kinh ngạc trước mệnh lệnh lạ lùng của giám đốc.

- Anh cũng không biết - Phương đáp nhanh.

Rồi nhoáng một cái, hai anh em đã biến mất khỏi văn phòng . Phương Tâm còn chưa hết bàng hoàng thì chuông điện thoại lại reo vang.

- Alô ! Văn phòng giám đốc...

- Thằng Phương, thằng Phúc về chưa ? - Có tiếng ông Phú.

- Dạ, các anh ấy vừa về.

Điện thoại cúp ngay.

Phương Tâm ngẩn ngơ không hiểu hôm nay gia đình ông giám đốc có điều chi hệ trọng mà điện thoại gọi dồn dập như vậy ? Rồi cái trọng trách bất thành lình đặt lên vai nàng theo lệnh của giám đốc khiến Phương Tâm hoàn toàn rối trí.

Nàng bỗng nhớ tới câu chuyện đau lòng của gia đình ấy mà mới đây Thanh Mai đã kể với mình... không có lẽ nỗi đau tưởng đã bị thời gian xoa dịu giờ đây lại bùng lên.

Thì ra, nhà giàu cũng có nỗi khổ riêng của họ !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 31

Mặc dù đã cố vắt óc suy nghĩ nhưng không tài nào mình chưa hiểu ra được nguyên nhân đích thực vì đâu mẹ lại nhiệt tình với chuyện ấy như vậy.

Lúc đó đã hơn mười một giờ rồi, tức là còn không đầy nửa giờ đồng hồ nữa là bước sang năm mới . Bà Tư Ánh giục con:

- Con đưa Phương Tâm qua đón giao thừa với cậu mợ đi.
- Tại sao lại phải qua bên đó hả mẹ ?

Khoa ngạc nhiên nhìn mẹ.

- Bữa trước cậu mợ cứ dận đi dận lại... Thôi đi đi.

Nhưng Phương Tâm cũng không muốn đi . Nàng đã chuẩn bị sẵn một thước

pháo Nam Ô để đón giao thừa với vợ chồng anh Thanh và hai đứa nhỏ . Bây giờ bỏ đi chắc chắn hai đứa bé sẽ buồn.

- Con muốn... Ở nhà đón giao thừa - Phương Tâm ngập ngừng.

Lần này chính Hữu Thanh lại lên tiếng:

- Ở nhà đã có anh chị và các cháu đón giao thừa với bà . Nếu cậu mợ đã mời ăn cần như vậy thì các em đi đi.

- Thật vô lý ! - Khoa bức dọc đứng dậy - Tại sao lại cứ phải chiều theo ý muốn quái gở của họ vậy ?

Bà Tư ôn tồn:

- Đây là cái tết đầu tiên gia đình cậu mợ trở về . Anh em thằng Phương muốn Phương Tâm đến chơi để mẹ nó đỡ nhớ Ngọc Diệp.

- Thì đi ! - Giọng Khoa vẫn còn gay gắt.

Phương Tâm đã định hỏi người mà bà Tư vừa nhắc đến là ai, song thấy Khoa đã bỏ ra trước nên không dám nán lại.

- Dạ, con đi !

Dọc đường, Khoa bỗng dừng xe lại:

- Anh không hiểu vì đâu nhà ấy lại nhiệt tâm với em như vậy ? Có phải...

Chàng bỏ lửng câu nói nhưng Phương Tâm đã hiểu . Nàng lắc đầu:

- Chính em cũng lầy lăm lẹ về chuyện ấy . Nhưng Ngọc Diệp là ai vậy ?

- Đứa con gái duy nhất của cậu mợ Phú, đã chết từ lúc nhỏ.

Trả lời xong, Khoa cho xe đi tiếp . Họ đến nơi thì pháo giao thừa đã nổ râm ran.

Minh Phúc không giấu được vẻ vui mừng :

- Vậy mà anh với anh hai sợ em không tới.

Phương Tâm chào mọi người xong quay sang trả lời:

- Em đã chuẩn bị xong xuôi để đón giao thừa đằng nhà, nhưng mẹ anh Khoa bảo phải đi.

Tỉnh bơ, MP kéo tay Phương Tâm vào trong nhà:

- Em nhìn kia !

Một bó pháo bông dựng cạnh cửa sổ phòng khách khiến Phương Tâm ngạc nhiên:

- Không có... pháo nổ hả ?

- Người ta nổ, mình nghe kể cũng đủ điếc tai rồi . Cái này, ba mẹ thích hơn.

Mặt Minh Khoa sa sầm . Thật tình mà nói, chàng không ưa thằng em họ ngang hông này . Hắn muốn gì mà cứ tỏ ra thân mật với Phương Tâm vậy ?

Tuy nhiên anh chàng hay ghen không có nhiều thời giờ để nghĩ vẩn vơ vì pháo giao thừa đã nổ rộ lên khắp nơi . Cả nhà chỉ trừ bà Dung - đều tham gia vào cuộc vui với những cây pháo thăng thiên, pháo bông đủ màu sắc rực rỡ . Phương Tâm như đã quên mất những lần cắn trong lòng . Cùng với Thanh Mai và hai đứa bé, nàng cũng không kém phần hào hứng . Những bông pháo màu vàng màu đỏ, màu xanh... từng chùm, từng chùm bay vút lên và rơi lả tả trên không như những trận mưa hoa trông thật ngoạn mục . Cát Phượng và Đức Minh thích chí vỗ tay cười giòn giã.

MP quay sang Phương Tâm:

- Anh nói có sai đâu ? Chỉ nghe thiên hạ "nổ" mình đã hoa mắt, ù tai !

Thanh Mai rụt cổ lắc đầu:

- Dân Sài Gòn đốt pháo ghê thật.

Ông Phú cười ha hả:

- Dân mình còn nghèo mà xài sang thật !

Minh Khoa xen vào một câu "chẳng giống ai".

- Cháu thì chỉ mong nhà nước cấm quách ba cái vụ đốt pháo này ! Vừa lãng phí vừa ô nhiễm môi trường, lại không an toàn cho tính mạng con người ta.

Phương Tâm nói khích:

- Khi nào anh làm thủ tướng thì tha hồ mà cấm !

Có vẻ như cô nàng bênh vục "trường phái đốt pháo", nghe vậy Minh Khoa nhún vai:

- Không cần tới lúc đó đâu ! Chỉ tết sang năm thôi là anh sẽ cấm tiệt em...

Trong thâm tâm chàng tưởng rằng nói thế sẽ chọc tức được "thằng em", nhưng không ngờ mặt MP vẫn tỉnh rụi !

Dì Út bước ra sân mời mọi người vào nhà dùng bánh mứt, đã cắt đứt cuộc "chiến tranh đơn phương" mà Minh Khoa vừa phát động . Mọi người vui vẻ ngồi vào bàn, chẳng ai chú ý đến vẻ khó chịu trên khuôn mặt "vị khách quý" của mình.

Phương Tâm ngồi vào bàn nhưng lại vô tình ngồi vào chỗ có tách trà bé xíu... Nàng nhận ra và đứng vội dậy bước sang chiếc ghế bên cạnh . Không ai nói gì.

Câu chuyện quanh bàn tròn đang ròn rã thì Thanh Mai kéo Phương Tâm vào phòng riêng của mình.

- Em xem nè ! - Chỉ chỉ vào chiếc áo dạ hội treo trên mắc áo - Đẹp không ?

Phương Tâm đưa tay sờ vào chiếc áo . Minh vải sa- tanh mịn màng mát rượi dưới tay nàng, ở những shop thời trang, mà thỉnh thoảng mấy người bạn làm chung phòng rủ Phương Tâm vào "coi chơi cho biết" nàng thấy dễ giá cả triệu đồng một cái . Đây là những thứ mà cả đời nàng không dám ước mơ.

Thanh Mai bỗng cười cười:

- Cửa Hải Yến tặng chị đó . Em nhìn nè !

Theo tay chỉ của chị, Phương Tâm nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ ghim nơi cổ áo, thì ra đó là cái bảng giá có ghi: một triệu hai trăm ngàn đồng.

Phương Tâm khẽ cau mày:

- Để làm chi vậy ?

- Có lẽ cô bé muốn cho chị biết giá trị của cái áo - Thanh Mai vẫn tủm tỉm cười - Em biết không, khi chị mặc thử, anh Phương đã bảo trông chị giống

như một chú đà điểu đang phùng xòe trên cát...

Phương Tâm bật cười:

- Anh ấy trêu chị đấy !

Bây giờ thì giữa họ đã chẳng còn sự hiểu lầm nào, nhất là về phía Thanh Mai.

- Chị Mai nè ! - Phương Tâm bỗng gọi khẽ - Em muốn hỏi chuyện này.

- Gì thế em ? - Thanh Mai quay lại, vẻ chờ đợi.

- Lúc nãy em nghe mẹ anh Khoa nhắc đến một người có tên là... Ngọc Diệp

- Phương Tâm ngập ngừng - Có phải đó là... đứa con gái út đã chết của cậu mợ không ?

Thanh Mai không trả lời ngay mà chăm chú nhìn Phương Tâm như muốn dò xem mức độ hiểu biết câu chuyện của cô nàng đến đâu rồi . Lát sau, Thanh Mai chậm rãi kể:

- ND không chết mà bị bà vú nuôi bắt cóc mang đi... Con bé cũng vào khoảng tuổi của em...

Bất giác Phương Tâm khẽ rung mình . Hình ảnh người đàn bà và chuyến xe dò đông nghẹt lan man trong trí nhớ khiến nàng có cảm giác như mình đang trôi bồng bềnh trong một giấc mơ... Như một kẻ mộng du, nàng đứng dậy bỏ ra khỏi phòng Thanh Mai và lần dò từng bước tới phòng của MP . Sau đó tự tiện xô cửa bước vào . Thanh Mai lẳng lặng theo sau.

- Chị Oi ! Căn phòng này... em đã gặp ở đâu rồi - Nàng quay nhìn Thanh Mai chăm chú.

Mặc dù đã đánh lô tô trong lòng ngực nhưng Thanh Mai vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên:

- Đây là phòng của chú Phúc... Trước đây, em đã từng dọn dẹp, trang trí cho nó.

Phương Tâm gật gật đầu:

- Đúng rồi ! Em đã từng trang trí căn phòng này mà... Anh Phương bảo em giữ nguyên hiện trạng - Nàng lắc đầu - Nhưng sao em có cảm giác lạ lẫm !

- Em thấy sao ?

- Em không cưỡng được ý nghĩ rằng mình đã từng sống trong căn phòng này... Trước đây mấy ngày, anh Phúc có tặng em một món quà... Và em cũng có cảm giác quen thuộc y như vậy.

Thanh Mai đã run lẩy bẩy, nàng kéo Phương Tâm rời khỏi phòng, lắp bắp:

- Thôi, mình ra ngồi chơi với mọi người đi em.

Đến lúc này Phương Tâm mới sực tỉnh . Nàng nghĩ rằng mình vừa thoát khỏi một ảo giác rất lạ lùng.

Đồng hồ đã chỉ gần hai giờ sáng mừng một tết ! Minh Khoa giục:

- Mình về đi Tâm !

Nàng ngoan ngoãn gật đầu và nhanh nhẹn đứng lên chào từ biệt mọi người .

Hai vợ chồng Diệu Phương tiễn khách ra tận ngoài đường.

- Chúc năm mới hạnh phúc... Cả hai người ! - Diệu Phương tủm tỉm cười.

Minh Khoa lầu bầu "cám ơn" rồi cho xe vọt đi . Dọc đường, họ không nói gì với nhau... mãi cho đến lúc ngừng lại trước cổng nhà, Minh Khoa mới lên tiếng:

- Lát nữa... cho anh gặp em một lát.

- Anh muốn chúc tết em thì chúc ngay bây giờ đi - Phương Tâm muốn lẩn tránh.

- Chúc tết thì có thể chúc ngay bây giờ nhưng anh có những điều muốn hỏi em...

Mọi người đã đi ngủ . Chỉ còn bà Tư thức đợi cửa . Bà hỏi Phương Tâm:

- Vui không con ?

Nàng gật đầu:

- Dạ, vui lắm, nhưng bên ấy không có đốt pháo làm con cứ tiếc mãi.

Minh Khoa giục mẹ:

- Mẹ đi ngủ đi . Sao không để anh hai thức đợi con ?

Bà Tư cười hiền lành:

- Anh Hai con đòi nằng nặc nhưng mẹ không cho . Thôi, mẹ đi ngủ đây . Tụi con cũng ngủ đi . Mai còn dậy sớm.

Giọng bà thật âu yếm ngọt ngào đến nỗi Phương Tâm cảm thấy ái ngại .

Càng ngày, nàng cảm thấy bà tỏ vẻ yêu thương, săn sóc mình một cách công khai, không giấu giếm . Chẳng lẽ bà muốn vun đắp vào "mưu đồ" của con trai hay sao ? Chuyện này quả là khó xử...

Phương Tâm đã vào đến phòng mình . Nàng không thay đồ ngủ mà mặc nguyên quần áo vừa đi chơi về ngồi đợi Minh Khoa . Chỉ một lát sau, đã nghe tiếng bước chân của chàng đi đến gần.

- Anh vào được không ? - Chàng hỏi khẽ dù thấy cửa chỉ khép hờ.

- Anh không có ý định bắt em phải thức trắng đêm đó chứ ? - Nàng hỏi thật nghiêm trang.

Khoa đã vào hẳn trong phòng sau khi đóng chặt cửa lại.

- Chuyện đó còn tùy thuộc ở em.

Chờ cho chàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với mình, Phương Tâm nhẹ nhàng nói:

- Năm mới, em xin chúc anh mọi điều tốt đẹp.

- Cám ơn em... nhưng điều đó cũng giống như sự có mặt của anh trong phòng này lâu hay mau là hoàn toàn tùy thuộc vào em.

Chàng nhìn Phương Tâm không chớp mắt . Nàng quay đi:

- Em nói ra chuyện này có thể làm anh phật lòng.

- Anh vẫn cứ muốn nghe.

- Em biết chắc chắn rằng... em sẽ làm cho anh thất vọng . Ngày trước, em muốn dọn đi vì anh bạc đãi, khinh rẻ em... còn bây giờ, em muốn đi vì điều

ngược lại.

Giọng Khoa trầm hẳn xuống:

- Em có biết rằng anh đã phải trải qua những thời kỳ khó khăn như thế nào để bắt trái tim mình lại rung động trước một người con gái hay không ? Nếu em biết thì có lẽ... em không lạnh lùng tàn nhẫn như vậy.

- Anh đừng nói vậy làm em thêm khó xử - Phương Tâm không dám nhìn thẳng mặt chàng.

- Có thể anh không giàu có bằng người ta, anh không có khả năng mang đến cho người anh thương yêu một cuộc sống vương giả... nhưng anh có trái tim và lòng nhiệt thành, anh biết đấu tranh để tồn tại.

- Em đã nhìn thấy tất cả những điều đó - Phương Tâm xúc động nhìn chàng - Nhưng em đang tự trừng phạt mình về thói cả tin, nhẹ dạ... Em hận người ta... và hận cả em.

Càng về cuối, giọng Phương Tâm càng như tắc nghẹn . Đã có lúc nàng cho rằng cả thế gian này là thủ phạm gây nên những khổ đau, mất mát cho đời mình . Nàng oán hận tất cả... Những lúc đó, nàng đã biến mình trở thành một con người khác kỹ, xuẩn ngốc mà chính nàng cũng không hay biết.

Minh Khoa đứng dậy:

- Thôi, em hãy ngủ đi . Lệ nhà này là sáng đầu năm phải thức sớm.

- Chúc anh ngủ ngon ! - Phương Tâm lí nhí.

Nàng thấy trên môi Khoa nở một nụ cười... buồn hơn cả những nụ hoa héo !

- Mong rằng sẽ được như thế !

Cánh cửa đã khép lại sau lưng chàng trai ấy như đang muốn soi thấu lòng mình.

Những ngày tết yên ả đã trôi qua.

Cho đến một ngày... bất chợt Phương Tâm nhận ra những gợn sóng lăn tăn đang vỗ nhẹ trong lòng mình . Đó là ngày mừng sáu tết, ngày làm việc đầu

tiên của năm mới... Lúc ở công sở về, nàng không thấy bóng dáng của con người chỉ toàn gây ra những phiền phức cho mình đâu cả... Hỏi ra mới biết "người ta" đã đi công tác thật xa rồi !

Bây giờ đâu có thêm "được làm phiền" thì cũng chẳng có ai để làm việc đó với mình !

Thốt nhiên, Phương Tâm nghe trái tim mình như đang gào thét... Người dung ơi ! Không có anh, hồn tôi hoang vắng như một buổi chiều tà...

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 32

Họ như những người bước hụt !

Sự xuất hiện của người đàn bà này đã làm sụp đổ gần như hoàn toàn mọi giả thuyết mà họ đã xây dựng công phu bấy lâu nay.

Diệu Phương kéo em trai vào phòng riêng của cha thì thấy ông đang xếp quần áo cho vào vali.

- Ba à ! Con có chuyện này muốn thưa với ba - Phương đến sát cạnh cha.

- Chuyện gì vậy con ? - Ông Phú ngừng tay ngẩng lên.

MP kéo chiếc vali về phía mình, nhẹ nhàng cài khóa lại.

- Trước tiên, con muốn ba đừng quá xúc động như vậy . Chúng ta chưa đi bây giờ được đâu.

- Tại sao vậy ? - Người cha xẵng giọng.

Diệu Phương vẫn từ tốn:

- Ngày mai chúng ta sẽ đi sớm . Hôm nay con còn phải thu xếp một vài việc ở công ty.

- Không được ! - Ông Phú gạt ngay - Cho dù ngày hôm nay, con có làm ra bạc tỉ, ba cũng không màng.

Chợt ông ngồi xuống, ôm lấy mặt:

- Ba mẹ đã trả giá quá đắt vì chuyện này rồi, các con biết không ? Nếu ngày đó, ba mẹ không đi Vũng Tàu để tham dự đấu thầu thì đã không bị mất em con.

Cả Diệu Phương lẫn MP đều rất sợ mỗi khi phải nhắc đến chuyện đau buồn ấy với cha . Nhưng bây giờ họ không nhắc cũng không được.

- Đã biết chỗ ở của em con rồi thì sớm muộn gì cũng sẽ tìm gặp được .

Chúng ta đã mỗi mòn đợi mong suốt bao nhiêu năm rồi thì thêm vài giờ đồng hồ nữa có là bao hã ba ? - MP vuốt nhẹ tay cha, giọng như van nài.

Thanh Mai xô cửa, bước vào:

- Ba ạ ! Con cũng cần có thời giờ để thu xếp việc nhà và xem lại thời dụng biểu học tập của các cháu . Ba hãy thư thả.

Rốt cuộc thì ông Phú đã phải chịu thua lý lẽ của các con mình . Nhưng cả ngày hôm đó, ông chẳng ăn uống gì, cứ bôn chôn ngồi đứng không yên.

Còn Diệu Phương và MP lòng đầy nghi hoặc, họ tiếp tục tra vấn "kẻ tội đồ", nhưng khổ nỗi những gì mà bà ta cung cấp lại chập chờn như chính cái trí hỗn độn, lơ mơ của bà ta vậy.

- Tôi biết đường đi nhưng không nhớ chỗ đó kêu bằng gì - Bà ta nhú mày vẻ ngĩ ngại.

- Di hãy nói thử xem đường đi thế nào ? MP gạn hỏi.

Vẻ mặt bà Bảy Bông càng thêm khổ sở.

- Hồi nãy tôi đi ngả trên này, nhưng mới đây thì đi ngả dưới kia.

Hình như càng bị hạch hỏi thì bà ta càng thêm rối trí . Thấy vậy Diệu Phương bảo em trai hãy để yên cho bà nghỉ ngơi một cách thoải mái . Cũng may là còn có Sơn . Anh cho biết "ngã trên" là ngã Mỹ Tho, còn "ngã dưới" là đi theo đường Vĩnh Long.

- Tiếc là hôm đó tôi bận nên không đưa dì xuống tận nơi - Sơn nói với vẻ tiếc rẻ . Nhưng hy vọng là xuống Vĩnh Long, dì sẽ nhớ đường đi đến đó.

Đến tối, Diệu Phương bảo em trai :

- Em đến báo cho Phương Tâm biết để sửa soạn . Ngày mai, con bé sẽ cùng đi với chúng ta.

- Nêu lý do thế nào bây giờ ? - MP hỏi lại.

- Bảo rằng... đi công tác !

- Được rồi ! Em đi ngay đây.

Khi nghe lệnh điều động công tác đột xuất của giám đốc, Phương Tâm lơ mờ đoán rằng chuyến công tác này có liên quan tới những cú điện thoại dồn dập buổi sáng . Tuy vậy, nàng cũng chẳng lấy làm lạ bởi thời gian gần đây thỉnh thoảng lại phải theo giám đốc ký kết các hợp đồng làm ăn . Nàng chỉ hỏi Phúc:

- Bao giờ về hả anh ?

- Em cứ mang đồ đạc phòng hờ... có thể sẽ ở lại qua ngày hôm sau . À, cô Tư đâu rồi ?

- Bác đang đọc kinh trong phòng.

- Anh cần gặp cô một chút.

- Để em vào cho bác hay.

Phương Tâm đứng lên định đi . Nhưng Phúc ngăn lại:

- Không cần ! Anh sẽ vào gặp cô trong phòng.

Nói rồi chàng đi ngay . Phương Tâm nhìn theo ái ngại . Thường ngày không ai dám quấy rầy bà cụ vào những giờ phút như thế này.

Nhưng Phúc đã lách người vào cánh cửa đã mở ra . Có lẽ chuyện cần gấp lắm nên mới có ngoại lệ đặc biệt này.

Trong khi đó thì bà Tư không giấu vẻ ngạc nhiên khi thấy Phúc:

- Có chuyện gì mà con tới đây giờ này ?

Phúc ngồi xuống cạnh bà, nói nhỏ:

- Chuyện của Ngọc Diệp... Cô biết không, tự dung hôm nay bà vú Bông lù lù dẫn xác tới.

- Vú Bông nào ? - Bà Tư ngạc nhiên.

- Bà Vú của ND hồi trước.

- Thôi, cô nhớ rồi ! - Bà Tư sững sốt - Chị ta nói sao ?

- Bảo sẽ dẫn ba mẹ con tới chỗ hồi trước đã bán con bé.

- Sao con không hỏi thử xem có trùng khớp với chỗ ở của con Tâm không ?

Phúc lắc đầu:

- Có một dạo bà ta bị điên nên chẳng nhớ cô ạ ! Cô có chắc là đã trông thấy nốt ruồi dưới lòng bàn chân của Phương Tâm không ?

- Cô không nhìn lầm đâu con . Hôm đó trong lúc tháo giày cho con nhỏ, cô đã nhìn tận mắt đến nỗi suýt chút nữa đã kêu tên ND.

- Ngày mai cả nhà con sẽ đi theo bà vú . Cả Phương Tâm cũng sẽ đi cùng.

- Phải đó ! - Bà Tư gật đầu - Nếu thằng Khoa có ở nhà chắc chắn cô cũng sẽ đi theo . À, mẹ con có xúc động lắm không ?

- Sau khi gặp lại bà vú, mẹ con mệt nằm suốt đến giờ.

- Chuyện này thật lạ ! - Bà Tư chép miệng - Nếu như ngày mai mà tìm gặp ND dưới đó thì cô cháu mình đã làm lần một cách tai hại.

- Chính con cũng đang nghĩ đến điều đó . Nhưng có lẽ... cũng không trầm trọng lắm đâu.

- Thôi thì cô chỉ còn biết cầu trời khấn phật cho cha mẹ mày qua con khổ tận.

- Anh Khoa đi đâu vắng hả cô ?
- Nó đi công tác ngoài Long Hải.
- Có lẽ ngày mai con sẽ ghé lại chỗ anh Thanh . Cô có nhắn gì anh chị không ?
- Chúng nó cũng mới vừa đi mấy bữa nay.
- Vậy thôi, con về cô nhé !
- Ủ, con đi về kéo khuya.

Bà Tư không tiễn khách mà lại quỳ xuống bàn thờ phật Quan Thế Âm Bồ Tát để khấn nguyện . Tuy chẳng phải máu mủ ruột rà nhưng giữa bà và đứa em nuôi tình thương còn hơn ruột thịt . Hơn năm mươi năm trước đây, có hai đứa trẻ nghèo đói lang thang đã thề kết nghĩa chị em, vui cùng hưởng khổ cùng chia . Cứ tưởng cái kiếp nghèo sẽ suốt đời đè nặng lên đôi vai hai đứa trẻ . Không ngờ, một ngày kia đứa em được một ông thợ hồ thương tình cho theo phụ việc rồi lại được học hành... Cuộc đời đã bắt đầu từ đó.

Hơn năm mươi năm rồi họ vẫn thương nhau như cái thuở hàn vi, bàn cùng... Bây giờ đầu chị đã bạc, đầu em cũng hoa râu, vậy mà con tạo vẫn cứ cuốn họ vào cuộc xoay vần... Chẳng biết đến bao giờ mưa gió mới chịu tan đi... Trong khi bà Tư đang mãi nghĩ về những thăng trầm của cuộc đời thì người em nuôi của bà lại chìm đắm trong những cơn mộng tưởng . Trước mắt ông là đứa con gái bé bỏng đang bị hành hạ đọa đày . Vợ Ông không chịu nổi những đòn đau giầy vò nên đã hóa điên . Còn ông, đã trở thành một người dở tinh dở ngậy trong một thời gian dài... Có lẽ sự trừng phạt của các đấng thần linh đã đến hồi chấm dứt thật rồi !

- Nếu lần này không tìm được con chắc em sẽ xuống tóc, ăn chay cho khuây khỏa trong lòng - Vợ Ông, mắt mờ lệ nói với chồng.
- Chắc chắn sẽ tìm được con em à ! Nếu ngày mai chưa gặp trở về anh sẽ nhờ các cơ quan chức năng tìm giùm, anh sẽ đăng báo.

- Có lẽ sự hối lỗi của chúng ta đã làm động lòng trời phật đấy anh ạ ! - Bà Dung đắm đắm nhìn chồng - Ngày xưa giá như em tự tay chăm sóc con, đừng ham mê theo anh dấn thân vào công cuộc kinh doanh thì đã không xảy ra chuyện đau lòng.

- Đừng nhắc chuyện cũ làm gì - Ông nhẹ nhàng an ủi vợ - Chúng ta đâu ngờ được lòng dạ con người sâu độc như vậy.

- Liệu... chính quyền họ có giúp mình không anh ?

- Anh nghĩ rằng có... Nghe thằng Phương khen bây giờ họ làm việc có hiệu quả và nhiệt tình lắm !

Ngừng một chút, bà Dung lại hỏi:

- Anh có nhớ cái nốt ruồi dưới lòng bàn chân của ND không ?

Ông gật đầu:

- Nhớ chứ em ! Rất hiếm người có nốt ruồi như vậy . Anh còn nhớ ông thầy bói ở núi Sam đã nói : cả triệu người mới có một người mọc nốt ruồi ở gan bàn chân . Cái số con bé sau này lưu lạc !

- Lúc đó em giận quá, muốn đuổi quách ông ta ra khỏi nhà.

- Chuyện bói toán cũng còn lắm điều bí hiểm, mình không hiểu hết được đâu em à ! - Ông Phú với tay lấy quyển album trên bàn rồi ngồi sát lại gần vợ - Em buồn ngủ chưa ?

Bà lắc đầu rồi giành lấy quyển album trong tay chồng mở ra . Gần như mắt họ cùng nhìn vào một chỗ trong đó . Lần lượt, những hình ảnh của Diệu Phương, MP, ND hiện ra trước mắt họ . Đặc biệt, có một bức ảnh của ND được phóng to, choán gần hết khung ảnh . Hai vợ chồng dừng lại ở bức ảnh này.

- Anh thử đoán xem bây giờ tóc của con mình dài hay ngắn ?

Ông nghĩ ngợi rồi gật gù:

- Có lẽ... khoảng quá lưng như Phương Tâm !

- Tại sao anh lại nhớ đến con bé ấy trong lúc này ? - Bà hỏi với vẻ tò mò.

- Con bé dễ thương quá ! Tuy không đẹp xuất sắc nhưng con bé có những nét rất dễ chinh phục người đối diện.

- Em cũng nghĩ như vậy . Bà gật đầu . Có lẽ thằng Phúc nhà mình...

Không chờ vợ nói hết ý, ông Phú đã cắt ngang:

- Không phải vậy đâu em ! Cả thằng Phương cũng mê mẩn con nhỏ, rồi thì vợ nó cũng vậy... Anh rất ngạc nhiên khi phát hiện điều này . Hôm trước anh còn tình cờ phát hiện hình ảnh Phương Tâm được lưu giữ trong máy điện toán ở phòng thằng Phúc.

- Có thể là em nghĩ đúng đấy - Bà vẫn bảo vệ ý kiến của mình.

- Nhưng theo anh thì... hình như cháu Khoa của chị Tư cũng yêu con bé.

- Khi nào có dịp, em sẽ hỏi con chuyện này . Không biết nó đi đâu lúc này.

- Nó đến rủ Phương Tâm ngày mai đi cùng chúng ta.

- Tại sao lại phải rủ Phương Tâm ? - Bà ngạc nhiên.

Ông lắc đầu:

- Có lẽ... vì chúng nó thích thế...

Ông bà không hề biết rằng ngay lúc đó, hai con trai và con dâu của mình đang mở "hội nghị bàn tròn" trong phòng của MP . Họ đã đưa ra những giả thuyết và thử tìm một kết luận nhưng vấn đề vẫn chưa sáng tỏ.

Phương Tâm có phải là ND hay không ? Đối với họ bây giờ xác suất của vấn đề đó chỉ còn lại 50% !

Một nửa kia thì còn phải chờ xem số phận chơi trò đánh đố thế nào vào ngày mai này .

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 33

Nửa đêm, Phương Tâm chợt tỉnh giấc . Bỗng dưng rồi nàng thấy trong người bồn chồn bứt rứt đến khó chịu . Không dỗ tiếp giấc ngủ được, nàng lồm cồm ngồi dậy xem lại đồ đạc đã chuẩn bị cho chuyến công tác . Thấy không thiếu thứ gì nên Phương Tâm yên bụng ngồi vào bàn viết . Nàng mở ngăn tủ lấy quyển nhật ký ra ghi vội mấy dòng : "Tại sao người ta đi mà không một lời từ giã ? Ít ra thì cũng phải... nói gì với nhau chứ ? Anh Khoa của mày... Hừ !

Nhỏ Thúy chỉ giỏi vẽ vờ... nhưng hình như... bây giờ lòng mình đang thêm được như thế... người ta đi... Chưa chi tôi đã thấy nhớ . Hư quá đi !"

Gấp quyển nhật ký lại trả về chỗ cũ, bỗng tay Phương Tâm chạm phải chiếc hộp đựng món quà của anh em nhà họ Phạm . Nàng tần ngần mở ra . Bất ngờ trong đầu nàng bỗng vụt lóe lên một ý nghĩ quá đổi lạ lùng . "Lá ngọc cành vàng"... Đúng rồi ! Chiếc vòng này là của Ngọc Diệp ! Chắc chắn là của ND . Nhưng mà... tại sao nàng lại thấy nó vô cùng quen thuộc ? Gia đình nhà họ Phạm kia... có khi nào lại chính là...

Phương Tâm không dám nghĩ tiếp nữa . Nàng run rẩy ép cái hộp lên ngực, mắt mờ đi . Có phải... có phải... ? Hàng trăm lần câu hỏi đó được lặp lại trong tâm tưởng nàng... Lá thư của Thanh Thúy viết về một người bà con nào đó đi tìm Phương Tâm mấy tháng trước đây vụt làm sống dậy trong lòng

nàng những điều nghi vấn . Người ấy là ai ? Nếu quả đúng như vậy thì giờ đây Phương Tâm có quyền hy vọng bởi ai sinh ra trên đời này cũng phải có mẹ, có cha... Nhất định nàng sẽ về gặp lại cha mẹ nuôi để hỏi cho ra lẽ rằng ai đã bán cho họ đứa con gái "cầu tài vận" ngày nào ?

Cả phần đêm còn lại, Phương Tâm không tài nào chợp mắt được . Nàng lặn lội trên giường với bao nhiêu ý nghĩ ngổn ngang trong lòng.

Đúng sáu giờ sáng, có tiếng xe dừng lại trước cổng . Bà Tư chếp miệng:

- Đi sớm quá !

Nhưng Phương Tâm còn thức sớm hơn . Nàng đã nấu xong bữa điểm tâm cho cả nhà giống như mọi ngày.

- Con đi công tác, có lẽ đến mai mới về - Nàng bảo bà Tư khi nghe tiếng còi xe.

- Ủ, bác biết rồi . Hồi tối thằng Phúc có báo cho bác hay . Đồ đạc đã sửa soạn rồi chưa ?

- Dạ, con đã chuẩn bị xong rồi.

Đức Phương vào tới, có vẻ hài lòng khi thấy Phương Tâm đã nai nịt chỉnh tề.

- Đi thôi . Mọi người đang chờ... cháu đi cô ạ ! - Anh chào bà Tư rồi tiện tay xách cái túi hành lý của Phương Tâm đi luôn.

Cứ tưởng là đi công tác với những người trong công ty, nào ngờ chỉ thấy có những người trong gia đình của giám đốc, Phương Tâm ngạc nhiên:

- Ôi ! Sao lại có đủ mặt mọi người thế này ?

- Công tác đặc biệt ! - Minh Phúc nhanh nhẩu trả lời rồi kéo Phương Tâm ngồi cạnh mình - Em ngồi đây với anh.

Phương Tâm có hơi ngại ngùng nhưng thấy trong xe không còn chỗ nào khác nên đành phải chấp thuận . Nàng chào khắp mọi người và bỗng dừng mắt lại trên khuôn mặt của một người đàn bà lạ . Không ai giới thiệu bà ta

với nàng . Chưa bao giờ Phương Tâm gặp một người nào như thế . Nhưng ánh mắt bà ta khiến nàng bỗng giật mình . Dường như có một luồng điện vừa chạy xuyên suốt cơ thể nàng . Môi dưới Phương Tâm giật giật, tay nàng run run bấu chặt vào thành ghế.

Nhưng tại sao lại như thế thì Phương Tâm không thể nào lý giải được . Ngồi ở hàng ghế phía dưới, Thanh Mai đã trông thấy tất cả . Và chính chị cũng cảm thấy sững sốt, bàng hoàng.

Ngồi bên cạnh Phương Tâm, MP bắt chuyện:

- Về nhà em có đi theo ngã này không ?

Phương Tâm gật đầu:

- Dạ, có.

Gần một năm rồi nàng mới có dịp đi lại trên con đường này . Cảm giác bồi hồi xao xuyến choáng ngợp tâm hồn cô gái trẻ . Nàng bỗng ước ao phải chi mình có một ngôi nhà để trở về !

Sực nhớ, Phương Tâm hỏi Phúc:

- Mình đi đâu vậy anh ?

Phúc lắc đầu:

- Anh cũng không biết... và mọi người cũng không biết... trừ một người.

- Anh Phương !

- Anh Hai chỉ biết một đoạn... còn đoạn cuối thì do bà vú nuôi của Ngọc Diệp quyết định.

Mấy tiếng "bà vú nuôi của ND" quất vào trí nhớ của Phương Tâm như một nhát roi... Hình ảnh chiếc xe đồ chạt cứng - một trong những ký ức tuổi thơ không thể nào xóa nhòa của Phương Tâm... Khi lớn lên, nàng không thể nào nhớ nổi khuôn mặt mẹ, cha, anh, chị... nhưng không hiểu sao hình ảnh chiếc xe đồ lắc lư, chạt cứng cùng với người vú nuôi vẫn còn đeo bám dai dẳng cho đến tận bây giờ... Nàng đã siết chặt tay người ngồi bên cạnh lúc nào mà

cũng chẳng hay biết !

- Gì vậy Phương Tâm ? - Giọng MP kẻ sát một bên.

Chàng đã nhận ra phản ứng lạ lùng của Phương Tâm . Từ sâu thẳm trong tiềm thức MP, một niềm hy vọng lại bùng lên.

Phương Tâm giật bắn người:

- Dạ... Không có gì !

Nàng ngượng ngùng buông tay Phúc ra, mặt đỏ bừng . Để cho không khí lắng dịu lại, Phúc hỏi sang chuyện khác:

- Cô bạn của em có thường viết thư lên không ?

- Anh muốn hỏi Thanh Thúy à ? Hôm trước Tết, nó có viết cho em một lá.

- Cô bé có vẽ lấu lỉnh, nghịch ngợm gớm !

Phương Tâm đã bình tâm lại đôi chút . Nàng kể:

- Lúc còn nhỏ, em đi học bị tụi bạn ăn hiếp . Thanh Thúy toàn bên vực em.

Phương Tâm kể thiếu một người . Đúng ra thì cả hai anh em Thanh Thúy đã bảo vệ, che chở nàng suốt những năm tháng đến trường làng - Nhưng bây giờ, nàng không muốn nhắc đến Bữu nữa.

Xe đã qua phà !

Đến lúc này Phương Tâm mới nhận ra người lạ mặt thứ hai trên xe . Đó là một người đàn ông trạc tuổi giám đốc của nàng . Anh ta ngồi cạnh người đàn bà nọ... Có lẽ họ là hai mẹ con, nàng đoán thế . Và thỉnh thoảng nàng lại liếc trộm người đàn bà nọ.

Khi xe lên phà, Phương Tâm như người mớ sức tỉnh :

- Anh Phúc ! Có phải đó là người... đã bắt cóc em gái của anh không ?

Nàng thấy Phúc gật đầu cùng lúc với cái chớp mắt thay cho câu trả lời.

- Có nghĩa là... Chúng ta đang đi tìm ND ? - Phương Tâm hấp tấp hỏi.

Lại gật đầu.

- Ở đâu ?

- Bà ta chỉ nhớ mang máng nên phải dò tìm.

Phương Tâm không hỏi nữa . Nàng cảm thấy hoang mang đến cực độ và tự hỏi . Tại sao họ lại kéo mình theo trong chuyến đi hết sức riêng tư như vậy ? Tại sao ? Tại sao ?...

Diệu Phương đã chỉ đường cho tài xế ngừng xe lại . Anh nhanh nhẹn nhảy xuống sau khi đã căn dặn :

- Mọi người cứ ở trên xe... Anh Thanh sẽ ra ngay bây giờ.

Do đã hẹn trước nên khi phòng thường trực vừa gọi điện thoại báo, Hữu Thanh đã nhanh nhẹn chạy ra . Anh kéo Diệu Phương lại một góc:

- Anh và chị Liên đã bàn tính với nhau và nghiêng về giả thuyết đây chỉ là một . Bây giờ chúng ta chia làm hai nhóm.

- Để làm gì ?

- Anh đã thuê sẵn một chiếc đò . Một nhóm sẽ đi xe theo sự hướng dẫn của bà vú . Còn nhóm kia, chúng ta sẽ tự đi theo cảm tính của mình . Anh đã dò đường rồi . Nếu đúng như điều chúng ta nghĩ thì chắc chắn hai nhóm sẽ gặp nhau tại bến đò ngang từ Mỹ Chiến qua Phú Thiều.

Kế hoạch được thi hành ngay lập tức . Nhóm đi xe có Phương Tâm, MP, hai người khách lạ và Diệu Phương . Theo sự chỉ dẫn của người đàn bà nọ, xe qua một chiếc cầu gỗ khá dài ngăn cách thị xã với ngoại ô . Rồi cứ thế mà chạy thẳng.

Đến lúc này thì Phương Tâm hoàn toàn mất tự chủ . Nàng đang đi trên chính con đường mà mình đã chạy trốn vào buổi tối kinh hoàng đó . Tại sao lại có sự trùng hợp lạ lùng này ?

Diệu Phương đã lên thay MP ngồi cạnh Phương Tâm lúc nào nàng chẳng hay . Đột nhiên nàng quay sang, giọng đứt quãng:

- Cho em... trở lại... Em không đi... em không thể đi được nữa.

Diệu Phương nắm chặt tay nàng:

- Em mệt à ? Tại đường xấu quá.

Phương Tâm lắc đầu, mặt nàng trắng bệch:

- Không phải ! Em sợ... họ sẽ bắt em... vì đây chính là đường về nhà em...

Diệu Phương nhìn đăm đăm vào mặt nàng, giọng run run:

- Anh sẽ đem cả sinh mạng của mình ra để bảo vệ cho em . Yên tâm đi, em gái của anh.

Trời ơi ! Phương Tâm không còn hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình nữa . Khuôn mặt sần sùi của thằng Chiêu hiện ra trước mặt nàng với cặp mắt ngầu đỏ căm hờn... Rồi thì khuôn mặt của cha mẹ hắn, cha mẹ nuôi của nàng... đâu đâu cũng thấy những ánh mắt thù nghịch ! Chắc chắn họ sẽ xé nàng ra từng mảnh vụn cho thỏa lòng căm tức... Trời đất hỡi ! Tại sao Diệu Phương lại đưa nàng vào con đường chết chóc như thế này ?

Con đường gồ ghề lởm chởm khiến xe xóc kinh người . Phương Tâm bắt đầu buồn nôn... Nàng cảm thấy nếu xe không dừng lại thì mình sẽ không còn thở được nữa !

Nhưng xe đã dừng lại !

Phương Tâm thất thểu bước xuống xe như một tên lính bại trận . Đây là "thánh địa" của gia đình Hai Khai ! Bọn tay chân của thằng Chiêu chắc chắn là đang rình rập ở đâu đó để thọc cổ nàng.

- Đi ra ngoài kia một chút mới có đồ . Tiếng người đàn bà khàn khàn.

- Cha mẹ Ơi ! - Phương Tâm kêu lên - Tại sao lại phải qua bên đó ?

- Chờ một chút ! - Diệu Phương nói dứt khoát.

Dứt lời, anh đẩy Phương Tâm trở lên xe, trấn an nàng:

- Không đi đồ ngang đâu ! Em cứ ngồi nghỉ cho khỏe . Lát nữa anh Thanh xuống tới sẽ vào tận đây rước chúng ta.

Vì đường xấu xe chạy chậm nên chỉ mười mấy phút sau đã thấy tốp thứ hai đi đồ xuất hiện . MP kéo tay Phương Tâm đi nhanh xuống đồ . Hình như có

người đã kịp nhận ra Phương Tâm nên chỉ trở về phía họ . Đến lúc này thì "kẻ tội đồ" chẳng còn tâm trí đâu để mà nhìn ngắm, quan sát chung quanh. Vì vậy mà nàng không nhìn thấy nét mặt rạng rỡ của vợ chồng Hoàng Thúy, vợ chồng Diệu Phương và cả của MP...
Lúc ấy, nàng chỉ thấy mỗi một điều là mình sắp sửa sa xuống địa ngục !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương 34

Chỉ mới có một năm mà họ đã thay đổi đến độ không ngờ ! Sau mấy chuyến "hùn vốn" buôn thuốc lá lậu với "thằng rể hụt" bao nhiêu vốn liếng của vợ chồng Hai Nga "tan theo khói thuốc" . Mới vừa rồi, thằng Chiêu bị bắt . Nhà Hai Khai cũng muốn sập tiệm . Tòa án đã tóm được gáy tên trùm buôn lậu . Hắn bị kêu năm năm tù ngồi . Bây giờ hắn có rất nhiều thời gian để "tính sổ" nợ nần, ân oán... nhưng điều trớ trêu là hắn chẳng còn tâm trí đâu để mà làm chuyện đó . Ngay cả cái tên "Phương Tâm" bây giờ cũng chẳng mới mẻ gì đối với hắn . Ngày nối ngày, hắn mòn mỏi đếm thời gian.

"Cha vợ hụt" của hắn cũng đang cùng một tâm trạng với "con rể" . Tuy chẳng phải ngồi tù, song cái chứng bệnh xơ gan cổ trướng - kết quả của những tháng năm dài rượu chè be bét - đã dán chặt lưng ông ta xuống giường - Bà Nga, liếc nửa con mắt về phía cái bụng căng phình mà nhieéc:
- Ăn nhậu cho lắm vào !

Ông ta đưa cặp mắt lơ đãng, vàng đục nhìn vào cái khoảng trống mà trước đó mấy giây vợ Ông đã thoáng hiện, rồi buông một tiếng thở dài áo não ! - Giờ thì cơm cũng chẳng có mà ăn nói gì đến nhậu nhẹt !

Ngẫm sự đời thật là tai quái ! Khi người ta càng nghèo đói bệ rạc thì lại càng hay tưởng nhớ đến những ngày vàng son "ăn trên ngồi trước" của mình.

Hơn hai mươi năm trước, họ đã gặp nhau . Chị là gái ăn sương, còn anh là ma cô dắt mối dẫn đường . Giới giang hồ khen hai người thật xứng đôi vừa lứa !

Một hôm, Nga hí hửng bảo chồng:

- Tụi mình sắp giàu to rồi cưng à ! Có một "phi vụ" này "ép- phê" lắm.

Biết tính vợ nên Lũy không vội vàng gì . Anh ta cứ thủng thỉnh châm thuốc hút, rồi lim dim mơ màng chờ đợi.

- Anh nhớ con Hoài Thu không ? - Nga nói tiếp.

Lũy gật gù:

- "Gà chiến" của bar "Thiên thai" hồi trước đó chứ gì ?

- Đúng rồi ! Sau này nó cặp với một cha trung tá thủy quân lục chiến . Hai người có với nhau được một đứa con . Mới đây, cha "trung tá" đã nghèo rồi. Vừa nghe tới đây, Lũy đã cười khà khà:

- Cho anh thử một bận xem sao !

- Đừng có nói bậy ! - Nga nạt - Vấn đề là ở chỗ đứa con của Hoài Thu cũng chết rồi.

- Sao vậy ? - Lũy trố mắt.

- Nó cặp với thằng cha khác dẫn nhau đi du hí ngoài Vũng Tàu, gởi con nhỏ ở nhà người quen . Trời xui đất khiến thế nào mà con nhỏ bị té lầu chết tốt.

- Chuyện đó thì ăn thua gì tới mình ?

- Sao lại không ăn thua ? Vấn đề là ở chỗ... gia đình cha của ông ấy rất giàu, muốn chia của cho cháu nội.

- Họ không biết chuyện con bé chết rồi à ?

Nga gật đầu về tâm đắc:

- Con Hoài Thu giấu biển, với lại họ Ở tuốt ngoài Đà Nẵng, làm sao mà biết được . Mới đây nó nhờ em tìm giùm... một đứa con nít trạc tuổi con nó để dẫn về ngoài kia nhận phần thừa tự.

- Hiểu rồi ! Chuyện đó dễ ợt... nhưng giá cả thế nào ?

- Một triệu !

- Dữ vậy ? - Lũy giật mình.

- Với điều kiện "tiền trao cháo múc".

- Dĩ nhiên rồi ! Cô ta có nói bao giờ thì nhận hàng không ?

- Càng sớm càng tốt.

- Được rồi, chuyện này để anh lo.

Dứt lời, Lũy ném điều thuốc đang hút dở ra ngoài cửa sổ, đứng dậy đi ngay .

Hắn có một thằng đàn em trước đây chuyên làm nghề bắt cóc trẻ con bán cho những cặp vợ chồng hiếm muộn... Sau một lần "sơ sẩy" bị thộp cổ tổng vô Chí Hòa, thằng kia tuyên bố bỏ nghề . Hiện giờ hắn đang làm tài xế cho một ông thầu khoán tên tuổi ở Sài Gòn . Chuyện này phải nhờ tay "mẹ mìn" này giúp mới được . Nghĩ vậy nên Lũy gấp rút đi gặp thằng kia.

- Kìa, đại ca ! Lâu quá không gặp... tìm thằng em này có chuyện gì không ?

Lũy vỗ vai tên kia, cười xởi lởi :

- Lâu quá không gặp em út, thằng anh mày thấy nhớ nên đi thăm vậy mà !

Sao, lúc này làm ăn có khấm khá không ?

- Cũng còn èo uột lắm ! Đại ca coi đó, tài xế mà, đói thì không đói, nhưng giàu thì chắc là hồng mau nổi đâu.

- Vợ con gì chưa ? - Lũy làm ra vẻ thản nhiên dù trong bụng đã khắp khởi mừng thầm.

- Có đề ý một cô... nhưng cô ta cũng thuộc họ... mặt ! - Tên đàn em cười

méo mó.

- Cũng gay go quá ha ? Mà thôi . Chuyện vợ con tính sau, bây giờ "chơi" hết mình với thằng anh mày một bữa đi.

- Làm lai rai thôi . Chớ lái xe mà "xin... (hổng đọc được) ná" thì chắc bị đuổi quá đại ca !

- Cho họ đuổi... có anh hai mày lo hết . Nè, vô đi ! Trăm phần trăm này !

Thế là hôm đó gã tài xế say lúy túy ! Dĩ nhiên là hắn không thể nào tránh khỏi sự quở trách của ông bà chủ . Và một hệ lụy tất nhiên nữa là trong suy nghĩ của gã tài xế đã nảy sinh mầm mống của sự bất mãn . Cho đến một ngày u ám kia, dưới bàn tay vun bón chăm bồi của tên ma cô, cái mầm xấu xa đó đã đâm chồi, nảy lộc.

- Chuyện này phải nhờ đến bàn tay con bồ của em . Nó là vú nuôi của bé - Tên tài xế gật gù.

- Phải cố gắng thuyết phục nó . Nếu thấy "nhu" không được thì phải dùng "cương" - Lũy chỉ vẽ cho đàn em - xong vụ này đại ca sẽ tưởng thưởng cho thằng em mày một cách xứng đáng.

- Em tin tưởng tuyệt đối ở đại ca... nhưng... Tên đàn em bỗng ngập ngừng.

- Chuyện gì nữa vậy !

- Đại ca đừng nói cho con bồ em biết gì chuyện tiền nong giữa anh em mình . Đàn bà mà, thấy tiền nhiều nó sẽ lóa mắt.

- Được rồi ! - Lũy cười khà khà - Chú em mày cũng đã bọm góm ! À, hay là khi nào xong công chuyện, tao sẽ bảo chị hai mày đưa riêng cho nó mấy chỉ vàng nó đeo cho sướng.

- Dạ, anh hai tính vậy em nghe cũng phải . Con này nó ngu lắm . Em nói sao nó nghe vậy.

- Bây giờ tao với chị hai mày đi về dưới lót ổ sẵn . Phải đi xa xa mới an toàn . Hể xong lúc nào là chú mày đưa hàng xuống lúc đó, nghe chưa ?

- Dạ, em xin tuân lệnh đại ca ! Tên tài xế đứng chập hai gót chân đánh "bộp" điệu bộ như một người lính.

Kế hoạch tưởng đã trót lọt !

Đứa trẻ bị bắt cóc được nuôi giấu cẩn thận ở một nơi cách Sài Gòn xa để chờ cho sự tìm kiếm của gia đình nó tạm lắng dịu.

Một bữa Lũy bảo vợ:

- Trông con bé cũng khá khinh quá chớ !

- Nói gì ! - Nga bĩu môi - Bạc triệu chớ có phải là đồ lạc xoong đâu mà biểu tầm thường.

Rồi thị ta cười hềnh hếch:

- Cái con vú em đúng là đồ ngu ! Đưa cho nó có năm chỉ mà nó sướng rơn.

- Chắc từ nhỏ tới giờ nó chưa được đeo vàng bao giờ - Lũy gật gù - À này, chừng nào Hoài Thu mới nhận hàng ?

- Nó đi Ba- Lê coi trình diễn thời trang . Chưa biết tới chừng nào mới về.

- Thằng bồ mới của cô ả giàu lắm hả ?

- Ủ, giàu lắm, nhưng có bà vợ lớn còn ghen hơn Hoạn Thư nên nó phải trốn chui trốn nhủi.

- Hạng người như cô ta... hể thiếu hơi đàn ông thì nhảy dựng lên.

- Ê ! Không được nói xấu bạn bè tôi nghe ! - Nga trợn mắt ngó chồng.

- Hề... hề... hề... bộ bị chạm nọc hả cưng ? Thì có, người ta mới nói chớ.

- Thôi, im đi ! Vô coi con nhỏ ngủ chưa ? - Nga cau có bảo chồng - Trời ạ ! Không biết phải hầu hạ con nhóc tí này tới chừng nào... Đem đi đâu thì đem phứt cho rồi để người ta rảnh nợ !

- Bình tĩnh lại em, đừng có nóng nảy người ta chú ý thì hỏng việc . Chừng ba bữa nữa tháng gì nữa là cùng ! - Lũy trấn an vợ.

Nhưng... năm mươi bữa... nửa tháng... rồi cả năm trời không nghe thấy tăm hơi gì của cô bạn . Hai vợ chồng đi dò la tin tức thì mới hay Hoài Thu đã bị

mụ vợ lớn của tình nhân mượn bọn lưu manh thanh toán . Cô ta đã lãnh trọn một "can" acid và chết trong nhà thương thí !

- Bây giờ biết tính sao với cái của nợ này đây hả trời ? - Nga ôm đầu rên rỉ - Hay là đem nó trở lên Sài Gòn, coi ai mua thì bán đở bán tháo.

- Em điên rồi chắc ? - Lũy trừng mắt nhìn vợ - Bây giờ mà mò lên trên là bị thộp đầu liền . Không thấy báo chí đăng tải tin tức tùm lum đó sao ?

- Nhưng... không lẽ ở đây luôn ?

- Ở luôn cũng được chứ có sao ? Tôi cũng chán cái nghề dắt gái cho mấy con dê đực lắm rồi.

- Trời ơi ! Tôi làm sao mà sống nổi ở cái chốn khỉ ho cò gáy này hả trời... - Nga rên rỉ.

- Không được thì em về Sài Gòn kiếm chồng khác . Tôi ở đây kiếm một bà hủ hủ cho đỡ hiu quạnh - Giọng Lũy như thật như đùa.

Nghe vậy, Nga bật khóc hu hu:

- Tôi biết bây giờ tôi già, tôi xấu... nên anh mới kiếm cơ để dang tôi ra...

Nhớ hồi nào tôi... sắc nước hương trời... bao nhiêu người đón đưa đưa đón.

- Thôi đi, bà nội ơi ! Bà mà sắc nước hương trời chắc là ma quỷ cũng tưởng mình là hoa khôi, hoa hậu hết - Lũy cười kéo vợ vào lòng - Anh giỡn chơi thôi chứ nhất em rồi.

- Còn... con nhỏ... tính sao đây ? - Lát sau, Nga lại hỏi.

- Mình nuôi nó, biết đâu mai một lại nhờ nó thì sao ? Anh đã xem chân mạng con bé rồi . Nó có quý tướng mà.

- Vậy rồi... đặt tên nó là gì ?

- Gì cũng được mà ! Lúc trước con vú nói nó tên gì ?

- Em quên mất rồi !

- Chuyện đó để từ từ tính . Hồi nào tới giờ kêu nó bằng "con nhỏ" quen rồi.

Ít lâu sau, ở gần chỗ họ có một cặp sinh đôi gái bị chết mất một đứa . Thế là

vợ chồng Lũy thương lượng với gia đình đó mua lại giấy khai sinh của đứa bé đã chết . Thành ra "con nhỏ" mới có tên là "Phương Tâm" . Sau này lớn lên, nó cứ tưởng gia đình ấy có bà con với mình.

Năm Phương Tâm mười sáu tuổi, có một lần cả nhà đi vắng . Chỉ có một mình Phương Tâm và ông ta ở nhà . Nhìn con bé nằm ngủ, lão cha nuôi sinh động tả tâm nên mon men tới gần . Không ngờ lúc vừa đặt một chân lên giường của nó thì ông ta bỗng bị trượt chân té lăn quay . Tưởng chỉ ngã té sơ sơ, không ngờ lại bị trặc cả khớp chân . Từ đó, ông ta chừa tiết, không dám làm điều càn quấy nữa...

Mới đó mà đã gần hai mươi năm rồi ! Bây giờ Phương Tâm lưu lạc nơi nào, ông ta cũng không biết . Cuối cùng thì cái vốn liếng năm xưa vợ chồng ông đã bỏ ra cũng đã được thu hồi cộng thêm một phần lời đáng kể . Chỉ có tên trùm buôn lậu thì chịu lỗ tới xương.

Nhưng... của thiên hạ thì cũng phải trả địa hết rồi ! Giờ đây, từ sáng đến tối, vợ con ông ta phải đi làm mướn cùng làng cuối xóm để kiếm miếng ăn...

Thấy thế thì rõ ràng là quả báo nhãn tiền vậy !

Đang miên man chìm trong hồi tưởng đau buồn, ông Lũy bỗng giật mình vì nghe có tiếng lao xao ngoài sân . Nhưng ông ta không tài nào dậy nổi, vì cái bụng như cái trống chầu của mình.

May mà ông ta không dậy nổi, chứ nếu như ông dậy được thì có lẽ đã chết ngất đi trước những cặp mắt cháy đỏ oán hờn đang dồn cả vào mình.

Ông ta đã trông thấy bà vú Bông, trông thấy Phương Tâm, trông thấy cả đoàn người...

Rồi thì cơn ác mộng triền miên của người đàn ông ấy cũng đã trở thành sự thật . Ông ta chết đi mà không hề được trông thấy mặt vợ con mình .

Sợ Nhớ Sợ Thương

Chương 35

Phương Tâm không thể nào đứng vững được nữa khi nghe người đàn bà đó bỗng kêu lên:

- Tôi nhớ rồi, nhà bà Hai Nga... bà ta đã xúi thằng Phước bắt cóc cô Ngọc Diệp đem về đây.

Phương Tâm lão đảo vịn vào vai Thanh Mai, môi lắp bắp:

- Đó... chính là... mẹ nuôi... của em !

Lần này thì nàng đã không gắng gượng được nổi . Đầu óc quay cuồng, tứ chi rờn rã, nàng đã gục xuống như một chú chim non bị gãy cánh.

Diệu Phương nhảy tới bế xốc Phương Tâm lên run rẩy gọi:

- Ngọc Diệp ! Tỉnh dậy đi em ! Cả nhà đang ở bên em đây mà . Anh đã biết em là ND từ lâu rồi.

Cạnh đó Minh Phúc cũng phải đỡ lấy mẹ vì bà đã bỏ cả đôi nặng gối để lao tới.

- Mẹ Ơi ! Mẹ hãy bình tĩnh lại - Phúc van nài - Chúng con có lỗi vì đã giấu mẹ.

- Con ơi ! - Bà Dung như lịm đi trong tay con trai - Con ơi !

Thanh Mai mau mắn chạy vào ngôi nhà cạnh đó xin phép đưa mẹ và em vào nghỉ tạm . Phương Tâm vẫn chưa tỉnh lại nhưng người ta đã nhận ra nàng .

Mọi người xúm lại để được nhìn cho rõ xem có đúng là Phương Tâm hay không ?

- Con ơi ! - Bà Dung ghen ngào gọi con - Con đã ở ngay bên cạnh mẹ mà sao mẹ con mình không nhận ra nhau ?

Phương Tâm có nghe gì đâu . Nàng cũng không biết có bàn tay mẹ đang vuốt ve, sờ nắn khắp cơ thể mình.

Trong lúc đó thì bà vú - kẻ từng dự mưu vào cuộc bút lia mẩu tử tình thâm suốt mười mấy năm trời nay - đang kể lại với chung quanh về chuyện làm "ác nhân thất đức" của mình . Chen trong lời kể của bà ta là những lời xâm xì bình luận . Chợt có tiếng ai đó la lớn:

- Thộp cổ bà ta giao cho công an đi ! Quân phản phúc !

Ông Phú phải can ngăn mọi người:

- Xin cô bác bớt giận ! Bây giờ chúng tôi đã tìm gặp được con mình và không mong muốn gì hơn.

- Ông bà hiền lành tử tế quá nên nuôi ong tay áo mà không biết - Vẫn cái giọng tức giận lúc này.

- Thôi đi mà ! - Một giọng đàn bà cất lên - Làm lớn chuyện bây giờ cũng chẳng ích lợi gì.

- Hồi trước, nếu tôi biết lão Lũy ăn cướp con của người ta, tôi đâu cho y tờ khai sinh của con Phương Tâm.

Hóa ra họ chính là cha mẹ ruột của cô bé xấu số nọ . Nếu ông chồng không nói ra thì mọi người sẽ cứ tưởng rằng chẳng qua đây chỉ là một sự trùng tên bình thường.

- Ông trời quả có con mắt . Nghe bảo mấy bữa nay lão ăn nằm tiêu tiêu có một chỗ . Chắc là sắp về châu ông bà ông vải rồi ! - Một giọng khác cất lên.

Ngay lúc đó, có một cô gái trạc tuổi Phương Tâm hót hơ hót hải chạy đến .

Cô gạt đám đông sang một bên, chen vào tận chỗ Phương Tâm nằm . Thì ra

chuyện xôn xao ở bến đò đã tới tai Thanh Thúy . Cô chỉ kịp dặn đám thợ học trò giữ nhà giùm rồi chạy vụt đi.

- Tâm ơi ! Tỉnh lại đi - Thúy lay mạnh đôi vai bạn - Tao nè...

Chẳng biết là vì mệt hay là vì quá xúc động, cô thợ may chỉ nói được có vậy thôi rồi thì... sụt sịt giọt ngắn giọt dài.

Mọi người có mặt ở đây đều biết hai cô nàng chơi thân với nhau từ tấm bé .

Thậm chí có người còn ngờ ngợ đoán rằng, trong chuyến "vượt ngục" hết sức ngoạn mục của Phương Tâm năm trước, có cả bàn tay của Thanh Thúy nhúng vào.

- Kìa ! Cô ấy tỉnh dậy rồi kìa ! - Ai đó kêu lên mừng rỡ.

Trên khuôn mặt tái xanh của Phương Tâm đôi hàng mi khẽ lay động . Bà Dung run run đưa tay chạm nhẹ vào má con, giọng đứt quãng :

- Con... của mẹ !

Ông Phú đứng ngay bên cạnh, cũng ngồi xuống:

- Có ba nữa nè con !

Nhanh hơn cả một tia lửa điện, Phương Tâm ngồi bật dậy, dang tay ôm ghì lấy hai người thân yêu nhất của mình, khóc òa.

Ngay cả những người vô tư nhất , lúc đó cũng thấy mắt mình cay cay.

- "Vụ" này cũng kinh động chẳng kém gì cái "vụ" đám cưới hồi trước - Có người nhắc.

Phương Tâm lau nước mắt cho mình, cho cha mẹ rồi bảo:

- Con muốn đưa ba mẹ đi gặp một người.

- Có phải... bà Hai Nga không con ? - Bà Dung ngập ngừng hỏi.

Phương Tâm lắc đầu:

- Dạ không phải ! - Nàng đưa mắt tìm Thanh Thúy - Con muốn đi thăm bác Sáu, mẹ của Thanh Thúy.

Thanh Thúy nhìn bạn mỉm cười nhưng mắt rung rung:

- Tiếc là bữa nay không có mẹ Ở nhà . Mẹ đi thăm vợ anh Bữu...

- Bích Nhung làm sao ? - Phương Tâm trở mặt.

- Chị ấy bị sẩy thai - Thanh Thúy nói nhanh.

Phương Tâm kéo bạn lại gần, nói với cha mẹ, giọng xúc động:

- Không có Thanh Thúy thì đời con kể bỏ... có khi con không còn được gặp ba mẹ nữa.

MP vụt chen vào:

- Chuyện ân nghĩa với cô bé này xin ba mẹ cứ để cho con... đền đáp - Chàng quay sang Thanh Thúy - Được không Thúy ?

Biết anh chàng trêu mình, cô thợ may đỏ mặt:

- Em... không dám nhận đâu !

- Chuyện đó tính sau ! - Diệu Phương kéo tay em trai - Bây giờ chúng ta phải đến gặp cha mẹ nuôi của ND để giải quyết mọi chuyện trước đã.

- Phải đó - Đám đông hưởng ứng.

Thế là mọi người rùng rần kéo nhau đi như một đám rước . Cũng linh đình chẳng kém gì đám rước dâu của nhà Hai Khai năm kia...

Nhưng kẻ mà họ định gặp gỡ để đòi nợ, giờ đây chỉ còn lại một cái xác bủng beo trưng phình.

- Đến nông nổi này sao ? - Phương Tâm nhìn sững vào mặt cha nuôi.

- Lão bị "ông bà" hành từ mấy tháng nay rồi - Có người tỏ ra sành sỏi.

- Nói tầm bậy ! - Ai đó phản bác - Lão ta bị xơ gan cổ trướng do nát rượu, chứ ông bà đâu mà hành ?

Khắp căn nhà bốc lên mùi uế khí khiến ai nấy đều nhăn mặt . Hình như lâu lắm rồi nó chẳng được ai quét tước, dọn dẹp... Không khí lạnh lẽo bao trùm khắp nơi.

- Bữa nay con mẹ Hai Nga và tụi nhỏ đi mần ở đâu vậy ?

Câu hỏi chẳng có lời đáp . Chợt bác chủ nhà ở chỗ bên đồ nhớ ra:

- Ba bữa trước, bà ta với mấy đứa nhỏ có đi ngang nhà tôi.
- Thôi, vậy là y thị bỏ trốn rồi . Quân trời đánh thánh vật !

Phương Tâm đưa mắt nhìn cha mẹ cầu cứu:

- Dù sao thì ông ấy cũng đã nuôi con.

Ông Phú xoa đầu con gái:

- Coi như kẻ làm ác đã bị trời đất trừng phạt rồi, nhưng nghĩa tử là nghĩa tận, ba sẽ nhờ bà con lo chuyện chôn cất ông ta.

Nghe ông nói vậy, mọi người cùng vui vẻ đồng tình . Ông Phú hỏi con trai lớn:

- Con nán lại tính toán với bà con chuyện ma chay . Ba đưa mẹ và em con đi thăm nhà của bạn nó một lát.

Một phần là vì thấy vợ cũng có vẻ mệt mỏi, căng thẳng trước cảnh chết chóc nên ông muốn đưa bà đi khỏi nơi đó . Thật bất ngờ, khi họ sắp đến nhà Thanh Thúy thì... bà Hai Khai lù lù xuất hiện chặn đường . Phương Tâm đã trông thấy bà ta từ xa nên hốt hoảng nắm chặt tay mẹ . Chưa ai hiểu chuyện gì thì bà ta đã ồm ồm:

- Này, con kia ! - Bà xỉ ngón tay vào mặt Phương Tâm - Tao đã bỏ ra bạc triệu để cưới mày cho con trai tao . Làng trên xóm dưới đều biết chuyện đó . Bây giờ tao nắm đầu mày về ở đợ để trừ nợ.

Ông Phú bước tới chắn ngang trước mặt con:

- Bà là ai ?
- Ông là ai ? - Bà ta hỏi lại với vẻ hách dịch.
- Tôi là cha ruột của Phương Tâm đây . Vợ chồng tôi chưa bao giờ đứng ra gả con gái cho nhà bà . Còn nếu như bà đã bị ai đó gạt gẫm tiền bạc thì hãy đi tìm người đó mà đòi.

Dường như Phương Tâm đã lấy lại bình tĩnh . Nàng buông tay mẹ, tiến tới gần người đàn bà nọ, chậm rãi nói từng tiếng một:

- Con trai của bà đã dùng tiền bạc để buộc người ta phải bán tôi cho hắn, nhưng xin thưa với bà rằng tôi không phải là một món hàng, cũng không phải là con heo, con chó... mà các người hòng mua bán đổi chác. Mà hãy nhìn tấm gương của bà Hai Nga mà tự sửa mình.

- Mày đừng có đem trời phạt ra mà dọa tao.

- Bà có phải trẻ triếc đâu mà dễ hăm dọa - Ông Phú tiếp lời con gái - Tôi nghĩ, bà nên quay về nhà mà sám hối thì tốt hơn.

Rồi quay sang vợ con, ông bảo:

- Chúng ta đi thôi.

Lần này, bà Hai Khai bỗng đứng sang một bên nhường đường cho mọi người đi qua. Sau đó bà cúi đầu bỏ đi. Hình như bà ta sợ hãi điều gì.

Họ ghé nhà Thanh Thúy chơi được một lát thì Diệu Phương cũng lên tới.

Anh đã sắp xếp mọi chuyện cho đám tang kẻ thù của gia đình mình và định giục mọi người ra về. Không ngờ Thanh Thúy đã "huy động" cả đám "đệ tử" xuống bếp lo cơm nước. Đã hơn hai giờ chiều mà chẳng ai thấy đói bụng. Trừ Đức Minh và Cát Phượng. May mà sáng sớm đi Út đã "thủ" sẵn theo xe chục ổ bánh mì và đòn chả lụa. Bằng không thì có lẽ hai đứa đã ngất ngư vì sự lãng quên của người lớn.

Cơm nước xong, đã gần bốn giờ chiều. Mọi người lại chuẩn bị trở về.

Bà Dung gọi Thanh Thúy đến gần:

- Nhờ con thưa lại với mẹ là gia đình bác rất biết ơn bà vì đã sinh ra một đứa con hiền ngoan, giỏi giang lại đầy lòng thương người như vậy, chắc chắn một ngày không xa, hai bác sẽ trở xuống đây để tạ ơn mẹ con.

Được khen, Thanh Thúy bồi hồi đến tội nghiệp:

- Dạ... có chi đâu. Hai bác đừng bận tâm. Có dịp, con lên thành phố thăm Phương Tâm.

MP nhướn mày:

- Còn thăm ai nữa không ?

Anh chàng nhận được một cái trề môi rất dễ thương của cô gái . Chỉ có vậy thôi.

Đến lượt Phương Tâm ôm chầm lấy bạn:

- Cho tao gọi lời thăm bác . Nhớ lên thăm tao nghen !

Thanh Thúy nhăn mặt:

- Sợ rồi mày chẳng thèm nhớ tới cái bản mặt tao.

- Ủ, nếu tao không nhớ thì sẽ có người khác nhớ - Nàng liếc MP mỉm cười - Mày chịu không ?

- Khi ời ! Đừng đùa chết người như vậy - Thanh Thúy kêu lên - Cho tao gọi lời thăm anh Khoa của mày.

Phương Tâm trừng mắt:

- Nói bậy !

- Ủ, tao nói bậy đó - Thanh Thúy tỉnh bơ - Mày chịu không ?

Hai cô gái cười giòn tan . Dường như từ lúc gặp lại nhau đến giờ, mới nghe họ cười "thiệt tình" như vậy . Đêm đó, cả gia đình nghỉ lại nhà Hữu Thanh .

Anh tài xế lái xe đưa Sơn và bà Bảy Bông trở về nhà anh bên Rạch Vọp .

Mặc dù mọi người đã hết sức mời mọc, nhưng bà vú tội lỗi đã nhất định không ở lại . Lúc sắp lên xe, bà đột ngột quỳ sụp xuống vái lạy vợ chồng người chủ cũ của mình, giọng nghẹn ngào:

- Đội ơn ông bà đã tha tội cho tôi !

Phương Tâm bước tới đỡ bà ta đứng lên . Hai người nhìn sững nhau thật lâu... rồi cô chủ nhỏ bỗng sụt sịt:

- Thôi, vú... đi đi ! Con không còn giận vú nữa đâu.

Bà ta bật khóc nức nở:

- Cô chủ... tội tôi đáng chết !

Phương Tâm quay mặt đi, lắc đầu:

- Đừng nhắc chuyện cũ nữa... Bây giờ gia đình con đã đoàn tụ rồi . Vú yên lòng mà đi đi !

Rồi nàng bỏ vào nhà trong để khỏi phải nhìn thấy đôi mắt sâu hun hút những khổ đau của bà ta.

Ông Phú bảo Sơn:

- Cần gì, cháu cứ lên chỗ chúng tôi . Dù sao thì chị vú cũng đã từng là người ở trong gia đình tôi.

- Cám ơn bác ! - Sơn bắt chặt tay ông - Cháu rất xúc động và thán phục cách xử sự của gia đình bác . Người tốt thì sớm muộn gì cũng gặp điều may mắn bác à !

- Cả cháu cũng vậy ! Chắc chắn rồi đây cuộc sống của gia đình cháu cũng sẽ tốt đẹp.

Trong lúc mọi người bận rộn tiễn đưa "kẻ thù" thì Phương Tâm đã lên lầu . Nàng muốn nhìn lại căn phòng mình đã từng nướng nấu trong những ngày gian nguy ấy, để mà thương để mà nhớ.

- Trở lại chốn cũ, thấy sao hả em ?

Có tiếng Kim Liên ngay sau lưng.

Phương Tâm giật mình quay lại:

- Lạ lắm chị à ! - Nàng nắm chặt tay chị - Hình như có cái gì xui khiến nên mới đưa đẩy em tới đây . Nếu không làm sao em gặp lại gia đình ?

- Chị cũng nghĩ vậy - Kim Liên gật đầu - Nhưng người không tin dị đoan họ sẽ bảo rằng đó chẳng qua chỉ là sự ngẫu nhiên bởi hàng trăm hàng triệu người mới có một trường hợp giống như em.

Phương Tâm mỉm cười . Nàng đang nhớ tới cái đêm thẳng Chiều "đột nhập" vào nhà... Bây giờ thì hẳn đã ngồi tù bởi ai đi đêm mà chẳng có ngày gặp ma . Nhưng ngay cả đối với kẻ "đại thù" đó, bây giờ nàng cũng chẳng còn oán hận bởi đã có người khác trị tội hẳn thay cho nàng rồi.

Dường như, đứng trước niềm hạnh phúc quá lớn lao, con người ta thường trở nên rộng lượng, khoan dung hơn... Có lẽ vì vậy mà giờ đây tất cả những "tội nhân" của Phương Tâm đều được nàng "tha bổng", mặc dù mức độ phạm tội của họ có ít nhiều khác nhau.
Đấy quả là một quan tòa dễ tính vậy !

Sợi Nhớ Sợi Thương

Chương Kết

"Một quả bom vừa nổ" ở công ty trách nhiệm hữu hạn Trường Toàn ! Nói như vậy cũng không sai mấy ! Và người bị ảnh hưởng nặng nề nhất của "trái bom" chính là cô em gái của phó giám đốc Đình Phong.

- Cái gì ? - Hải Yến tròn tròn mắt - Phương Tâm mà là em ruột của ông Phương à ?

Chị thủ quỹ nhỏ nhẹ giải thích:

- Nếu không phải vậy thì làm sao trước đây giám đốc lại ưu ái Phương Tâm đến thế ? Tôi đã nghi ngờ có điều gì đó không bình thường.

- Nhưng em cứ nghĩ rằng... họ bồ bịch gì với nhau - Hải Yến gân cổ lên cãi - Em không thể nào chịu nổi ý nghĩ rằng bây giờ Phương Tâm hơn hẳn em về mọi mặt.

- Sao lại hơn hẳn về mọi mặt ? - Giọng chị thủ quỹ vẫn đều đều - Tôi thấy có mặt Phương Tâm còn thua cô xa.

- Chị nói em nghe thử coi ! - Hải Yến có vẻ ph[^] n khởi.

- Ví dụ như về cái khoản ăn mặc, sửa sang, chưng diện thì cô ăn đứt Phương Tâm rồi còn gì ?

- Mà... có con ma nào chịu theo đuổi em đâu ? Tại sao vậy chứ ?

Tại sao thì tất cả mọi người đều biết, chỉ trừ có Hải Yến ! Lúc nghe tin giám đốc thưởng thêm cho mỗi người một tháng lương, nàng đã sững sờ:

- Ai cho phép làm chuyện ấy ? Đây là công ty cổ phần kia mà !

Điều bộ của Hải Yến giống y như thể nàng là... lãnh đạo cao nhất ở cái công ty này.

D Phong ngăn em gái lại:

- Em không biết rõ thì đừng có chõ mũi vào . Đây là phần thưởng riêng của gia đình giám đốc để mừng Phương Tâm chứ không phải lấy từ quỹ của công ty.

- Vậy à ? - Hải Yến nhún vai - Họ chỉ giỏi chơi nổi.

- Đối với người ta con cái quý hơn tiền bạc, chứ không phải ai cũng nghĩ như em - Ông anh đã bắt đầu bực bội.

- Em sao ?

- Sao thì tự biết - Phong xẵng giọng - Người ngợm như cô, chỉ có mấy thằng đau thần kinh mới dám rước về.

- Hu... hu... em về... méc ba ! - Hải Yến giậm chân bình bịch - Anh dám nói em khùng phải không ?

- Chứ còn gì nữa ? Nè, lãnh xong lương tháng này thì ở nhà nghỉ đi nghen - Tôi sẽ nói với ba để ba dạy con gái cưng của ông lại.

Nói rồi, không chờ cô em đồng đánh của mình tiếp tục sinh sự, D Phong bực tức bỏ đi . Nếu Hải Yến cứ như thế thì không phải chỉ mỗi mình nó, mà ngay cả chàng cũng sẽ chẳng có "ma nào" chịu đi theo . Làm dâu một cô em chồng như Hải Yến, sớm muộn gì cũng phải khùng lên theo nó . Vậy mà

chẳng hiểu sao ông bà già lại cưng chiều nó hết cỡ ! Có lẽ do từ ngày sinh được Hải Yến, gia đình làm ăn khá giả hẳn lên, nên mới có cái kiêu "biệt đãi" lạ lùng ấy . Cứ cái đà này rồi thì có ngày... con nhỏ chết già ! Chính từ cô em mình mà Phong đâm ngán ngẩm con gái nhà giàu đến tận cổ . Chàng đã yêu thầm nhớ trộm một cô con gái nhà nghèo hiền thực, dễ thương . Ấy vậy mà bây giờ chàng lại bị Phương Tâm "chơi" cho một vỏ trí mạng . Cứ việc vị này, làm chàng bị "quê độ" còn hơn cả chuyện tự mình đưa bóng vào lưới nhà !

Chẳng biết mai một ngày Phương Tâm có mắc phải cái hội chứng "con nhà giàu" hay không, chứ bây giờ thì nàng vẫn vậy . Chỉ có gương mặt là rạng rỡ hẳn lên.

- Sao em không ở nhà chơi với mọi người cho thỏa mãn bao nhiêu năm xa cách ? - Chị thủ quỹ hỏi một cách thân mật, pha lẫn chút tò mò.
- Em đã xin nghỉ phép . Nay mai bàn giao công việc xong em sẽ đi chơi với ba mẹ một chuyến - Phương Tâm mỉm cười nhìn chị.
- Mấy bữa nay, chắc là ở nhà vui lắm phải không em ?
- Mẹ em đã tự đi một mình khắp nhà . Còn ba thì cười nói luôn miệng - Khi nói điều này, đôi mắt Phương Tâm lại long lanh - Em hạnh phúc quá.
- Em đã dọn về nhà ba mẹ luôn chưa ?

Phương Tâm lắc đầu:

- Từ hôm Tết đến giờ, anh Khoa đi công tác suốt . Em chờ anh ấy về...
- Thật lòng mà nói, cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện phải rời xa cái tổ ấm đã nuôi nấng mình suốt một năm qua, Phương Tâm không khỏi buồn lòng . Nàng nhớ đến những giây phút bờ ngõ đầu tiên mọi người đã dang rộng vòng tay thân ái để đón mình . Những con người ấy, giờ đây đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống tình cảm của Phương Tâm... Nàng cảm thấy lưu luyến, bịn rịn với tất cả mọi người... nhất là cái kẻ trước đây đã từng gây

ra cho nàng biết bao nhiêu điều phiền toái.

Bà Tư Ánh nói thật chân tình:

- Không có con, bác cũng thấy buồn lắm, giống như là thiếu vắng một đứa con trong gia đình... nhưng con phải dọn về đằng kia... cây có cội, nước có nguồn con à !

Phương Tâm xúc động nắm lấy tay bà:

- Vài bữa nữa con sẽ dọn về ở luôn bên đó với gia đình - Con biết sẽ không bao giờ con lại được trở về đây để sống như những ngày vừa qua con đã sống... Chính vì vậy mà con...

Chỉ nói được bấy nhiêu rồi Phương Tâm nghẹn lời . Nàng biết mình đã gắn bó quá sâu nặng với chốn này rồi...

- Thằng Khoa về, không có con, chắc nó...

Đến lượt người mẹ già cũng không nói trọn được ý mình . Bà sợ rằng đứa con gái này sẽ rời xa mãi mãi . Giờ đây Phương Tâm đã trở lại là Ngọc Diệp - là một tiểu thư lá ngọc cành vàng, biết nó có thương tưởng gì đến đứa con trai bất hạnh của bà không ?

- Anh ấy có nói bao giờ về không hả bác ? - Phương Tâm không ngăn được mình dừng hỏi đến Khoa.

- Nửa tháng ! Nhưng nếu không có người ra thay thế thì phải ở thêm ít lâu nữa.

Phương Tâm nhẩm tính, còn gần một tuần lễ nữa Khoa mới về... Có lẽ nỗi mong ngóng của nàng cũng không thua kém gì sự chờ trông của mẹ chàng . Nàng thêm được chia sẻ với Khoa niềm hạnh phúc tốt cùng mà mình vừa có được . Hẳn là anh còn có thêm một niềm vui rất trẻ thơ, bông bột mà không phải bất kỳ chàng trai nào ở vào lứa tuổi ấy cũng có được.

Tối hôm sau, khi từ nhà cha mẹ trở về, Phương Tâm vui vẻ nói với bà Tư:

- Ngày mai, con đi Vũng Tàu với ba mẹ và anh Phúc.

- Vợ chồng thằng Phương không đi à ?

- Dạ không ! Mẹ con bảo rủ Thúy với Oanh cùng đi cho vui nhưng con sợ chúng nó còn phải đi học.

Bà Tư gật đầu:

- Tụi nó còn thiếu gì dịp để đi chơi . À, con đi mấy bữa mới về ?

- Dạ, cũng chưa biết - Phương Tâm cười - Mẹ con còn muốn đi Nha Trang rồi ra Huế chơi luôn một chuyến.

- Chà ! Vậy thì chắc là lâu về lắm hả con ! Tới lúc đó, có khi thằng Khoa về rồi.

Phương Tâm nhìn người mẹ có thời đã từng nổi tiếng vì sự nghiêm khắc đến độc đoán đối với chuyện riêng tư của các con, mà không khỏi cảm thấy hãnh diện trong lòng . Nàng đã được bà mặc nhiên chấp nhận mà chẳng cần phải trải qua một cuộc sát hạch nào.

- Thôi, con đi ngủ sớm để mai còn đi cho khỏe - Bà giục Phương Tâm rồi đứng dậy đi về phòng mình.

Nàng nhìn theo sung sướng nghĩ thầm : Nếu như mình không phải là con của... ba mẹ mình thì có lẽ mọi chuyện cũng vẫn tốt đẹp như vậy thôi.

Xế trưa hôm sau, lúc họ đã ở Vũng Tàu, nhân lúc cha mẹ còn nghỉ trưa, Minh Phúc rỉ tai em gái:

- Út cưng ! Sao trông mặt em không được vui vậy ?

Phương Tâm vờ phụng phịu:

- Còn kêu em bằng "út cưng" nữa, không thèm chơi với anh.

Ông anh cười hì hì:

- Vậy thì kêu bằng "Út ghét" hử ? Thôi, sửa soạn đi, anh dẫn đi chơi chỗ này vui lắm !

- Nè, anh mới về, biết đường đi không mà đòi dẫn em ? - Phương Tâm cảnh giác.

- Cũng còn khá hơn có người đã ở bên này từ tấm bé mà chẳng biết mặt mũi "cái" Vũng Tàu ra sao - Phúc trêu em gái.

- Kệ em ! - Phương Tâm đầu môi - Để rồi coi anh có đi lạc không cho biết.

Họ nhờ người quản lý khách sạn nhấc lại với cha mẹ giùm, rồi MP lái xe đưa em gái đi . Phương Tâm chẳng rành đường xá nên cũng không biết ông anh dẫn mình đi đâu !

Trong lúc đó, MP cho xe quay hướng về Sài Gòn . Được một quãng, Phương Tâm kêu lên:

- Đi đâu vậy ? Sao em thấy giống... con đường hồi sáng mình đi quá !

- Đường giống đường là chuyện bình thường - Phúc đáp tỉnh bơ.

Anh chàng đã quyết định sẽ dành cho em gái một món quà bất ngờ nên chẳng tiết lộ chuyện mình đã "mò" lên tận cơ quan của Minh Khoa để hỏi xem anh ta đang làm gì ở Long Hải ! Biết chắc rồi anh chàng có vẻ đắc ý lắm !

Sau hai lần hỏi thăm những người bán thuốc lá lẻ dọc đường, MP đã "dò" được chỗ làm việc của chàng kỹ sư "xây dựng và sửa chữa" . Đó là một tòa nhà mới xây xong năm ngoái, nhưng chưa qua hết một mùa mưa, tường và mái nhà đã bị thấm nước . Lúc họ tới nơi thì thấy Minh Khoa đang chỉ huy một nhóm công nhân làm việc trên nóc nhà.

MP khều nhẹ em gái, thăm thì:

- Coi chừng ông ấy giật mình rơi xuống đất thì nguy ?

- Sao anh biết anh ấy ở đây mà tìm ?

Phương Tâm tròn mắt nhìn anh.

- Anh ba mà út ! - Phúc ưỡn ngực vẻ tự mãn - Thôi, hai người gặp nhau nói gì thì nói đi . Anh lái xe vòng vòng chơi một lát.

Phương Tâm chưa kịp trả lời thì Phúc đã ghé sát tai em:

- Lát nữa em chưa yên thân với thằng cha Otenllo đó đâu !

Phương Tâm đã hiểu ông anh mình nói gì nên nhăn nhó:

- Em ớn quá !

Nhưng MP đã lên xe mở máy vọt đi . Còn lại một mình, bất giác Phương Tâm sờ sợ . Nàng nhìn lên chỗ Khoa đứng lúc nãy thấy anh chàng vẫn... bình chân như vại... không lẽ anh ấy... không nhận ra mình ? Vô lý ? Từ đây lên đây có bao xa đâu mà không thấy kia chứ ?

Phương Tâm nhìn đồng hồ... Năm phút... mười phút... rồi nửa giờ đã trôi qua mà cái bóng Khoa vẫn lừng lững trên nóc nhà . Mồ hôi vã ra trên trán nàng, cổ họng thì khô ráo... Nửa thế kỷ bị thiêu đốt dưới cái nóng khủng khiếp đã khiến Phương Tâm thấy mắt mình hoa lên, hai tai lùnh bùng...

Một dòng suối nước mắt tủi hờn ào ạt tuôn trào trên má, trên môi Phương Tâm . Nàng cắn đầu lao ra khỏi khu nhà... và chẳng biết mình sẽ chạy tới đâu.

Khi MP quay trở lại, không thấy em gái đâu mà Minh Khoa thì vẫn ở trên cao chót vót... Biết có chuyện chẳng lành . Chàng chạy đến gần hỏi vọng lên:

- Ngọc Diệp đi đâu rồi ?

Trên kia, Khoa nghiêng người nhìn xuống, dường như chẳng hiểu mình vừa nghe thấy điều gì.

Tưởng anh chàng không nghe, Phúc hỏi lớn hơn:

- Anh thấy ND đi đâu không ?

- Cái gì ? - Hai mắt Khoa như muốn nhảy vọt ra ngoài.

- Tôi hỏi ND, nó đâu rồi ? - MP nói như quát.

Ngay lập tức, cái bóng lùnh lững của Minh Khoa biến mất khỏi nóc nhà .

Chỉ mấy giây sau anh chàng đã xuống tới đất với vẻ mặt thất thần:

- Cậu vừa nói tới ai vậy ?

- Phương Tâm ! Nó chính là con bé ND đấy !

Minh Khoa ngẩn người ra... rồi chợt kêu lên:

- Thôi, chết rồi ! - Và chàng cầm đầu lao đi.

MP cho xe đuổi theo.

- Lên đây ! Biết nó đi đâu mà tìm bây giờ hả trời !

May sao con đường trước mặt lại chạy thẳng ra biển . Và họ đã trông thấy Phương Tâm đang ngồi trên bãi cát, lẻ loi, đơn độc...

- Đi mà năn nỉ con bé - Phúc hát hàm, giọng kẻ cả - Tôi phải vù về Vũng Tàu cho ba mẹ biết . Lát nữa sẽ trở lên rước ND.

Minh Khoa hấp tấp:

- Cậu khỏi quay trở lên . Tôi sẽ đưa cô ấy về.

- Vậy cũng được ! Nhưng phải về trước bữa ăn.

Dứt lời, Phúc cho xe lao đi, không quên nhấn còi "pin... pin" để trêu em gái.

Quả vậy, nghe tiếng còi xe, Phương Tâm giật mình quay nhìn lên . Nhưng nàng không trông thấy chiếc xe màu caphe sữa quen thuộc của gia đình, cũng không trông thấy ông anh trai nghịch ngợm thò tay ra cửa xe vẫy vẫy... Trước mắt nàng, giây phút ấy, chỉ có một người con trai trong bộ trang phục bảo hộ lao động bạc màu, khuôn mặt nâu sạm vì nắng gió và đôi mắt đen thẳm nhìn mênh mông như biển chiều...

Nàng chớp mắt cho bóng chàng vỡ ra khỏi cái vỏ bọc vô hình . Họ giống như những người cần mẫn đãi cát tìm vàng... Và cuối cùng đã gặp...

- Đến giờ anh mới biết rằng chính mình mới là "cái đồ vứt đi" . Chàng quỳ xuống cát trước mặt nàng như một kẻ phạm tội.

Nàng rụt rè chìa tay ra:

- Em sẽ nhặt lên...

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt chàng bừng sáng, khóe môi chàng run run... nhưng không có lời tỏ tình nào được thốt ra...

Họ nhìn nhau từ lúc những sợi nắng còn xiên xiên trên đầu cho đến khi

chúng ngã dài trên bờ cát mà vẫn cứ thấy bồi rồi, ngỡ ngàng...

Cho đến lúc, một làn gió tinh nghịch thổi tung tóc nàng vương đầy trên môi chàng thì trái tim họ bỗng còn cao dậy sóng.

Xa xa ngoài kia, biển cũng miên man những khúc hát bãi bờ !

Đánh máy: longlanh, koala, TuyenBang

Nguồn: dainam.net

Được bạn: Tommyboy đưa lên

vào ngày: 8 tháng 6 năm 2004